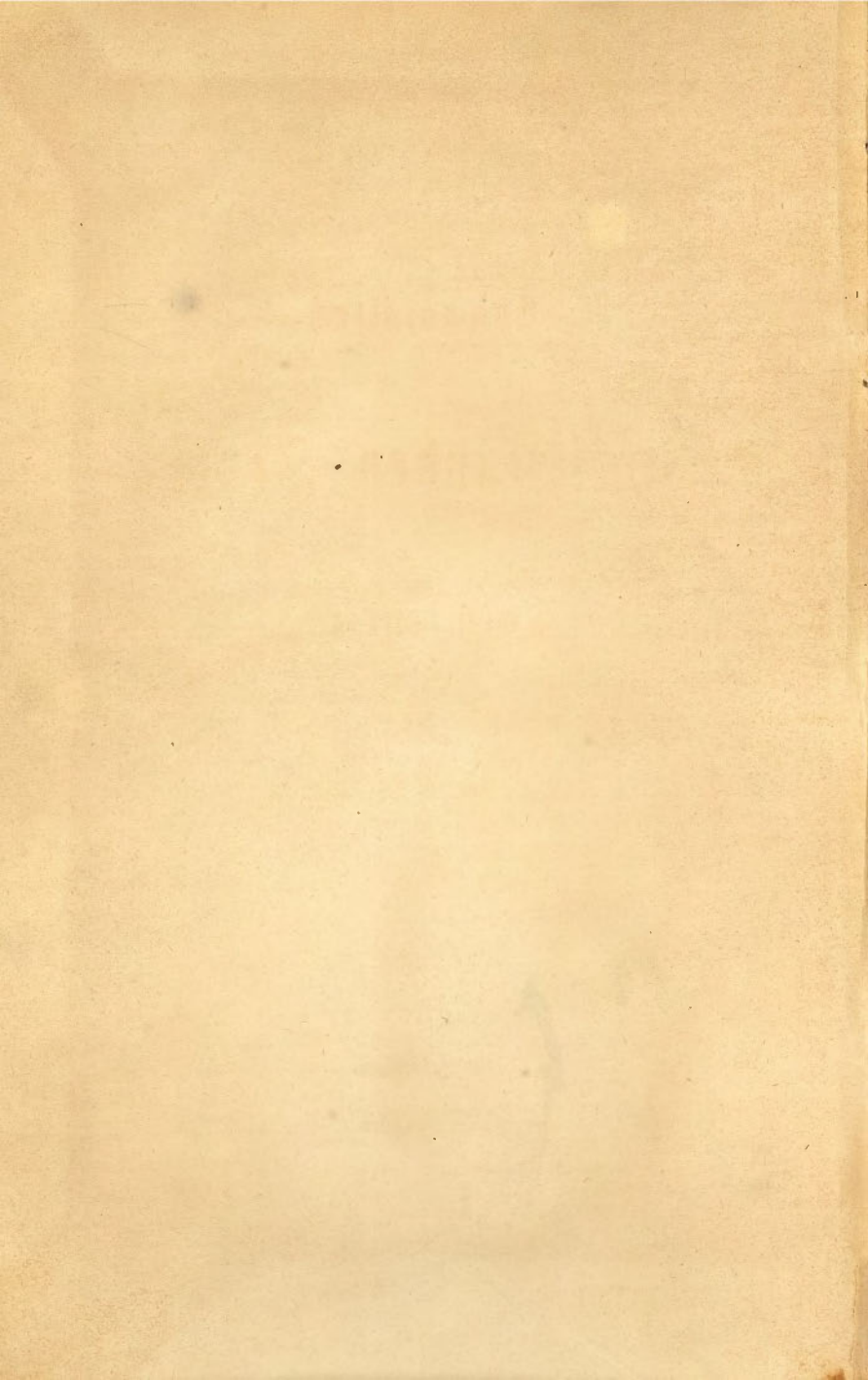

Call L. 6.

T

Pr. i. 19

SUOMALAISEN
KIRJALLISUUDEN SEURA
HELSINGISSÄ.

Suomalaisen
Kirjallisuuden Seuran
Toimituksia.

---

45 Osa.

Helsingissä,
Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran kirjapainossa,
1868.

Stenogramm

Stenogramm

Stenogramm

Stenogramm

Stenogramm

Stenogramm

Stenogramm

S a u l.

Murhenäytelmän mukainen runoelma

viidessä näytöksessä.

Kirjoittanut

T u o k k o.

Helsingissä,

Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran kirjapainossa,

1868.

J. K. E.

Räytetty: L. Heimbürger.

J. K. E.

011101110

011101110

011101110

Jäsenet:

Saul, Iisraelin kuningas.

Jonathan, hänen poikansa.

Samuel, profeeta ja tuomari Iisraelissa.

Dawid, sankari.

Agag, Amalekin vangittu kuningas.

Abner, Saulin sotapäällikkö.

Joab,

Abisai, } Zerujan pojat, Dawidin seuraajat.
Ashel, }

Abiatar, pappi, Ahimeelin poika.

Doeg, Edomealainen, Saulin palvelija ja salainen neuvon-antaja.

Ammiel, eräs kansalainen.

Eräs vanha Iisraelita.

Saulin aseentantaja.

Sanansaattaja.

Kaksi Eifiläistä tien-neuvojaa.

Eräs Amalekklainen nuorukainen.

Merab, } Saulin tyttäret.
Mikal, }

Noitawaimo Endorissa.

Pappia, kansan vanhimpia, howi- ja sotawäkeä, kansaa ja neitoja.

Calend.

1. Jan. 1. päivä
 2. Eepäp. 2. päivä
 3. Kesk. 3. päivä
 4. Tor. 4. päivä
 5. Perj. 5. päivä
 6. Lau. 6. päivä
 7. Sun. 7. päivä
 8. Jan. 8. päivä
 9. Eepäp. 9. päivä
 10. Kesk. 10. päivä
 11. Tor. 11. päivä
 12. Perj. 12. päivä
 13. Lau. 13. päivä
 14. Sun. 14. päivä
 15. Jan. 15. päivä
 16. Eepäp. 16. päivä
 17. Kesk. 17. päivä
 18. Tor. 18. päivä
 19. Perj. 19. päivä
 20. Lau. 20. päivä
 21. Sun. 21. päivä
 22. Jan. 22. päivä
 23. Eepäp. 23. päivä
 24. Kesk. 24. päivä
 25. Tor. 25. päivä
 26. Perj. 26. päivä
 27. Lau. 27. päivä
 28. Sun. 28. päivä
 29. Jan. 29. päivä
 30. Eepäp. 30. päivä
 31. Kesk. 31. päivä

Ensimmäinen Näytös.

Ensimmäinen Kohtaus.

Silgalisä.

(Eotamiehiä, jotka koroittawat voitonmerkkejä, Ißraelin vanhimpia, pappeja ja kansaa, joka rakentaa kunniaporttia, eräs wanha Ißraelita, Ammiel, Doeg).

1:n wanhin (wanhalle Ißraelitalle).

Wiel' eläwitten mailla matkustat
Sa wanhus, waikka sadan vuoden kuorma
Sun hartioitas haudan puolehen
Kuvennut on jo kallistelemaan.
Ma olen kuullut joskus ferrottawan
Miehunden päivän olleen sulla silloin,
Kun Eli oli ylimmäinen pappi
Ja tuomari — ja siitä aifoja.
Kuink' olet waiwat wanhuutesi nyt
Unohtanut ja tänne lähtenyt?

Wanhus.

Oletko kuullut maata kylmempää,
Mistä ilma tuottaa lunta, mistä jää
Kuukautta kuusi aallot järwien
Sitoopi? Josko olet kuullut sen,
Niin tiedät kylä, kuinka fewäimen
Tullesja taastin kairi wirfiää
Ja kuinka tainnoffista perhonen

Elohon uuteen jälleen heräjää,
 Kuin' elon henki vihreänä puuhun
 Surkastuneesen ilmestyyppi julki,
 Ja kuinka laulu lankee linnun suuhun,
 Jost' äänen sorjan kylmä talvi sulki,
 Ja kuinka, firren maasta rauettua,
 Turpeesta nostaa matonenkin päänsä,
 Ja kuinka, meren jälleen auettua
 Ja järwen jätettyä kylmän jäänsä,
 Jonk' alla peitos' oli veden karja,
 Kuo'istohon, kun on se wiheriä,
 Taas kilwan kiitää suuri kalasarja
 Illo ilman ja sen ihmehiä
 Ihaillemaan ja maata näkemään.
 Ja elävää lie tuskin yhtäkään,
 Jot' uus' ei henki silloin wirvottaifi,
 Jot' uutt' ei voimaa ruumiilleenkin saifi.
 Senlainen kewät meille tullut on,
 Se kewät on, kuin tiedät, wapaus,
 Jot' ihmiselle niin on werraton,
 Kuin kulkaselle päivän kirffaus.
 Ja rauenneet nyt owat raskahat
 Ikkemme, joilla painoi henkeämme
 Filistea ja muutkin pafanat.
 So loppui orjuus ja se häpeämme,
 Jot' oli katkerampi kuolemaa.
 Nyt rauhasja ja la'in turwan alla
 Kukoistaa taaskin armas synnyinmaa;
 Ei wäärhyden, ei wäkiwallan halla
 Nyt kahlehdi sen hengen wainioita.
 Nyt hymärtänet heikommankin woivan
 Kewäimen töitä käydä mainioita
 Tarkastamahan. Vielä kerran soivan
 Ma kuulla toiwoin wapauden äänen,

Eh' aik' ei pitkä, jofsi tänne jäänen
 Sen fointoifjuutta kuulemaan. Kun kauan
 Ma olen elämätä fyfshistä
 Waan wiettänyt, niin otin matkafauwan
 Ja läffin katsoon fewätpääfshistä.

1:n kanfafa.

Tofiaankin, fe wanhus puhuu afiat paioilloen. Siitä ei
 kauan, kun meillä oli fellainen orjuuden, wäärhyhden ja wäkiwallan
 aika. Muistathan, misä alennuksen ja häwäistyksen tilasfa olimme
 joku aika fitte ja turwattomat kuin lampaat, kun ei meillä ollut
 puolustus-afeitakaan, sillä Filistealaiset olivat ne ryöstäneet
 meistä ja häwittäneet pajatkin. Tarpeellisimmat työkalutkin mei-
 dän täytyi mennä Filistean pajoihin teroittamaan ja faimme
 fiellä kärsiä pillkaa ja räälkähystä. Muistanet myös, kuinka Sau-
 lin ensimmäisessä kahakassa Filistean kansfa kaiken kansan kädestä
 ei löydetty miekkaa eikä keihästä; ainoastaan kuninkaalla ja Jo-
 nathanilla olivat nämät afeet, joista fitte wapaus läffi Ißraelille.

2:n kanfafa.

Niin, fe aika oli fellainen, että sitä muistellesfa häwyn tuli
 poskia wielä polttaa. Katfopa tätä kirwestäni. Se on omien
 tafojien tantereella tehty. Tulfoonpa nyt joku Filistealainen
 sitä ottamaan, niin faakeli foikoon! faa otsallansa tuntea, että
 fe on kalu, joka kelpaa.

1:n wanhin.

Kiireesti, miehet! muuten keskoisefsi

Jää työnne faapuesfa sankarin.

Kuningas tänne woittokunniasfaan

Uroinensa jo kuuluu kulfewan.

Ei portin fowi olla wailinaisen,

Kun täyhellinen onpi kunnia:

Se täyttää kaikki Ißraelin ääret

Ja kaikuu niiden ulkopuollakin.
 Ei löydy kieltä, joka kieltäis sen.
 Nyht tällä haawaa Amalekilaisten
 Tuhannet kielet jäähmettynehet
 Myös kunniaa Saulin kuuluttawat.

2:n kansasta.

No, no ystävä! Hätäellen ei kunnan työtä tehdä. Por-
 tin pitää tulla korkeaksi ja avaraksi, ja siihen aikaa tarvitaan.
 Ei, „nostakaatte portit päänne, ja owet korkeentukaat kunnian
 kuninkaan mennä sijälle“. Eihän „kunnian“, joka „täyttää
 kaikki Israelin ääret ja kaikuu niiden ulkopuollakin“, tarvitse
 eikä sowi tunkeimalla ahtaasta portista Gilgaliinkaan kontata.

3:s kansasta.

Ken lienee tuo kavalan näköinen mies, joka tuolla puiden
 warjosja kurfistelee?

Ammiel.

Sumal' awita! Doeg, pirun sikiöhän tuo onkin. Olonsa
 täällä ennustaa tapahtuwan jotakin koiramaista. — Doeg, mitä
 hiiden käteen siellä warjosja kuhustelet? Tule nähywiin, mies,
 pelotta ja nähtä naamasi, jos kohtakin hävyllä ja pahalla oma-
 tunnolla. Ei täällä sulle hirsipuuta vielä pystytetä, jota kum-
 minkin toiwon kohta saawani sulle nostaa. Jalo kuninkaamme,
 joka Israelista häwitti kaikki welhot, noidat ja muut perkeleen
 palvelijat, ei suinkaan sinua, sen likimäistä ystävää, jäästä.
 Kuultuaan konnathösi hän mielellään lahjoittaa kunniaksi sulle
 korotuspuusta waikka wiisikymmentä kynnärää, lähettäin samalla
 sielusi Gehennan sywimpiin kammioihin. Hän on oikeuden mies
 ja suopi warmaan perkeleellekin, mikä perkeleen on. Silloin,
 Doeg, sinusfa toteentuu wanha sananlasku: „joka yletään, se
 aletaan, ja joka aletaan, se yletään“.

Doeg.

On hauska nähdä sitä elävänä
Wiel' eläwitten laitumella. —

Ammiel.

„Eläimitten laitumella“! Kirottu kompeilija, sanasi kimmoi itseesi. Mikä eläin olet itse „laitumella“? Jos tunnet luontokappaleen käärmettä häijynmään, tunnet itseesi.

Doeg.

Ha, ha! Se mies laskee sukkeluukista niin paksuja kuin se kallo, josta ne lähtewät. Kun eläwät täällä ovat filmisjafi eläimiä, mihinkä luokkaan eläintiedosjafi luet kuningasjafi, joka kohta myös on täällä laitumella.

1:n sotamiehistä.

Uskallapas waan, kurja, kuningasta parjata!

Doeg.

Tuon pöllöpään sanojahan waan punnitsin.

3:s kansasta.

Sotakin pahaa lie Doeg sulle, Ammiel, tehnyt, kun kohta nähtyäsi hänen jouduit wihan winnaan.

Ammiel.

Ilkeytensä tunnen perin pohjin. Hän, muukalainen Edo-
measta, häpäisee ja pilkkaa kaikkea, mitä Israel kunnioittaa ja
pyhänä pitää, milloin waan moi tehdä sitä rangaistuksetta. Ma
asuin naapurinansa siihen aikaan, kun Samuelin pojat, Soel ja
Abia, olivat tuomarina Bersabassa. Sotainen tietää, kuinka fil-
loin, Samuelin jo wanhettua, oikeutta Israelisja poljettiin.

1:n wanhin.

Jaa, silloin oli aika ahneuden,
 Se tuomioista poisti oikeuden;
 Ja maassa filloin wäärhyys wallitsi,
 Se tuomareinkin henget hallitsi.
 Wanhurskas oli milt'ei hullumassa,
 Kun jumalaton eli hekkumassa.
 Sill' oli filloin walta awara,
 Sill' oli rikkaus ja tawara;
 Ja joka lahjat tuomareille antoi,
 Hän oikeuden kuffarossaan kantoi,
 Waan köyhä kärsiä sai surkeutta
 Eik' etsientään saanut oikeutta.
 Näin Herran laki filloin poljettiin,
 Totuus kun tuomioista suljettiin.
 Nyt, Herran kiitos, kuningas on meillä,
 Hän tuomiten käy oikeuden teillä.
 So loppunut on wäärhyhdeltä walta
 Ja onnen päivä jumalattomalta.
 Kun johtuu mieleen aikain näiden muisto,
 Käy kirffaammaksi kunnian sen loisto,
 Sill' oikeus walaisee kuninkaamme,
 Sont' antoi Herra turwaks' isännaamme.

Ammiel.

Niwan oikein lausuttu, kunniallinen isä! Wäärhyttä sain
 minäkin kyllä kärsiä juuri tuon Doegin kautta. Hän oli kawa-
 luudella päässyt profeetan poikain ystävyhteeseen. Monta lihawaa
 oinasta ja härkää wei hän filloin wäärhyhdellä ja wäkiwallalla
 minulta yhteiseltä laituimelta, luottaen tuomarien suosioon ja
 niihin runsaisiin lahjoihin, joita hän riistämästänsä tavarasta
 heille kantoi. Lahjoillaan käänsikin hän tuomarein mielet ja
 saattoi wäärhyden oikeudeksi.

Doeg.

Parjausta, pelkkää parjausta korkeata esivaltaa kohtaan, jota soimaus enimmäksi koskee. Minä otin, mitä katsoin oikeukseni ja maan tuomaritkin sitte siksi wahwistiwat. Mitä tämä kiukkusiainen parjaaja sanoo lahjoiksi, ei, hyvät ystävät, ollut munta, kuin uhrikki wiethjä lihakappaleita. Hän, saiwaren-nylkijä, ei olisi oinaistansa saporokaan raaskinut panna uhrikki, kun minä sitä vastaan kannoin kokonaiset takajalat pappi-tuomarein käsin. Eitö se ollut ikäänkuin Herran sallimusta, että eläimet tulivat minulle omaiksi? Kosko papit sitte kuluttiwat Herran kunniaksi ne makeana hajuna tai makupaloina, ei ole minun asia. Mitkä olemme me, miehet mitättömät, tutkimaan ja tuomitsemaan pyhien pappien uhri-oikeuksia ja -tapoja.

Ammiel.

Pillkasti, koira, kyllä ymmärrän. Koswo olet, sen rohkeuden kaikille julistaa ja woin kuninkaallekin todistaa.

Doeg.

Saikean mielesti lohdutukseksi saan ilmoittaa, ettei sulta sinä ilmoisna ikänä puutu sarwi-eläintä. Abia, nuorempi parjaamistasi tuomareista, piti juuri samaan aikaan nuoren ja lihavon waimosi kanssa siitä hellää huolta. Tuskin uskot, millä lämpimällä lemmellä he Bersaban pensastoissa iltawarjolla peitettyinä keinotteliwat, ettei Ammiel ystäwänsä koskaan tulisi olemaan sarwinaudatta. Milloin härkä tai oinas sulta katoo, tee näin: mene lähimmän lammikon reunalle, kyykisty suin we-teen, niin silloin kohtaa sinua sellainen sarwijaakko, jonka rinnalla suurinkin härkä on waan wafikan wertainen.

1:n kansasta.

Miestä en tarfoin tunne, mutta häwyttömältä heittiöltä hän näyttää.

1:n sotamiehistä.

Pidä puoles, Ammiel, muuten hän suunsa saamalla pieksee sinun pahan-päiväiseksi.

Ammiel.

Te kuulette, Israelin miehet, kaiken hänen pilkkansa ja häwyttömyhtensä. Ollaatte minulle todistajat kuninkaan edessä. Vielä tänä päivänä rukoilen kuningasta kallistamaan korwansa walitukseksi. Se olisi häpeäksi Israelille, jos sellainen konna saisi elää Herran kansan keskellä.

Doeg.

Te'e niin, ystäväiseni. Tähänkin annan sulle hyvän neuwon. Mennessäsi kuninkaan luo ota mukaan waimosi, jonka posket vielä hehkuvat ja silmät säkenöiwät. Jos Saul on wäähänkin sukuunsa, Benjaminiin, waiuttawat punaiset posket ja säkeilewät silmät hänessä enemmän, kuin, luulosi mukaan, nauhan-jalat tuomareissa. Kenties saat sarwesi kullatuksi kuninkaallisesa loisteessa.

Benjaminin sotamies.

Selitä, kirottu, sanasi, muutoin paikalla pääsi halkaisen.

Doeg.

Eläköön urhous! Sillitsihän sentään sanar'-intoasi edes siihen määrään, mihin sotatantereella olet totunut. Mieleeni muistuiwat Benjaminin lasten kummalliset naimaseikat tuomarein aikana, erittäin se mielestäni wähän törkeä naimiskauppa, jota Gibeon sulhot hieroiwat lewitan jalkawaimon kansa — niinkuin sanat seisowat ylöskirjoitettuinä Tuomarein kirjan —

Benjaminin sotamies.

Emme ansaitse miehiksi mainittaa, jos kauemmin kärsimme tuon kirokun pilkkaamista. Tukitkaamme pilkkaawa suunsa iäksi.

(Sotamies, Ammiel ja moniatta muita lähtewät Döegia ahdistamaan, mutta kohtaawat tiellä 2:sen kansan wanhimman, joka nyt tullesansa esiin hillitsee heitä).

2:n wanhin.

Mi meteli se, joka pauhaa täällä
 Ikäänkuin koski tyhneelläkin säällä?
 Maan täällä rauhan wallass' oleman
 Nyt pitäisi ja ilman kaikuman
 Waan riemun äänist' eikä kirouksen.
 Viel' ettekö te tiedä siunauksen
 Ja onnen aamun meille koittaneen
 Ja sankarimme Saulin woittaneen
 Tuon Amalekin julman hallitsijan
 Ja kansan, joka Herran palvelijan
 Moosoksen aikoin' Israelin kansaa
 Jo ahdisti ja kadotuksen ansaa
 Wiritti isillemme korwen tiellä,
 Kun kotimaatta kulkivat he vielä.
 Ei ollut silloin ainoa se kerta,
 Kun janoši hän Israelin werta;
 Waan Herran kansaa aina siitä asti
 Kätensä usein painoi raskahasti. —
 Mut eripurainen ja tyhmä kansa
 Unohtaa riemunsa ja kunniansa.
 Työ mainioinkin halvaks sille näyttää,
 Jonk' kaiken mielen riidan-henki täyttää.
 Se luulo mulla aina ollut on,
 Mist' ilon löydät, siellä sowinnon.
 Jos, niinkuin uskon, luulosan' on totta,
 Ei tosi ole riemu sowinnotta.
 Kun keskinäinen wiha teisfä vielä
 Asuupi, ette oikealla miellä
 Klotse Israelin kunniaasta
 Ja isänmaanne onnest' armahasta.

Ja onko voitto, jonka Saulin kalpa
 Sai, kunnianeen teistä niin nyt halpa,
 Ett'ei se, nyt kun uutena se loistaa,
 Voi hetkeks' eripuraisuutta poistaa?
 Ei tietä kunnian voi kansa käydä,
 Sydäntä jonk' ei maine moinen täytä.
 Ei maa se kaswa riemun kuffia,
 Jot' onpi täynnä viholaisia;
 Ja kansa, jot' on riitahengen orja,
 On sankar'töihin saattamaton kurja.

Ammiel.

Sanasi ovat aiwan oikeat, mutta tänne sopimattomat.
 Grehdyt, jos luulet täällä kansariitaa löytäväsi. Minoastaan
 me muutamat tahdoimme kurittaa tuota keltwotonta miestä, joka
 häwyttömästi parjasi kuningasta ja kaikkia kunniallisia ihmisiä.
 Siitä syntyi pieni meläke, joka lienee vähän pahalta kuulunut
 teidän arwollisiin korwoinne. Ei waaraa sen suurempaa.

2:n wanhin.

Sa olet ollut aina rauhan mies,
 Ja ennen aina, Ammiel, sun näin
 Niin lauhkeana, kuin se lammasslauma,
 Jot' omanasi kaitsit, kulkewan,
 Waikk' aika oli silloin wallaton.
 Nyt nyrkilläsi etsit oikeutta,
 Kun loppunut on maasta nyrkkiwalta.
 Jot' ennen luultut oisi wihan winman
 Sydämehesi woivan syttyä,
 Hän werenhimon olis uskonut
 Myös lammastesi luonnos' asuwan.
 Tä itsewaltaisuutes', ystävä,
 Häpäisee maamme oikeutta waan.
 Ei, asiasti anna haltuhun

Kuninkahan, kyll' oikeuden saat
Ja tuomion

Ammiel.

Se aivan oikein on.

Nyt sua, Doeg, käsken kaikkein kuullen
Etehen kuninkaamme oikeuden.

Doeg.

No olkoon niin, se munikin tahton' on.

(Stjefseen).

Mä tyhmin tein, kun annoin kurjan tuon
Wietellä itsen' ilmi antamaan
Nyt katkeruutta, mitä mielesfäin
Salasfa olen kauan kantanut.
En kadu sitä juuri peläten,
Min rangaistuksen tahi tuomion
Wois' antaa mulle warjokuningas
Saul, Samuelin palvelija-parha.
Jos tietäiswät nämät kurjat miehet,
Jott' hyspeilewät Saulin kunniasta,
Min tiedän mä ja mitkä temput täällä,
Wiel' ennen aurinkoisen laskemista
Saul, narrein narvi, saapi koitella.
Ei raukan mieli taida tuomioihin
Päiwällä tällä liioin pyrkiä;
Häll' itsellä on täällä tuomarinsa.

Benjaminin sotamies (2:selle wanhylle).

Nyt, wanhus, sulle tahdon lausua
Sanoja muutamia nuhteistasi.
Sa soimaat meitä halpamieliseksi
Ja sankar'-töihin saattamattomiksi,
Kun keskinäisen riidan wallinneen

Nyt luulit meistä päivälläkin tällä,
 Jos' Israelille on ilohetki.
 En neuvoisi ma miestä nuorempaa
 Sun soimaufsiasi fertomaan;
 Ei wälttäisi hän palkkaa parhaan.
 Waan wanhuutes' on sulle waltunskirja,
 Niin luulet warmaan, jonka wallalla
 Woi soimaufsiakin syyttä tehdä
 Ja nuhbesaarnoillassi wiifastella,
 Jos sopiwa on aika tahi ei.
 Waan ällös siihen liioin luottako;
 Ei waltaa löydy maassa ääretöntä.
 Kulk' olivat ne, jotka Amalekin,
 Kuin Filistean ennen, äsken löiwät?
 Ne olivat sen kansan lapsia,
 Jos' urhotoihin niin on „saattamaton“,
 Jos' ei woi käydä kunniankaan tietä!
 Waan paitfi muita wanhain wikoja
 Wanhuutta waiwaa myöskin soteus,
 Ett' aika, jonka töihin, rientoihin
 Hän riutuwine woimineen ei pysty,
 On hänen nähden musta, pimeä
 Ja tyhjä töistä niinkuin synkkä yö.
 Ei soteuttaan tunne kurja hän,
 Ei tiedä, että pimeyden peite
 Warjostaa hänt' eik' ajan hartioita.
 Waan nuoruutensa aika mielestään,
 Se jalouden oli aamuhetki!
 Rah, silloin löytyi kuntoa ja silloin
 Käetkin kunniaa kulkuiwat;
 Waiif' olisi se aika sellainen,
 Kuin wedenpajumuksen aika, ollut
 Niin tähnnä syntiä ja saastaisunta.

2:n wanhin.

En menoja ma aikain menneitten
 Nyt kiitellyt, kun lausuin wahingosta,
 Min tuottaa maalle eripuraisuus.
 Se toimet poistaa mielist' ylewämmät.
 Myös kunniaist' iloitsin aikamme.
 Waan antaa sulle järjen käsitystä
 Ei hywäks' ole Herra hywä nähnyt.
 Ja minäkin nyt sulle, nuorukainen,
 Myös antaa tahdon neuwon tärkeän:
 Pois lauseistasi jätä uhlaus,
 Ei miehelle se tykemättömälle
 Parempi ole narripukua.
 En osuettas tiedä kunniaista,
 Waan seuraksesi suonut kumminkin
 Apärälapsensa on kunnia.
 Se lapsi on, kuin tiedät, ylpeys.

Doeg (itseksään).

Viel' ovat wienot tuulen wihurit,
 Waan mielikseni niistäkin woin nähdä,
 Ett' ilma myrskynen on nousmasa.
 Ja toimossa nyt sitä odotellen
 Tästä itsekseeni seison wihellellen.
 Syyhy! Paisu sää ja ilma raimoudu,
 Ja kahleistansa pääskööt tuulen henget!
 Maan kaisen peittäköhön synkeys,
 Niin paksu kuin Egyptin pimeys! —
 Rah, tuolta saapi tuuli sytykettä.
 Tuolt' astuu tänne Sudalaisten wanhin,
 Mies pöyhkeimpiä pöyhkein. Hän ei suinkaan
 Siljaisten joukkoon kuulu maamme päällä.
 No, annas ääntä!

Judan wanhin (tultuaan).

Herran rauha teille!

Ransa.

Ja sulle, isä!

Doeg (itseksään).

Olfoon perkeleille

Mhyös rauha suotu silloin kun on teille!

Judan wanhin.

Mä leirin läpi kuljin saturein

Ja eloansa hetken tarkastelin.

Siell' ilo-äänät kaikuiwat ja siellä

Hupaista voiton juhlaa wietettiin;

Teurasta tehtiin, keitettiin ja syötiin,

Wiinoilla sydämiä wirwoitettiin.

Siell' oliwat niin runsaat liharuoat,

Kuin olisuwat olleet kaikki koosfa

Egyptiläisten lihapadat heillä.

Mist' olette ne herkut kaikki saaneet

Ja runsauden juhlawarojen?

Benjaminin sotamies.

Ne miekall' owat kaikki ansaitut,

Ja Amalek sen kestän kustantaa,

Sont' kansfa sun ei ole tekemistä.

Judan wanhin.

Tuo sanojesi tuima tiuskaus

So ilmoittaa, ett' omatuntonne

Ei puhdas ole herkkuin nautinnasfa.

Ma arwoisuudeltasi kysyä

Wiel' uskallan nyt: onko tosi se,

Mink' äskän kuulla leirisänne sain

Ett' elävänä Agag vielä on
Ja ystämyyttä Saulin nautitsee?

Benjaminin sotamies.

Se totta on.

Kaikki.

Elosp' on Agag vielä!

Benjaminin sotamies.

Waan wanhina.

Judan wanhin.

Saul Herran käskyn sai

Profeetan, pyhän Samuelin, kautta,

Ett' yhtäkään ei Amalekilaista

Hän säästää saisi jättäin elohon,

Ei vanhaa waipuwaißt', ei nuortakaan

Kukoistawaista elon aamu-loisja,

Ei miestä miekan kantajata eikä

Rehdosja liekkuwaißt' lastakaan.

Myös kuulin, kuinka käskyn Samuel

Saulille antoi hukuttamahan

Karjankin kaiken Amalekin maalta

Ja tekemään sen maan niin autioksi,

Ett' äänt' ei woisi kuulla kufonkaan

Maan-ääriltä tään kansan kirotun.

Näin kiivas käwi käsky Herralta.

Ja kuitenkin on Agag elävänä

Ikäänkuin uhaks' Israelin Herran;

Waißt' Agag oli kirottuiden pää,

Siis likimpänä Herran koston tulta,

Soll' uhkasi hän Amalekin kansaa.

Ja karjalla, jol' oli turmioon

Jo tuomittuna, tyhdytätte nyt

Te himojanne hekkumaisia.

Benjaminin sotamies.

Kentiesi jälleen Herra käskyn on
 Profeetan Saulin kautta antanut —
 Kun kaikki tiedät, myöskin tietänet
 Profeetain joukoss' olleen Saulinfin —
 Ett' elohon sais' Agag vielä jäädä.
 Kun kuningas on Saul, on hällä valta
 Wankeinsa kanssa, jotta miekallansa
 Hän woittanut on, tehdä kuin hän tahtoo.
 Ja karjan kanssa sekä tawaran,
 Jotk' omiamme miekall' ansaituita
 Nyt ovat, valta meill' on menetellä
 Kuin tahdomme. Te karjalaumojanne
 Lewossa kaitsette ja peltojanne,
 Joist' usein ennen vihollinen wiljat
 Poroksi poltti taikka turmeli,
 Te wiljelette, wiljat korjaillette;
 Me hengellämme teitä suojelemme.
 Ja kuitenkin te häpeäkfi meille.
 Ja itsellenne meitä tahtoisitte
 Niin kohdella kuin jahtikoiria,
 Jotk' eivät saamastansa saalihista
 Osaksens' ottaa muuta saa kuin sen,
 Mink' antaa heille metsämiehen armo.
 Ma olen walmis henken' antamaan
 Edestä onnen armaan synnyinmaan,
 Waan kunniasta teitä puolustella
 En käsiänne tahdo nuoleskella.
 Ma tahdon ennen olla sitä wailla
 Kuin käskyhänne kähdä koiran lailla.
 Min miekalla ja werelläni woitan,
 Sit' omanani puolustaakin koitan.
 Kuin kotihinne leipää syömään jätte,
 Oskaatte wiisaat, siihen tytytkäätte,

Min' aikaan saa ja työllänsä se voittaa,
 Jot' edestänne waiwat, waarat koittaa.

1:n papeista (3:nelle ja Sudan wan-
 himmalle).

Tää kuuluu kaikki sängen kamalalta.
 Minusta nähtää niinkuin miekan walta
 Nyt olisi jo maassa paisumassa
 Ja kuuliaisuus se jo loppumassa,
 Joll' ennen kuultiin Herran käskyä.
 Ei pidetä nyt pappein sääthä,
 Kuin ennen, Herran tahdon saarnaajina.
 Maailmallinen walta tuomarina
 Nyt tahtoo olla sulle, Israel!
 Ja näkijämme pphä Samuel
 On halwelkittu. Herra Saulin mieltä
 Warjellohon tält' ehetyksen tieltä!

3:s wanhin.

Sä sydämeni niitteet kätkeyt
 Nyt ilmoitit. Jo kauan huomanneeni
 Muutoksen Saulin mielessä ma luulen.
 Ei noudata hän Herran neuvoja
 Niin hartaasti kuin ennen. Mahtavuus
 Ja ruhtinainen walta rientons' on,
 Kun pakanoitten ruhtinasten kanssa
 Hän ystämhyttä rakentaa ja etsii.
 Ei oikeuden tunto ylevä
 Niin ole hällä kuin se oli ennen.
 Hän ennen poikansakin Jonathanin
 Jo kerta kuolemaankin tuomitsi,
 Kun tämä, ehkä tietämättänsä,
 Sodassa Filistean riffoi vastaan
 Isänsä kieltoa, ja tuomionsa
 Hän olisikin toteuttanut,

Jos waan sen kansa oisi sallinut.
 Ja kuitenkin ei miestä rakkahampaa
 Hänelle eikä kansallensa ollut,
 Kuin Jonathan, jonk' urhouden kautta
 Löi Filistealaiset Israel.
 Nyt Agagin hän jätti henkihin,
 Jonk' itse Herra kuoloon tuomitsi.

Judan wanhin.

Wast' onnen päivä silloin meille koittaa,
 Kun ennustusten jälkeen Juda woittaa
 Itsellensä' Israelin waltijan.

Joku kansasta.

Kuningas lähenee, jo torwet soivat
 Ja soiton helinästä leiri kaikuu.

Toinen kohta.

Samalla paikalla.

(Edelliset. Saul, wangiittu Agag, Abner ja osa sotawäkeä
 tulewat torvien soidesa ja leirin kaikuesä riemuhuudoista).

Kansa.

Kuningas elätöön, Saul elätöön,
 Siunattu Herran, woiiton sankari!

Saul.

Herralle kiitos! Hänen woitto on
 Ja kunniafin; — ase kelwoton
 Waan armottansa olisin ma ollut.
 Häneltä apu teille nyt on tullut.
 Siis kiittäkääte Herraa, Herran kansa!
 Hän Jumalanne taas ol' armosjansa.

Wanhus.

Suo, sankari nyt, voittojuhlanäs
 Mun kauttan' aikain kantaa menneitten
 Sun etehesi kiitoksen, ett' onpi
 Sun urhoutesi ja Herran armon
 Rautt' Israel nyt alhaiuudestansa
 Taas koroitettu siihen kunniaan,
 Jonk' oli Herra hälle määrännyt,
 Jos käskyjä hän Herran noudattaisi.
 Ja riemuiten ma haudan partahalta
 Nyt lähden tietä kaiken maailman,
 Kun Israelin kunnian sain nähdä.
 Min' omaksi suo, Herra Zebaoth,
 Se kansalles ja johtajallensa!

Saul.

Se totta on, Hän näihin aikoihin
 Du kurruttanut kansaa syntistä.
 Waan myöskin, wanhus, tätä ennenkin
 Sä todistajan' olet saanut olla,
 Kuink' altis on Hän kansans' apuhun,
 Kun katuen se etsii häntä waan.
 Sa olet kuullut, warmaan nähnytkin
 Työt suuret, jotka jalo Samuel
 Sai Herran woimall' ennen aikahan.

(Wanhus lähtee).

Benjaminin sotamies (muutamain muiden
 kansa kuninkaan eteen astuen).

Kun kuninkaaksi ennen Gilgalissa
 Sa walittiin ja valtaan wahvistettiin,
 Jok' oli Herran kuin myös kansan tahto,
 Niin monikahta Belialin joukko
 Sun syntyäsi halweksien lausui

Sanellen: „Saulko meitä hallitsi“.

Nyt kuninkuuttas' aik' on heille näyttää

Ja herrauttas, heitä rangaisten

Kuin alamaisiasi niskureita.

He hengellänsä häväistykseensä

Nyt maksafoot; jos niin on tahtosi,

He kuolemansa kohta saavuttavat.

Ammiel (kuningasta lähestyen).

Nyt tällä haavaa poika Belialin

Yks onpi täällä, Doeg nimeltä,

Maast' Edomean, muukalaisna täällä

Hän kulkenut on kansan keskellä.

Ei Jumalata eikä kuningasta

Hän kunnioita, kirotulla suulla

Hän kuninkuuttas' äsken parjaili,

Ja sen hän teki ilmi kansan kuullen.

Wäärhyden teitä hän on kulkenut

Ajoista asti wanhan Samuelin.

Ja wäärhyttänsä olen kärsinyt

Mä monta kertaa. Herra kuningas,

Et sallia voi häijyn parjaajan

Wiel' Israelin maita matkaawan.

Saul.

Ei pidä, weljet, kuolon julmuuden

Nyt tätä päivää töillään himmentämän,

Joll' Israel sai Herralt' autuuden

Ja kunniansa näki ylenewän.

Ja pilkkaajien kaikki parjautjet

Jo itse Herra saatti häpiään,

Kun vihollisten ylpeet aifomukset

Hän miekkani soi tyhjäksi tekemään.

Ma kunnioitan armoans' sen werran
 Ett' oman koston' annan haltuun Herran.

(Kansa ilmoittaa suostumuksensa riemuhuudoilla).

1:n papeista (3:nelle wanhimmalle).

Woi tyhmä kansa sekä fotea!
 Et hymärrä sä, että armotöisä,
 Toit' oikeuden polkemalla tehdään,
 Waan paljasta on itsewaltaisuutta.

Agag.

Saul, onnen lapsi, sodan lemmetyinen!
 Nyt suurentaa voit kansas suosiota, —
 Tot' kannattaja korkeutes on,
 Tufena jonk' ei suta ruhtinaisten
 Eik' kuninkainen synty ole sulla, —
 Jos uhriks annat heille henkeni,
 Tot' armonsa on kaiken kadottanut.
 Tee niin, ja kunniasi kaituwan
 Saat kuulla kaiken Israelin juusta.
 Mä sitä pyyhän. Meille kummallekin
 Se voitoks onpi. Kuolemaa en pelkää.
 Se elämä on raskas, armoton,
 Tot' orjan kahleis' eläminen on
 Tai wangin.

Saul.

Mieleksi ma katteruuden
 Woin hymärtää, se aiwan luonnollist' on.
 Tää kosto oli Israelin Herran.
 Hän kansalles ja sulle kunniansa
 Näin kostaa tahtoi, jota poljitte.
 Ja kuinka turhat owat jumalanne
 Ne, joihin kuitenkin te turvasitte,
 Hän näyttää tahtoi. Herran sulle toimon

Sen voiton suovan onnettomuundesias,
 Ett' etsimähän opit häntä täällä
 Ja tuntemahan wankeutes maalla.
 En henkeäsi pilkaks armahtanut.
 Waan sielusi lie liian rasitettu
 Ja rauhaa lauan kaiwannut.

(Muutamille sotamiehille).

Te miehet

Lie ruhtinaalle näyttäkäätte sinne,
 Miss' asunto on hälle valmistettu
 Kuin armonsa on —

(Agag lähtee muutamain sotamiesten seurassa).

Kolmas Kohtaus.

Samalla paikalla.

(Edelliset. Samuel astuu esiin kolkolla katfannolla, jonka näh-
 dessään Saul ensin hämmästyhy, waan rohkaisten mieltänsä käy kui-
 tenkin häntä vastaan-ottamaan).

Saul (itseksään).

Samuel on täällä!

Tuo katfantonja kolkkaus ei suinkaan,
 Mi merkitys sill' olla mahtaneekin,
 Voi hywää mulle ennustaa; se syntä,
 Kuin salamoita täysi ukonpilwi,
 On.

(Samuelille).

Terwe, Herran uskollisin mies
 Ja siunattu! Ma Herran käskyn tähtin,
 Kun Amalekin perikatohon
 Nyht häwitin.

Samuel.

No, mitä merkinnee

Se lammasten ja karjan määhtynä,
 Jonk' äsken kuulin käyden leirisänne?

Saul.

Ne kans' on tuonut Amalekin maalta.
 Hän karjast' otti kaikkein parhaimmat
 Ja uhrata ne aivoi Sumalalle.
 Muut saatiimme me kaikki häviöön.

Samuel.

En käskyjä ma Herran tarwinne
 Nyht muistutella sulle uudestaan;
 Ne kyllä tunnet, waikka hylkäsit.
 Eht' oma waltasi ja kunnias
 Nyht suuremmasta arwost' owat sulle,
 Kuin Herran sana, salli kuitenkin
 Mun kertoa, mit' Israelin Herra
 Mun kansjani on puhunut tän' yönä.

Saul.

No, puhu.

Samuel.

Eikö ole näin? Kun halpa
 Viel' arwos' oli itse nähdäksesi,
 Sun Herra nosti Israelin pääksi,
 Kansansa kunnikaaksi koroitti.
 Ja silloin watawalla mielellä
 Kun kunnioitit Herran käskyä,
 Hän henkens' antoi tulla päällesi
 Ja salli töitä sankarein sun tehdä.
 Miin Edomin, Moabin, Ammonin
 Kuin Filistean kansat ja muut kaikki,
 Jotk' ahdistiwat Israelia,
 Hän antoi mielkas' woittaa woimallaan.

Ja viimeiseksi käski Hän sun mennä
 Ja hukuttaa kaitt' Amalekin maalta
 Eik' kiroituiden karjojakaan säästä.
 Mits' et nyt kuullut Jumalasi ääntä,
 Waan itjes annoit saaliin puolehen?

Saul.

Jos uhrataksien kansa säästitin
 Paraimmat lampahista kirotuista,
 Ma Herran tahdon täytin kuitent,
 Kun kuoletin kaitt' Amalekilaiset.
 Waan kuninkaansa jätin elohon
 Ja hänen tänne wangittuna toin.
 Hän aseheton, voimaton on mies,
 Jos' Israelille ei wahingoksi
 Woi tulla, jos hän hengisjälkin on.
 En kurjaa henkeä mä armon Herran
 Hält' uhrifensa usko waatiwan.
 Jo kylliksi on Agag kiritettu,
 Ja kurjuuttansa jäälien mä hengen
 Hänelle mitättömän lahjoitin.

Samuel.

Et tunne Israelin Jumalata,
 Galaawan Hänen enemmän jos luulet
 Sun poltto-uhriasi lihawata,
 Kuin että tarkein Herran äänen kuulet.
 Ja otollisemp' oinaan lihawuutta
 On sydän, jon Hän löytää kuulewaksi.
 Hän silt' ei lärski wastahakoisuutta,
 Jonk' asettanut toteuttajaksi
 Hän tahtons on. Kaitt' uhriteurastus,
 Min jumalaton Herralle woi tehdä,
 Waan Herran filmisjä on kauhistus,

Tot' ei Hän moi vihastumatta nähdä.
 Jos käskyjäns' et tahdo totella,
 Et Herraa taida oikein palwella.
 Kun nähtät Hälle wastahakoisuutta,
 Niin silloin seuraat epäjumaluutta.
 Tot' ei työns ohjeit' ota Sumalalta,
 Sen jumalana om' on mieliwalta. —
 Kuink' ihmistaito onpi soennut,
 Kun forjaamaan se Herran tuomioita
 On tunteittensa jälkeen ruwennut,
 Kuink' oikeuskaan siit' ei suinkaan woita,
 Sen selwin työlläs ästeifellä nähtit.
 Ett' imewäist' et lasta säästänyt,
 En moiti, siinä Herran tahdon tähtit;
 Waan Agagin ett' olet päästänyt
 Rourista kuolon, wäärhyys oli suuri,
 Sill' Agag, ollen päämies Amalefin,
 Myös oli kaikkein kärjimysten jurci,
 Totk' Amalek toi maalle Israelin.
 Hän koston kaiken ansaiti' ankaruuden,
 Kun syhlisfin hän oli syhlisistä;
 Waan pillakki teit Herran oikeuden,
 Kun koston sijaan sulta säälimistä
 Hän sai. Waan vielä töistäs' laupuden
 Saat koston Amalefin jäännöksistä:
 Näin Herran sana kuului mulle yöllä,
 Ja sanansa hän aina täyttää työllä:
 Tään kansan, joka Herran kunniaa
 On pantu ilmi tuomaan ihmisille,
 Pois pitää pakanat ne hufuttaa,
 Totk' esteen' owat Herran päättöfille.
 Ei kuolewaijen pidä tarttuman
 Parannustöillään Herran tuomioon.
 Hän kansan, jossa synnin karttuman

Mäti tietää, saattaa turmioon
 Jo päätti iankaikkisuudesta. —
 Kun Herran mieliksi et hallinnut,
 Päämiehen kansalleen Hän uudesta
 On sydämensä jälkeen valinnut.
 Ei valtakuntas ole seisowainen,
 Hän kruunuas' ei suo sun kauan kantaa,
 Hän miehen, jok' on Hälle kuuliainen,
 On etsinyt ja sille kruunun antaa. —
 Saul, murhehtien luotas' erkanen,
 Ja mieleni käy aiwan raskahaksi,
 Kun nuoruutesi aikaa muistelen,
 Kuink' olit Herrallesi rakkahaksi
 Jo tullut silloin. Kuinka muuttuneeksi
 Nään kohtanne nyt: perimisestään
 Hän luovutti sun, kun sun suuttuneeksi
 Hän läshjänsä näki täyttämään.
 Kun silmäsi loit korkeutta kohti,
 Ne kruunus' ensin nähdä herkesiwät
 Ja, mieltihin loistoon, joka siitä hohti,
 Sielt' etsimästä Herraa herkesiwät.
 Ei tullut mielees että kruunus kulta,
 Sen kantajalle jos ei Herra suo
 Woimaansa, waleuttaan, maan on multa,
 Mi kantajalleen waiwaa, tuskaa tuo.

Saul.

Ma sulle, jonka hurstkaan sydämen
 Min' uskolliseksi on Herra nähnyt,
 Nyt tunnustan, syvästi katuen,
 Ett' olen synnin Herraa vastaan tehnyt.
 Ma kurja heitto kansaa pelkäsin
 Ja ääntänsä ma kuulin turhamaista,
 Näin Herran sanan pyhän hylkäsin

Ja laeistanfa luowuin wanhurskaista.
 Jos anteeksi tää synti vielä Herran
 Suotaijiin mulle, kaiken woimani
 Mä pyhittäisin palvelukseen Herran,
 Näin näyttäin Hälle parannustani.

Samuel.

Jos oikeata kannat katumusta,
 Sen töilläsi jä vielä taidat näyttää.
 Ja kuulemattomuutes pahennusta
 Voit parantaa ja Herran tahdon täyttää.
 Oletko valmis tätä tekemähän?

Saul.

Ma woimani kaikk' käyttää tahdon tähän?

Samuel.

Suo Agagin nyt tulla esihin.

Saul (teeskennetyllä kiireellä muutamille sotamiehille).

Nyt kiirehtien käykää leirihin,
 Sielt' Agag tuofaa tänne.

(Stseeseen).

Sotakin,

Kun onnettoman muistin Agagin,
 Ma tapahtuwan kauheaa täällä kuulin
 Jo ennenkuin tuon uhka-äänen kuulin.
 Mit' aikonee hän Agagille nyt,
 En ajatellakaan ma uskalla,
 Waan warmaan saan, kun het' on päättynyt,
 Sen vielä tuta sielun-tuskalla.

(Agag wartioittensa seurasfa astuu rohkeasti Samuelin eteen).

Agag (Samuelille).

Ken lienet jä ja mitä aikonet,

Jonk' katfannosf' on kuolon uhkaus?
 Pois paennut mult' on sen kauhistus;
 Sa mua turhaan sillä uhkaillet.
 Ei kuninkahan armo-lupaus
 Se ole, josta sain tään rohkeuden;
 Se Amalekin oli lankeemus,
 Mi multa poisti kuolon katkeruuden.

Samuel (temmaten miekan eräättä
 wartialta).

Kuin moni waimo nyt on lapseton
 Sun miekfas kautta, niinpä äitis' on
 Myös luettava niiden joulkohon,
 Joill' onnellisemp' olis elo nyt,
 Jos kohtuns' olis ollut suljettu
 Ja sikiöt' ei siitä syntyneet.
 Nyt matkas määrä maasf' on suljettu,
 Sun kähdä tähty tuonen asuimille.

(Pistää miekalla Agagia, joka kuolewana lankee maahan).
 Näin käyköön aina Herran wihaajille!

Saul (tuskissaan itsefseen).

Tää liekö unta waifo hourausta,
 Tää tunto halwennuksen tuskasta?
 Ei unta woi se olla, walweilla
 Ja täysi-järkisenä seison tässä.
 Woi, että niin on, ettei hourauksen
 Waan sikiötä ole tämä tunto!
 Mua kuninkaaksfi kutsutaan, mut mulla
 Ei halwinmantaan ole oikeutta,
 Ett' omahan woin sanahani luottaa,
 Jonk' koiran lailla sain nyt rikkaa.
 Ma Agagille hengen lupasin,
 Mut miten tähtin tämän lupauksen —
 Ma „kuningas!“ — woi pilkkaa helwetin!

Jos kumminkin maa wanha halkeaisi
 Tään halwennuksen raskaan kuorman alla
 Ja syhyhteensä pohjattomaan weifi
 Mun kuninkaine kunnioineni!
 Kuink' elämänä mull' on muistossa
 Se filmäilys niin ylenkatsowainen,
 Jonk' Agag puoleeni loi kuollessaan!
 Ja muisto sit' on mato kuolematon,
 Se poweani polttaa sekä kalvaa,
 Kuin sammumaton tuli tuomittuin.

(Samuel kääntyy lähteäkseen pois. Saul tarttuu hänen hameensa liepeesen niin kiivaasti, että lieve repeää).

Samuel (kääntyen Sauliin).

Haa, mitä tämä, onko wäkiwaltaa?
 Niin paljon en sun luullut paatuneen.
 Mä hymärrän, sä kuninkuutes arwon
 Syvästi tunnet loukatuksi nyt.
 Näin Herran sana on, jonk' ilmoittaa
 Hän sulle kauttan' ehkä viime kerran:
 Niin huokeasti Israelin Herra
 On waltakunnan sulsta repiwä,
 Kuin repiä sa taidat heikon waatteen.
 Sen sanonut on Sankar' Israelin,
 Jok' ei woi walhetella eikä pettää,
 Sill' ei Hän ole heikko ihminen.

Saul.

Nyt erhetyt, en aio wäkiwaltaa
 Ma kohtahasti käyttää, mutta pyhdän,
 Ett' Israelin wanhimpjen nähden
 Ja kaisen kansan todistajan' ollen
 Käyt kansain Herraa rukoilemahan
 Ja uhraamaan sowinto-uhria.

Samuel.

Et katuwaiselta nyt juuri nähtä.
 Sa muistanet, mit' äsken ilmoitin:
 Wilpittömällä jos et sydämellä
 Woi lähestyä Herraa, paremp' on'
 Ett' uhrias et ollenkaan wie Hälle;
 Sa Jumalaasi sillä suututat.
 Kun katumuksen tunnet totisen
 Ja kaipaat Herraa watawalla miellä,
 Käy luokseni mun Ramatahan, siellä
 On huoneeni ja Herran alttari,
 Ja katuwana löydät Herrasi.

(Samuel lähtee. Ransa hajoo riidellen mikä Samuelin, mikä Saulin puolesta).

Neljäs Kohtaus.

Samalla paikalla.

(Saul, Abner ja Doeg, jola liikelä on tapauksia tarkastellut).

Saul (ajatuksiinsa waiwuneena).

Nyt häwäistykseen kalkan pohjahan
 Mun annoit juoda, pappi pöyhkeä!
 Mut malta, malta —

Abner.

Herra kuningas!

Saul (wiittaten sinne, jonne Samuel läksi).

Tuoll' on sun kuninkaas, se nimi mulle
 Waan pillkanimeks suotta pantu on.

Abner.

En ihmettele, että solwatuksi
 Nyt tunnet kuninkuutes kunnian.

Myös mieleni mun kävi karmahaksi,
 Kun häpeällisen näin louffauksen,
 Mill' arwoasi polki Samuel,
 Jos ylpeytens' äärettömän peittää
 Käskyllä Israelin Jumalan,
 Sont' kanssa kerskaa seurustelewansa.
 Waan istuimes' suupuheista ei kaadu,
 Ei särje sitä pappein röyhkeys.
 Mit' urhoisint' on Israelin maalla,
 Se kaswanut on sankar'-hoitos alla,
 Ja rakkaus tuo kaiken urhouden
 Sen hoitajan luo, milloin waara uhkaa,
 Tueksi hälle, jonka turwisja
 Se kunnian on tietä kähdä saanut.
 Sen mielestäni teit sa wiisajin,
 Ett' annoit myötä Samuelille;
 Sen waatii kansan taika-uskoisuus.
 Näin wafawammaks saatit waltas waan;
 Sill' aikasi ei liene vielä tullut.

Saul.

Ma sua pyhdän, mene leirihin
 Ja sotajoukko käske kotihin.
 En julkee äskeiseltä häpeältä
 Mä nähyä nyt heille käskijältä.
 Mä wiimyn sua täällä wartomasja.
 (Stjekkeen Abnerin mentyä).
 Jaa, Abner lienee ehkä oikeasja:
 Ett' aikani ei vielä ole tullut.

Doeg (siwulla).

Waan mulle lienee aikani jo tullut
 Nyt tai ei koskaan. (Saulille).
 Herra kuningas,
 Suo palwelijas sana sanoa.

Saul.

Ken olet sa ja mitä tekemistä
 Du sulla täällä? Sala-nuuskijana
 Viet menojani täällä tarkastellut.

Doeg.

Ma Doeg olen, Ebomealainen,
 Jonk' kurjan päälle äsken kanneltiin.
 Waan, kuningas, sit' ällös uskofo,
 Se wihamiesten waan on walhetta,
 Jotk' aina owat mua wainonneet
 Mun muufalaisen syntymani tähden,
 Waikk' Israelin Herran jääntöjä
 Min' olen kuuliaisna noudattanut
 Jo lapsuudesta, jolloin wankina
 Ma jouduin Samuelin huoneen orjaks'
 Sa jalomielisnä mun, kuningas,
 Käristä päästit wihamiesteni.
 Se jaloutes', armollisuu herra,
 Jonkaltait' Israelisä en ennen
 Viel' ole nähnyt, woitti sydämeni,
 Ja halu harras nousi mieleheni
 Eloni sulle palveluksekses
 Ja työni kaikki saada uhrata.
 Di kuninkaani, älä halweksi,
 Ett' olen halpa, ehkä vielä sulle
 Woin heikkoudesfainkin hyödyks' olla.

Saul.

No miesä voit sä tehdä palvelusta,
 Ja hyötyäni miten kartuttaa?

Doeg.

Ruin äsken lausuin, lapsuudesfani

Jo jouduin wangi's' Israelin maalle
 Ja palvelijaks' Samuelin huoneen.
 Siell' uskollisen palveluksen kautta
 Profeetan poikain uskotuksi pääsin
 Ja heiltä aina kuullakseni sain
 Salaisimmattin neuvot Samuelin
 Ja menot kaikki pappein säädhyssä.
 Ja uskottunansa ma olen vielä.
 Kun äsken näin mä, kuinka häpeätsi
 Kääns' Samuel sun jaloutesi —
 Suo, armollisim herra, anteheksi,
 Ett' uskalsin mies halpa, mitätön
 Näin tarkastella töitä ylhäisten —
 Niin mieleheni johtui ajatus,
 Ett' apua woin tehdä herrallein,
 Jos ilmi saatan Samuelin neuvot
 Ja pappein juonet, joista tiedon saan,
 Kuin ennenkin, omilta huoneiltaan
 Jo ennenkuin ne työhön ehtiwät
 Ja kapinahan istuintasi vastaan.
 Siin' ehkä taidan sulle hyödyks' olla.

Saul (itseksään).

Mi henki miehesi ilmoittaiskikin,
 En tiedä, mut hän mietteet mieleni,
 Joit' itse tuskin tunsin, ilmi toi.
 Se kumma on, ett' aiwan sillä hetken,
 Joll' ajatus se syntyi mieleheni,
 Miss' saavuttaisin miehen sellaisen,
 Jot' aikeet kaikki kapinoitsijain
 Wois' ilmoittaa jo niiden syntyessä,
 Tää ilmestyi, kuin henki armias,
 Mun neuvotonna nähden, olisi
 Sen askeleita tänne johtanut.

(Doegille).

Jos halu sull' on harras palwella,
 Voit Gibeahan tulla, siellä saat
 Työn määrätyn ja työstä palkinnon,
 Jos palwelukses' uskollinen on.

Doeg.

Min' onni funingasta seuratkoon!

(Ylfinään, Saulin lähdettyä palanneen Abnerin kanssa).

Pieneekö wihdoin hetki toiwottu
 Se tullut mulle, jota wartsessa
 Kurjuudet kailki tähän asti kärsin
 Ja toimetonta wietin elämää.
 Jo koston tie lie mulle auennut,
 Kun portin siihen, luulen, löysin nyt
 Mä epä-luulos' Saulin loukatun.
 Nyt toiwon teille, papit pöyhkeät
 Ja tekopyhät, kostaa saawani
 Sukuni surman ja sen halwennuksen,
 Jot' aina luonanne ma kohtasin.
 Nyt etehenne katsokaatte, kurjat
 Te teurastajat kaiten heimoni,
 Te, jotka kotimaani ihanan,
 Kuin jumaloiden iki-hyttitarha,
 Niin autioksi teitte asujista,
 Kuin erämaan — eteenne katsokaatte!
 Kun kuuliaisuuden nyt pufimen
 Saul yltään riisui herran' ollakseen
 Ja luonnoltaan on kiivas, luulemainen,
 Niin, pääshynnä nyt ystäwyhtehensä,
 Ma tarinoilla pappein mehkeistä
 Ja hankkehista häntä yllytän
 Ja koston raimoon heitä kohtaan saatan.
 Näin koston nuolet myrkytettyt ammun

Salasja teihin mutta sattuvasti. —
 Di onnen aika oli mullakin,
 Se ihanassa oli isänmaassa,
 Se kaimattu ja kauan kadotettu!
 Mit' armas, jolloin rinnas' oli rauha
 Ja sydämessä asui sovinto.
 Mut aika se ei kauan kestänyt,
 Kun myrsky-ilma nousi täältä maalta,
 Jont' omaksensa oli valloittanut
 Egyptin vanha orja-suku tää.
 Sen rajuilman raimotesa multa
 Tässi hukkui onnen maailma.
 Ne Israelin laumat olivat,
 Jott', uskonnostaan riivatuina raimoon,
 Sanoista pappiensa innostuin —
 Jott' opettivat, että murhathyt
 Ja tappo pakanoissa olisi
 Waan palvelusta julman jumalanja —
 He olivat ne, jotka arvaamatta
 Sukuni päälle syöksivät kuin karhut
 Ja hufuttivat heimoni. Mä ystin
 Väin elohon ja wiettiin wangiksi —
 Se sallimus ol' ehtä jumaloiden.
 Ja silloin piennä poikasna wiel' ollen
 Ma Samuelin wiettiin huoneesen,
 Ja päästimeksi pääni täytyi siellä
 Mun itsen' antaa ympärleikata
 Ja kiroituiden uskontokin ottaa.
 Näin teeskeltyllä nöyryhdellä wihdoin
 Sain kansalaisen oikeudetkin.
 Mut isteni jumaloissa wannoin,
 Ett' ainoastaan kostoks' eläisin.
 Se lupaus nyt mun on täyttämisen

Ja kaikki kunto siihen käyttäminen;
 Ja ankara nyt alkaa mulle työ,
 Waan kätkeköön sen kavaluuden yö.

(Menee).

Toinen Näytös.

Ensimmäinen Kohtaus.

Saulin huoneessa Sibeassa.

(Saul, Jonathan, Dawid, jonka kanteleesta esiripun noustessa viimeiset sävelet kaikuvat, Merab, Mikal, sittemmin kammaripalvelija ja eräs sanansaattaja).

Saul (Dawidille).

To herjettös, kun päivä waipunut
 On lepoon, ja kohta kaikunut
 On viime säwel satakielisenkin,
 Ja parwi kaikkein laululintujenkin
 To uneksii yön hiljaisuudessa
 Sit' unelmaa, jost' elos' uudessa,
 Mi alkaa taas kun aamu armas koittaa,
 Se sulokielin maailmalle soittaa.
 Sulaisen soittois tanottaa saat nyt,
 Kun sielusjan' on myrsky wiihtynyt.
 Mi lumouden woima soittoisjasi
 On, poikani, mi tenho laulusjasi!
 Ne synthyjänsä owat taimahasta.
 Ei saada tästä murheen maailmasta
 Voi alkuaan se kieli taimahan,
 Mi sielun waipunehen waimahan,
 Ruin nun ol' äsken, woipi mirwoittaa
 Ja öiset haamut sieltä karsoittaa.

Kyll' useasti ennen aikani
 Ma Herran äänen luulin kuulevani.
 Sen ukkoisen ma kuulin ihlinässä
 Kuin wienoisesja tuulen hyminästä.
 Ma kunniaanja linnun laulusja
 Myös kuuntelin ja kosken pauhusja.
 Waan fitte kun tää murheen aik' on tullut,
 En enää Herran ääntä niissä kuullut.
 Mut ääni niis' ei wertaamista kestä
 Kans' soinnun sen, jok' ihmisyhäimestä
 Woi kaitua, jos' alkusointu wieslä
 On säilynyt, se enfeleitten kießlä
 Suruista sielua woi puhutella.
 Di josko saisi soitto kaituella
 Tänlainen näillä taiwaisilla kießlin
 Siell' aina, missä sielu raskain mielin
 Kuormaansa kantaa, josko lohduitusta
 Sais laulus saattaa sinne, missä musta
 On murhe mieltä kurjain waiwaamassa,
 Ei murehella waltaa maailmassa
 Niin awaraa silli' aikaa olla woisi,
 Kun kanteleesi kansja laulus soisi.

(Kammari-palwelija tulee).

Palwelija.

Tuoll' ulkona on muuan sanantuoja,
 Jonk' Abner tänne lähettänyt on.
 Häll' asioita aiwan painawia
 Vie Abnerilta ilmoitettawana.

Saul.

Hän tänne saata.

(Palwelija lähtee ja sanansaattaja tulee kohta sen jälkeen sijälle).

Abner, kuulen, on

Sun sanansaattajaksi tänne pannut.
 Sull' astoita aiwan ankaroita
 Die ilmoitettavana, kun sä näin
 Nöselkiin matkas' olet pitkittänyt.
 No, kuinka woipi orpanani Abner?
 Eläätkö siellä uljas päällikköni
 Rauhasja waifo rauhattomuudessa?
 Ja mitä käski hän sun sanomaan?

Sanansaattaja.

Päämiehemme ja sankarimme Abner
 Hyvästi woi ja kaikki toimittaa.
 Waiff' en ma saata rauhan sanomia,
 Suo uskollisen palvelijasi
 Min' armoisjasi olla kuitenkin.
 Näin käski hän mun sulle kertomaan:
 Taas alkeisja on sota ankara;
 Filisteasta suuri sotalauma
 Nl' Israelin rajojen on syösiyt.
 Kun wäki warstin vähälukuinen
 On Abnerilla, että sillä lauan
 Hän wastustella woisi wihollista,
 Niin pyytää hän sun kotoon kutsumaan
 Kaikk' kelmolliset miehet tappeluun
 Ja itsenkin sun sinne rientämään;
 Sill', arwelee hän, kusja kuningas
 On saapuwilla, siellä miehuuskin.

Saul.

Kun wähynehet woimas wirkistänyt
 Täällä' olet, riennä kohta sanomaan
 Ett' apua on Abner kohta saawa.
 Ma huolestansa häntä paljon kiitän.

(Sanansaattaja menee).

Mist' urhoisuus ja tämä rohkeus
 Filisteaan yht'äkkiä on tullut?
 Unohtanutko kurja kansa on
 Sen kurituksen, jolla rankaisimme
 Me ennen häntä hylpeydestään?
 Mit' arvelet jä tästä, Jonathan?
 Mun luuloni on, että täältä sinne
 On joku lintu viekas viestit wienyt,
 Ett' eripuraisuus on maasjamme.
 Hän luulee, että riita pappein kansja
 On sotawoiman meitä heikontanut.
 Ma toiwon heille kohta näyttäväni,
 Ett'ei wiel' ole tylsä Saulin miekka,
 Waan terävä kuin kalpa kostajan.
 Nyt werisehen sotisopahan
 Me pukeuta saamme, Jonathan,
 Koht' aamufoisja walmiit ollaksemme
 Ja sotaisihin toimiin käydäksemme.

Jonathan.

Se oikein on, ja suostollasi
 Käyn tärkeähän työhön valmistaimaan.

(Nenee).

Saul.

Lemolle saatte, lapset, lähteä.
 Ma antaa tahdon teille jäähyväiset
 Ja siunauksen, koska aurinkoinen
 Silmänsä säkenöiwät maalle luo.

(Merab ja Mikal menewät).

Dawid.

Jos armon olen, herra kuningas,
 Sun silmissäsi löytännyt, niin suo
 Mun käydä kansjas' sotatanterelle

Ja rinnallasi siellä taistella.
 Nyt Israelin kaikkein ystävään
 Työmainio on sillä tanterella.

Saul.

En, poikani, moi siihen myöntyä.
 Sun saadakseni tänne luokseni
 Ma kuninkaallisen tein lupauksen,
 Ett' yhtä tervehenä saattaisin sun
 Kotiisi jälleen, kuin sun tänne sain.
 Ma saattomiehet sulle toimitan.
 Isääsi multa paljon tervehdi
 Ja kiitä häntä, ett' on suonut mulle
 Sun lohdutuksen enkelinä olla.
 Kun myrsky-ilma tää on lauhtunut,
 Taas rauhasa ma toivon saavani
 Suloista soittoa si kuunnella.
 Siks' olkoon Herran henki kanssasi!

(Menee).

Dawid (yksinään).

Ma olen tullut hälle rakkahaksi
 Ja suosionsa kaiken saavuttanut,
 Ja rakkautensa on riemuni.
 Hän jalo mies on, häntä kunnioitan,
 Kuin jostus lapsi sitä vanhempaa,
 Jos' ylemyyden kuwa kirkkahin
 Ja lempi loistaa hälle lämpimin.
 Waan tyhjäs' elo tuntuu toimeton
 Ja silloin mit'ei tufalaksikin,
 Kun synnyinmaamme onni kutsuu meitä
 Kaikk' uhraamaan, niin toinemme kuin työmme.
 Ja sielufani soipi kovemmin
 Se kutsumus, wiel' ääntä lemmentin.

(Mikal tulee hiljaan ja lähestyy ujosti Dawidia).

Mikal.

Niin surullisna, Dawid! Mikä murhe
 Nyt voitti itsen murheen-voittajan?
 Ma mielesfäni lunlin murehen
 Majansa ottaneen niin kokonaan
 Pereesjä Saulin, ettei tarwinne
 Se asumusta muualt' etsiä.
 Ei syhtä sulla, Dawid, huolia,
 Kotihin omaistesi kohta pääset.
 Mut toisin laita meill' on waiwaisilla.
 Isämme lähtee kanssa weljemme
 Nyt waaran teille tietämättömille.
 Me orpoina sen ajan elämme,
 Waan kaipaus jää meille kumppaniksi
 Ja epätiedon tuska toweriksi.
 Ei kanteleesi sullo soittokaan
 Jää murhettamme lievittelemään;
 Niin määrännyt on kowa kohtalo.

Dawid.

Suloinen ruhtinatar, suruni
 Se juur' on, että kodin lämpimäsä —
 Waikk' kyllä löydän siellä rakkautta —
 Mun wiettää tähtyhy aika, jolloin kaiikki,
 Mit' Israelisja on miestä waan,
 Edestä maamme saawat kilwoitella.
 Ei kunniaa sitä mulle suo
 Isfäni tahto eikä kuninkaan.

Mikal.

Ahaa, jo tunnen sairautesi;
 Se, huomaaan nyt, on himo kunniaan.
 Mi, ai, se kappale on waarallinen,
 Se kunnia, niin siitä kerrotaan.

Se loistollaan on monta wietellyt
 Peräänsä juoksemaan ja kadoten
 Waan waljun warjon heille heittänyt.
 En himon luullut koskaan minkään-laisen
 Sijaansa woivan sielusi saada;
 Niin puhtaalta se näytti maallifista
 Kiennoista mulle, aina taiwaallista
 Se muistutti kuin pyhä temppeli.
 Mi kunnian himohon wietтели
 Sun mieles ylewän?

David.

Di ruhtinatar!

Sit' ällös luulko, sill' ei kunninatar
 Mulk' ole mielen rauhaa ryöstänyt.
 Sen ääni rinnasjan' ei kai'u nyt,
 Waan tunnon ääni wilpitön se on,
 Jok' ei mun kurjamaiseen lepohon
 Suo waipua. Se mies on kelmoton —
 Konlaista tuskin Israelis' on —
 Jok' ei nyt joisi siellä olewanja,
 Kus' oikea ja jalo Herran kansa
 Edestä maansa Herran lahjoittaman
 On sotimassa, walmis antamahan
 Sen hinnaksi werenkä rinnastaan.
 En ansaitisfi asujana maan
 Näin kalliin olla, jos en pisaroita
 Wereni woisi vastaan pakanoita
 Soteisfani sen eteen wuodattaa.
 Siit' estämys mun murheisefsi saa.

Mikal.

Sen uskonkin, jos oikein tunnen sun;
 Se olisi mun tietää pitänyt

Musta kohta. Mlös murheinen
 Siit' olko, ett'et sankarina saa
 Ajalla tällä werta muodattaa,
 Se Jumalan on ehkä sallimus.
 Hän tuomioisfians' onpi tutkimatton
 Ja kuolewille käsittämätön.
 Waan runsahilla hengen lahjoilla,
 Joit' antanut on sulle ystähyllin,
 Hän näyttänyt on työnsä tekijäksi
 Ja sankariksensa sun määränneensä.
 Siis loistawa on sulle tulewaisuus
 Ja sankar'-aika wielä nousewa,
 Jot' isänikin Saul on ennustanut,
 Ja ennustaisfa sitä kuulen ma
 „Profeetain joukoss' olleen Saulinkin“.
 Nyt unen muistan aiwan kummallaisen,
 Jonk' äsken yöllä näin mä, mutta jolle
 En selitystä minkäänlaista tiedä.
 Sen kertoisin nyt, Dawid, sullekin,
 Kentiesi jonkun merkityksen sinä
 Sun wiisantes woisi älytä,
 Mut unelma näin nuoren neitosen
 Lie mielestäsi liian lapselasta.

Dawid.

Se uni kerro, sulo neitonen.
 Kun kuulen äänes, murhe waikenee.
 Jos selittäjää Dawidisf' et löydä,
 Niin kiitollisen löydät kuulijan.

Mikal.

Tänlainen oli näkö uneni:
 Minusta näytti niinkuin olisin
 Ma wirran reunall' ollut ihanalla

Ja luonnon helmasi' aiwan huoletonna
 Sen hempeyttä tähsin henkäyksiin,
 Kuin lasna ennen, saanut huofua.
 Se aamun aika oli autuas,
 Joll' aurinkoinen walkeutens' antaa
 Itäisen taiwaan alkunoista juosta
 Herättämään taas firrkaudellaan
 Yön warjon alle nuffunutta maata,
 Ja jolloin walowirran tunteisansa
 Mlostä itse ilma wärisee
 Ja luonnon lapset lufemattomat
 Herääwät elämänsä nautintoon.
 Täst' yhteisestä luonnon riemusta
 Mä sydämeni tunsin tähtetyksi
 Ja hekkumasta melkein hermotonna
 Nurmella istuin kaste-pirskuifella,
 Jost' aurinkoisen walkeutta vastaan
 Tuhanfin kiilsi kastehelmiä,
 Niin firkkaita kuin päärlyt kallihinmat.
 Näin luonnon wiettäessä riemujuhlaa
 Aktisti kuulin siiven suhinan.
 Kun shytä siihen sitte tarkastin,
 Niin hongistosta läsnä olemasta
 Näin nuoren kottan lentons' alkaneen
 Keweillä siivin kohden korkeutta
 Ja noussunna jo yli setripuiden
 Sen lentelemän siivin wälkkywin
 Wapaana päivän walkeudessa.
 Minusta tuntui niinkuin olisi
 Se siiwillänsä liehuwilla mulle
 Suloista wilwoitusta löyhhytellyt,
 Kun helteisemmäksi' alkoi päivä käydä. —
 No, Dawid, kuule! sillä kuulemaan
 Ma sua pyhstin, enkä katsomaan.

Sa tarkastellen mua filmäilet,
 Itäänkuin köyhä kertomukseni
 Olisi kasvoisiani nähtävänä.
 Kuink' uskallankaan unta lapselasta
 Mä jellaiselle tarkastelijalle
 Rauemmin kertoa.

David.

Di armas neito!

Jos tietää woisit, kuinka sielulleni
 Suloista on sun sanojasi kuulla,
 Sä sääliwämmin mua kohteleisit.
 Kuin ilma raitis ja sen henkiminen
 Kuumiille on, niin sieluanikin
 On virkistävä kaitu äänesi.
 No, kuvittele itsellesi maa
 Niin ihana kuin unisfasi näit,
 Ja ole sitte kulkewanasi
 Sen kauneuden keskell' umpi-filmin,
 Miss' sulo tuoksu kullain hajuaa
 Ja riemulaulun kuulet lintujen,
 Kuin juoksewankin wirran lorinan,
 Ja tunnet tuulen wienon henkähksen;
 Waan et saa nähä kullain kauneutta,
 Et foreata linnun liehumista,
 Ja wirran juoksu kukka-penfereitse,
 Jos' aalto kiiltää kullast' aurinkoisen
 Kuvaistain kirkkautta taiwahan,
 Sun filmistäsi kätkettynä on,
 Kuin walleuden kirkas merifin,
 Jos' aaltoisina tuuli ajelee.
 Jos löyhtyis joku, joka kieltää wois
 Sun näkemästä tätä kaikkea,
 Ja sokkofiilla woisi kästeä

Sun kulkemahan kauneuden maassa,
 Kuin' armottomaks' eiö näyttäis hän? —
 Ja tosiaankin, neito ihana,
 Kun kertomustas kuulen korvilla
 Ihastuneilla, näyttää filmisäin
 Minusta, niinkuin sana jokainen,
 Mi huuliltasi lähtee metisiltä,
 Koft' enkeliksi muuttuis ihanaksi,
 Jok' olentosi liehuu ympärillä
 Ja paratisin armoiseksi paikan
 Sen muuttaa, misä, impi armahin,
 On olofi.

Mikal.

Ah, mikä miellyttäjä
 On Dawidistakin jo syntynyt!
 Ei, mairittelu jätä niille työkki,
 Jotk' eivät taida hengen köyhyydestä
 Parempaa saattaa korwin kuullaksemme
 Kun mikä, heidän hymmääksensä,
 Voi turhuuttamme kyllin futkuttaa.
 Ja sellaisia sankareita kyllin
 On ruhtinasten kaikkein kartanoisfa. —
 Baan kertoella untani kentiesi
 Saan vielä, kerta aljettuani.
 Kun kottan lentoa ma hlewätä
 Viel' ihaelin, silloin korwihini
 Äkisti kuului paha parkaus,
 Se kuului wirran watarannalta.
 Ja filmäni kun fitte sinne käänsin,
 Näin mustan parwen petolintuja,
 Jotk' asti tähän kätkösf' olivat
 Tiheesä rannan ruohistosfa olleet,
 Jht' äkkiä, porunsa päästettyä,
 Pyrähtämän ja kohden kottaa nuorta,

Kun wainohenget, kiittää alkawan.
 He nuoren kottan kohta piirittiwät
 Ja uhtasivat hirmukuolemalla.
 Kun murheisena sydämesjäni
 Ma surkuttelin kottan kohtaloa
 Ja waikeroitsin woimain heikkoutta,
 Ett' apua en saattaa woinut tälle
 Jalolle korkeuteen kiitäjälle,
 Niin muutoksen ma silloin kummallaisen
 Itisti tunsin itsesjäin — mi muutos
 Waan mahdollist' on unten maailmasja —
 Ma ruumihini ilman keweänä
 Kohoowan tunsin kohden pilwiä
 Tawalla aiwan arwaamattomalla
 Ja muodosja, jot' en nyt muistaa woi.
 Mä rientävänän' olin suuntahan,
 Miss' elämästä kottan taisteltiin.
 Waan kulkuan' ei kauan kestännyt,
 Kun eteheni nousi musta pilwi
 Ja pimeytehensä peitti mun.
 Nyt elo tuntui mulle tukalaksi
 Ja tukahtua oli henkeni.
 Täs' ahdistukses' ollen kuului mulle
 Suloinen laulu siltä ilmalta,
 Miss' äsken kottan taistelewan näin.
 Se laulu soi sen wirren säwelin,
 Jot' useasti kansja kanteleen
 Sun kuninkaalle kuulin laulawan
 Ja jonka muistan nimittänehes:
 „Wanhurskaan woitto wihamiehistänsä“.
 Tää laulu saattoi mulle lohdutusta.
 Kun murheistanja rauhoitettu rinta
 Alosta riehui, — silloin heräsin. —

No, mitä luulet, älyvä mies,
Unesta tästä?

David.

Ett' on viattoman

Se unta, huokeaa on huomata.
Menoilta maailman tään saastuttoman
Unissa totkat voivat veisata.
Eloa laajemmalla kokeneet
Niit' ovat petolinnuiks lufeneet.

Mikal.

Ja mua pilkkaat; taitamattomaksi
Ma sulle näytän, sit' en kuitenkaan
Ma kertomuksen palkaks ansainnut,
Jos kohtakin se kuului lapselkaalta.

(Merab tulee).

Merab.

Mi syh on sulla, Mikal, wiiphellä
Täällä aiwan yksin nuorukaisen kanssa?
Ei tyttären suvusta kuninkaan
Näin arwoansa sivi alentaa.
Ei kelpaa David, tarffa nuorukainen,
Senlaisen lapsen leikkikumppaniksi.
Käy kanssani nyt kohta täältä sinne,
Miss' sopivamp' on sija suotu sulle.

(Mikal seuraa Merabia luoden mennessään heidän silmäilyn Davidiin).

David (yksinään).

Mä tarvoituskes, Merab ylpeä,
Kyll' hymärrän, waikk' ylpeytes peität
Sanoilla pehmeillä. Se totta on,
Ett'ei voi Mikal tulla kumppaniksi
Näin mitättömän miehen milloinkaan.
Ja kuitenkin sen taisin unhottaa!

Kuin' uskalsinkin tomu alhainen
 Niin rohkeasti maasta katsahtaa
 Aurinkoon, jonka tie on taiwahalla?

(Jonathan astuu huoneeseen).

Jonathan.

Mo, Dawid, nuori ystäväiseni,
 Miks' alakuloisena seisot täällä?
 Syy suruhusi mulle selitä
 Wapaasti. Woinko sille huojennusta
 Tawalla josko jollakin waan saattaa,
 Sen mielelläni teen kuin ystävä.

Dawid.

Ma Herraa kiitän, että saan sen tehdä
 Niin ihmisrakkaalle ruhtinaalle.
 Se sydämeni saatti suruiseksi,
 Ett' estettyä sinne lähtemästä
 Ma olen, kunne Herran sotajoukko
 Isänsä maata suojaamahan käy
 Klossa nyt. Ma liian nuorelta
 Ja tottumattomalta näyttänen.
 Urosten seuraan kelwatakseni.
 En kanteleeni kielten kanssa aina
 Waan leikitellyt ole, koetella
 Jo kowempaakin olen nuorna saanut.
 Ma tapauksen tahdon ilmoittaa,
 Jos' ehkä woipi sitä todistaa;
 En kerskatakseni ma kerro sitä.
 Kun palvelijas kerran paimenena
 Isänsä karjaa kaitsi laitumella,
 Niin laumaan juoksi nuori jalopeura
 Ja hampaillansa tarttui lampaasen,
 Jonk' kanssa juoksi sitte metsähän.

Ma seuraten sen kohta saawutin
 Ja lampahan sen suusta tempasini.
 Kun raiwonsa se mua kohden käänsi,
 Niin partahan sen tarttuin kuoliaksi
 Löin jalopeuran. Kerran karhullekin
 Sen tempun tein, kun karjahan se syöksi.
 Se Herra, joka woiman antoi mulle
 Bedotkin wäkewimmät woittamaan,
 Myös wahwistaa mun sotatanterella,
 Hän, jonka nim' on Herra Zebaoth.

Jonathan.

Ma uskon sen; sä siltä näytätkin
 Kuin sodan pauhinaa et säikähtyisi.
 Waan lupaus, min tänne tullessasi,
 Saul teki, hänen myös on tähttäminen.
 Isäsi suostuisi jos taidat waan
 Tawalla jollain tulla sotahan,
 Käy luoksen' ensin, siellä sankarin
 Saat tointa tehdä, missä ankarin
 On tappelu: sen woin ma luvata.
 Jää siksi, weikko, Herran huomahan!

David.

Suo, Herra, armos aina seurata
 Mun ruhtinaani teitä rakkahan!
 (Menewät).

Toinen Kohtaus.

Gibeassa. Joku aika jälkeempäin.

(Näytelmä-sillan etupuolella on katu, sen perällä puisto, jonka perällä taas Saulin kartano näkyy. Wanhimpia, pappeja ja kansaa kadulla. Mikal puistossa. Doeg. Sanansaattaja. Sittenmin Saul, Jonathan, Dawid, Abner, sotawäkeä ja neitoja).

Eräs kansalainen (lähestyen seuraa kadulla).

Terwe, ystävät! Herran rauha teille! Miss' olette näin varhain kokoontuneet joutilaina täällä seisomaan?

1:n wanhin.

Ken omihin vois arvottomihin
 Nyht töihin käydä, koska lankeemassa
 On arpa onnest' isänmaan ja hetki
 Jok'ainoa voi saattaa sanoman
 Niin orjuudesta onnetoman maamme
 Kuin vihämiehen voitost' ylpeän.
 Näin kamalalla seisoo kannalla
 Nyht tällä haavaa maamme vapaus.

Kansalainen.

Sotasanomamat ovat siis surkeat ja surettawat. Millaiset ovat teillä viimeiset tiedot sotatantereelta? Kertokaatte, waikka ne kamalaltakin kuuluisivat.

1:n kansasta.

Ne yhtä surkeat ovat kuin ennenkin. Urhous ja kunnia ovat Israelista paenneet, pelko ja häpy sen sijaan astuneet. Goljat, se hirvuihin, kuuden kyhynärän ja lewyttämminen pituinen jättiläinen kauheissa aseissa, yhä vielä pilkkaa ja häpäisee Israelia ja sen Jumalaa. Ei yksikään Israelin mies ole rohjennut hänen kehoituksestansa ruweta kahdentaiteluun tämän hiruweän jättiläisen kanssa, siten ratkaistaaksensa sodan voittoa, Eipä vielä sittenkään, waikka kuningas on luvannut sille, joka Goljatin voittaisi, antaa wanhemman tyttärensä puolisoiksi ja tehdä voittajan sumun werottomaksi. Näin on tämä ympärileikkaamaton Filistealainen, joka oikeemmin lienee perkeleen sukua, ottanut haltijan wanhoilta sankareiltakin. Waan uudem-

pia tietoja sotamenoista saanemme kohta, kun sanansaattajaa sieltä tällä haavaa odotamme.

2:n wanhin (eräälle papille).

Mis' urhous on nyt se kuuluisa,
 Tot' ennen seuras' aina Saulia
 Sen sotiessa vastaan pakanoita?
 Ja mihin joutunut on Jonathanin
 Sotaisa into, joka hänen saatti
 Waan yhden ainoon palwelijan kanssa
 Bihollisensa leiriin syököhymään,
 Ja jolla silloin Filistean joukon
 Niin kauhistutti, että pakohon,
 Kuin lammaslauma nähden jalopeuran,
 He juoksiwat aseensa heittäen?
 Kuin' urhous nyt heilt' on kadonnut?

Pappi.

Kun Herran henki pois on paennut
 Niin Saulista kuin hänen joukostaansa,
 On wälewyyshkin tyhjään rauennut
 Tot' ennen näyttiwät he sodissansa.
 Kun henkeä sit' Israel nyt puuttuu,
 Niin ihmiswoima sille turha on,
 Ja urhous, niin suuri muinain, muuttuu
 Peloksi, saattain sinä tappion,
 Mis' ennen sai se woiton kunnialla.
 Nyt soturimme owat kunninkaineen
 Senlaisen juuri kironksen alla,
 Näin himmentäen kunniansa maineen.
 Waan toistn käwi sulle, Israel,
 Niin' aikoina kun vielä ilmoittaa
 Sai sanaa Herran sulle Samuel
 Ja pappein sääty kansaan kiihoittaa

Sit' intoa, jof' aina woiton tuo.
 Sit' onnea nyt Saul ei sulle suo!
 Hän sanaa Herran ja sen saarnaajoina
 Nyt halwelsii ja woimahansa luottaa.
 Waan ylpeydellään hän muut' ei woita,
 Kuin turmion sill' Israeliin tuottaa.

(Sanansaattaja tulee).

Sanansaattaja.

Taas, Israel, iloitse Herrasfas!
 Hän koroitti nyt jälleen kunnias.
 Kun kansallensa woiton suuren saattoi
 Ja wiholliset jalkoihinsa kaatoi. —
 Ja Goljat itse, kauhista wama mies,
 Jof' Israelin Herraa herjasi
 Ja kansaa kaikkea, maan mullasfa
 Nyt werisjänsä wiruu hengetönnä.
 Hän langennut on kahdentaitelussa
 Kansf' yhden uljaan Israelin miehen,
 Kuin iki-honka kaatuu kankahalla
 Hänt' ankaramman myrsky-ilman alla.
 Ja hajonneet nyt owat pafanat,
 Kuin lesätuuleen kuiwat afanat.

Kansa.

Di sanoma niin kallis, suloinen,
 Ett' Israelill' on wiel' armoinen
 Ja auttawainen Herra tustan alla!
 Hän maansa taas nyt täytti kunnialla.

1:n wanhin.

Wiel' ilmoita nyt suullas siunatulla,
 Jost' autuaan tään saimme sanoman,

Ken sankar' on se Herran Zebaotin,
Jonk' käden kautta Goljat lyöty on.

Sanansaattaja.

Te tuskin, luulen, woitte arvata,
Ken sankar' on se, fill' ei sankariksi
Wiel' Israël hänt' ole tuntenut,
Kun semmoisen ei ole mainetta
Hän urhotöistä entisistä saanut.
Se sankari ja maansa pelastaja
On Isain poika Betlehemiläisen,
Nimeltä Dawid, jonka tuntenette
Kun Saulin huoneesi' ollut on hän.

Kanja.

Dawid!

Sanansaattaja.

Niin ihmeellisen kuin hän urhouden
Nimesä Herran Zebaotin näytti,
Kun jättiläisen Goljatin hän löi,
Niin muodossakin ihmeteltävässä
Hän teki työnsä, ollen waatettuna
Waan alhaisehen paimenpukuhun.
Useitakaan ei ollut soturin
Kädesä hällä, siinä oli linko
Ja kiveä noin wiisi kulkarossa,
Joist' yhden paiskas' ottaan Goljatin.
Kun siitä kaatui Goljat kaswoilleen,
Niin Dawid juoksi langennehen luoksi
Ja hältä kaulan karkas' omalla
Sen miekalla. Nyt pelko kansastamme
Sijansa siirsi Filistealaisiin,
Jotk' etsiwät paossa pelastusta. —
Mut tiedot saatte kohta tarkemmat,

Kun juuri Saul on sankarimme kanssa

Nyt rientämässä tänne riemuiten.

Heit' olkaa valmiit vastaan ottamaan.

(Osa kansaa rientää oksia karsimaan ja kulkasia kokoamaan kauristaaksensa niillä katua ja kadun warjia).

Doeg.

Siiis palkinnoksi urhoudestaan

Wärohtsi pääsee Dawid kuninkaan?

Sanansaattaja.

Sen kuningas on hälle luvannut.

Doeg (itsetseen).

Tää asia on arweluttawa

Ja waarallijeksi woi tulla mulle.

Jo ennestänsä Saulin lemmetyinen

On Dawid ollut, nyt kun mainehen

Hän sankarin on saanut, rakkaammaksi

Woi hälle vielä tulla, sillä hellä

Saul ain' on ollut urhoudelle.

Näin voitettua Saulin sydämen

Hän toiselle tolalle taimuttaa

Woi Saulin mielen, herkän kääntymään,

Ja tehdä tyhjäksi' aikomukset mun.

Ei helwetiä, niin et huoleasti

Wie mittoani, poika parraton.

Kun rauta kuuma, silloin takomisen

On aikakin; waan raudan kuumuuteen

En itse tartu. Täällä on tolwanoita,

Jotk' kuumuutta sen saawat käsitellä.

Ma mestarina näkymättömänä

Pajassa seisoo.

(Kääntyy muutamain vanhimpain puoleen).

Kuulkaa, ystävä!

Te warmaan kaiikki tietää mahtanette,
 Kuink' Isain poika ajoist' entisistä
 On kuninkaalle rakkahana ollut.
 Nyt kuninkaan hän perheen jäseneksi
 Siteellä lemmen sekä heimouden
 On yhtymässä. Mieliksi jos Saulin
 Nyt mielitte te tehdä, julkisesti,
 Hänt' ollessanne vastaan ottamassa,
 Siin' ilmi tuokaa kaiken kansan mieltä,
 Ett' Israel on pelastajan saanut
 Ja suojelijan suuren Davidista.
 Saul riemuitsee, kun kunnioittawan
 Hän kansan kuulee miestä, jota kauan
 On kuningas jo kunnioittanut. —
 Ma kaupungissa tässä neitoa
 Mont' olen kuullut lauluun taitavaa.
 Ne kutsukaatte kaikki kokohon
 Ja laittakaatte harppuin helinällä
 Ja kanteleilla tänne laulamaan,
 Kun Saul ja sankarimme saapuvat —
 Sil' ihanaa on soitto Saulille.
 Näin kiitosvirsi soittoon Davidille!

1:n wanhin.

Se asiaan on aiwan sopivaista.
 No, ryhtykäämme, miehet, toimehen!
 (Muutamia vanhimpia menee).

Doeg (itseksään).

Kaiikk' onnistuu, kun itse johdatan.
 Kun kateuden, epäluulon henget
 Saan Saulisja ma kerta riehumaan
 On voitto warma puolellani mun. —
 Nyt tarkemmin käyn tointaan tutkimaan.
 (Menee vanhimpain jälkeän).

Judan wanhin (eräälle papille).

Mi ajatus on, isä, mielesjäs
 Täst' astasta? Judan sukua
 On Isain poika Dawid. Piekö hän
 Se „jalopeura Judasta“, jost' ennen
 Profeetat owat ennustaneet, jonka
 On herättävä Herra Jumala
 Kansansa kaitsemaan, koroittaen
 Sen Israelin kaisen istuimelle?

Pappi.

Ja, tapaukset siihen wiittaawat.
 Waan vaarallist' on vielä luuloansa
 Siit' ilmoittaa, kun Saulin kuulwille
 Se tulla woipi.

Judan wanhin.

Ehän kumminkaan
 Mua kielittelijäksi armellee?

Pappi.

En sitä juuri; mutta wiisahan
 On sydämeensä sulkeminen luulo,
 Jot' aik' ei sallii vielä ilmoittaa.

Mikal (erillään vuutarhasa itseksseen).

Nyt ilopäiwä Israelill' on
 Ja lapsissa sen riemu wallitsee.
 Siis, sydän raukka, miksi rauhaton
 Sä yksin olet? Miksi hallitsee
 Waan murhe musta sielunani nyt,
 Kun woiton kunnia sen nuorukaisen
 On, jonka muoto jalo piirrhnyt
 Sywästä on sydämeeni kurjan naisen?

Ja kuitenkin mä eestä kunniansa
 Ja onnensa kaiff' alttiiks' antaisin,
 Myös kaipausta kärsimyösten kanssa,
 Jos onneks' ois se hälle, kantaisin. —
 Hän onnensa nyt saavuttanut on,
 Jos kunnia voi hälle sitä antaa,
 Mut kumminkin ma olen rauhaton
 Ja murheen kuorma raskas on mun kantaa. —
 Hän Merabin nyt puolisojfi saa
 Ja ruhtinaisen arvon voittajana.
 Hän josko onnen sillä saavuttaa,
 Mä epäilen, kun häntä rakkahana
 Ei Merab pidä. Mutta Merab häntä
 Voi vasta lempiä, kun nuorukainen
 Hän jalo on. Voi kavalaa syhäntä!
 Kuint' on se kateinen ja luulewainen! —

(Sotatorwein soitto kuuluu).

Ma torwein soiton kuulen, voittajat
 Nyt rientävät jo tänne riemuiten.
 Kun murheilleni menot riemusat
 Nyt eivät sowi, tehnen paraiten,
 Jos koitan olla niissä näkymätön
 Ja murhettani muilta salata,
 Ma Israelin tytär kiittämätön!
 Viel' ehkä rauhani voi palata.

(Menee).

(Saul, Jonathan, David, Abner ja osa sotawäkeä tulewat; toiselta puolen katua lähenee joukko neitoja, jotka, koristetuin kullasilla ja soittoaen harpuilla ja kanteleilla, laulawat seuraavaa laulua, jonka molempain wärsyyn kahteen viimeiseen riviin kansakin äänin yhtyy).

Koufi tuima myrskytuuli
 Lämmen puolella,
 Ja Israel, kun pauhun kuuli,
 Tähttyi huolella.

Se tullessaan vihollisparwen
 Tuhansiin toi määrihin.
 Vaan Herra autuuden taas sarwen
 Nosti maamme äärihin.
 Ja määrätön, kuin meren hieffa,
 Joukko maahan lyötihin,
 Kun tuhatta löi Saulin mieffa,
 Kymmentuhat Davidin.

Mafennettu julman seurun
 Miel' on hynsiä,
 Kun Judan sai se jalopeuran
 Koittaa hynsiä.
 Ja turhaksi jo rauennut on
 Vihamiesten kerskaus,
 Kun saattanut ne turmiohon
 Herran on wanhurskaus.
 Ja Israel, heist' ennen halpa,
 Woiton sai nyt kaunihin,
 Kun tuhatta löi Saulin kalpa,
 Kymmentuhat Davidin.

Kansa.

Saul kuninkaalle Herran siunaus,
 Ja voittosankarille tuhansin!

Saul (karjaasti kansalle).

Te juhla-tempüt turhat, kelvottomat
 Ja lapselliset leikit hyljätäkäätte.
 Kotiinne lähkää — kiittäkäätte siellä
 Herraanne hurjskaall', oikealla miellä.

(Stsefseen, katsahdain tuimasti Davidiin).

Kymmentä kertaa suuremman, kuin mulle,
 He kunnian nyt hälle antoiwat,

Näin näyttäin selväst', että kymmenkertaa
 Se mieluisemmin hälle soisivat
 Kuninkahan kin waltakunnan. Kaikki
 Se, luullaksen', on pappein sala-tointa.
 Waan wast'edes ma tahdon warallani
 Näit' yrityksiänsä vastaan olla.
 Ne kaiten rauhan multa ryöstävät
 Ja sijahan sen huolta saattawat.

(Kansa on alkanut hälwetä).

Doeg (joka taas on paikalle ilmestynyt, itseseen).

Jo Saulin filmät tulta iskewät,
 Ja salamoita seuraa ihlinä.

Dawid (Jonathanille).

Mua aawistuttaa, että jonkunlainen
 Täällä onnettomuus mua odottaa,
 Kun kuninkahan muodon kokonaan
 Ma kohtahani huomaa muuttuneen.
 Hän puoleheni katsoo uhkaawin
 Ja julmin filmin, joista puoleheni
 Min' ennen loisti jalo lempys.
 Se laulu neitoin turhamielisten
 Ei hälle mieliks olla mahtanut.
 Ei muakaan se miellyttänyt, ollen
 Se solwausta kuninkaalle.

Saul (nähtyään Doegin).

Doeg!

Doeg (ei kuulewanaankaan, itseseen).

Ma ukkosen jo kuulen morinan,
 Waan warron fikskuin ärjy-äänehen
 Se pilwistänsä ehtii puhjeta.

Jonathan (Davidille).

Ett' useasti henki murehen
 On ennenkin jo häntä waiwannut,
 Sa muistanet, ja kuinka ahdistus
 Äkisti muutti kaswons' synkeäksi,
 Sa parhain tiedät, joka kanteleellas
 Hält' useasti murheen kiewitit.
 Senlainen hetki ahdistuksen, luulen,
 Taas onnetont' on häntä kohdannut.
 Jos armonsfakin tunsi loukatuksi
 Hän kohtelusta kansan, siitäkään
 Ei syhtä sulla kauhistuksehes',
 Kun Saulin suosio on puolellas.
 Sen näytti hän, kun lemмен sitehillä
 Sun omistaa hän tahtoi pojakseen.
 Mulla' oli myöskin toivo hartahin
 Siteillä langon sun sukuuni kiintää,
 Kun sieluni jo olet heimolainen
 Ja sydämeni weli rakkahin.
 Waan yhteys ei sulle kelwannut
 Senkaltainen, kun sydämes on nöhrä,
 Waikk' urhothyösi sun on nostanut
 Korkeempahan kuin arwoon ruhtinaan.
 Nyt kotihini lähde, weli armas,
 Pois luotas' sulje epäluulo karwas;
 Taas rauhoitettua kun pidät mieltä,
 Niin Saulin kartanoon me käymme sieltä.

(Menewät).

Doeg (katfellen heidän jälkeensä).

Nyt kaks on mulla wihamiestä.

Saul (kiiwaasti).

Doeg!

Doeg (vielä itseheän).

No, paisu, paisu, pyhä uffonen,
 Viel' ankarammin —

Saul (astuin lähemmäksi).

Doeg, kurja mies!

Kuin' uskallat sa kuulemattomana
 Kuninkahasi olla kutsulle?
 En kuuroa mä kärsi käskyläistä.
 Jos käskyjän' et nopeammin kuule,
 Niin leikkautan korvat sulsta, konna.
 Miss' äsken kuljit kuuloinesi, lausu.
 Se voittowirren laiku Davidille
 Vie sunkin äsken kuuroks' saattanut
 Mun äänelleni. Tunnusta se, orja!
 Ahaa, teill', orjat, luulo warma on,
 Ett' aurinkoni on jo laskeasja.
 Te luuletten, ett' uudest' auringosta
 Jo koiton näitte taimaall' Israelin.
 Siis kiire teillä, kurjat, henkeänne
 Sen loistehesja lämmittelemään.

Doeg (siwulla).

Hän sellaisell' on tuulella kuin tahdoin.

(Kowaa).

Suo anteheksi, armollisin herra,
 Ett' en ma kohta kutsuasi kuullut.
 Mun kuuloni se kulki niissä seuuin,
 Miss' ääniä sai kuullaksensa, joita
 Ei kuninkahan korwa kuulla woinut;
 Waan kuuluwilles omat tärkeät
 Ne tulla. Menoja mä silmin, korwin
 Nyt tarkastelin, joiden tietäminen
 On hyödyksesi, herra kuningas.

Saul.

Sa uskollinen, walpas palvelija!
 Kuin ennenkin, ja asiaani walwot.
 Nyt tänne lähde mulle kertomaan,
 Min tiedon saiwat filmästä ja kormas,
 Kun kulkivat ne löytöretkellään.

(Saul, Abner ja Doeg menewät portista puistoon).

No, anna kuulla.

Doeg.

Poisfa ollesfas

Ma tarkoin tutkin täällä kansan mieltä,
 Jonk' on jo pyhä seura pappien
 Sun puolestasi poies kääntännyt.
 Sä mielestänsä olet kelwoton
 Ja kolutettu ase, jonka kautta
 Ei voittoa woi saada Israel
 Enää, eik' koittaa sille kunnia.
 Tää miel' ol' ennen voittofanomaa
 Heill' aiwan warma, pappein waiwuttama.

Saul.

Ja fanoman kun saiwat voitostamme — ?

Doeg.

Kas, silloin syntyi uusi eläwyys
 Ja meno wilkas kohta leirisä.
 Nyt kauheasti kättä puristeltiin,
 Ja filmin toisen filmään tirkisteltiin,
 Niit' iskettiin ja salawisjahasti
 Yks toisensa kumetta nyhkäsi.

Saul.

Mi syhy heill' oli siten wiefastella?

Doeg.

Sen selwin kuulin heidän kuiskeistaan.
 „Nyt“, arveltiin, „on Judan jalopeura
 Jo vihdoin viimein nousut luolastaan,
 Ruin ennustanut profetain on seura,
 Se waltiffaa on tullut woittamaan
 Yl' Israelin kaiken. Täyttämys
 Jo alkanut on Herran lupauksen,
 Ja Saulin huonehenkin hylkäys
 Du jälkeen Samuelin ennustuksen
 Todeksi käynyt, sillä sankaruuden
 Du woiman Saulin suku häwittänyt,
 Ja itsellensä sankarin on uuden
 Suwusta Judan Herra herättänyt“.

Saul.

Tää niskuri ja fiittämätön kansa
 Ja järjestystä ikäwystywä
 Du aina ollut herkkä juoksemaan
 Sen perähän, mi uudelta on heille
 Ja waihettelewalta näyttänyt.
 En miel'alaansa huifentelemaan
 Ma huonettani ai'o rakentaa.
 Kun lasken kuninkuuden kalliolle
 Pyhälle kulmat sen, niin kaikellaiset
 Sit' eiwät taida tuulet tuudittaa,
 Jott' ajelewat kansan miel'aloisfa.
 En mielistänsä tuulen tuomista
 Mä millänikään olla tarwinne,
 Kun Isain poika, „jalopeuransa“,
 Mun puolellan' on; mulle kuultainen
 Min' ollut on hän töissä, toimisfaan.

Doeg.

Mun kuninkaani, ällös Dawidiin

Sa liioin luottako, sill' ystävä
 Hän ennestään on pappein jäähyllle.
 Ja kavaluus on pappein, tiedät, suuri,
 Jos uskan on miehen mietellyt.
 Kun sodastanne tänne palasitte,
 Niin silmähyffet Dawidin ja pappein,
 Joit' iskiwät he toisillensa, ilmi
 Sen saattiwat, ett' ennen keskenään
 On salaisia neuvoja heill' ollut.

Saul.

Sit' en ma usko; siinä erhetyt.
 Hän syhäimest' on nöyrä nuorukainen.
 En usko kuninkuuden kunniaa
 Viel' unisfaankaan hänen haparoineen.
 Hän mielen nöyrän näytti siinäkin,
 Kun puolisoiksi tyttäreni tulla
 Hän liian halpa oli mielestään.

Doeg.

Siin' älyänsä seurasi hän waan.
 Hän tulewata aikaa tarkastain
 Kyll' hymmärs', että lapsen oikeutta
 Myös senmukainen seuraa welwoitus.
 Näin ahtahilla sitehillä hän
 Ei itseään sun suonut sitoa,
 Ett' eiwät hälle aiwan waifeaksi
 Ne käwisi niist' itsens' irroitaa,
 Jos käyhä tahtoisi teitä omiaan
 Ja kuuliaisuuden teilt' erota.

Saul.

Wai luulet niin. Sa tarfoin tutkistellut
 Jo olet waarat kaiken-laatuisset,

Min mahdolliset, kuin myös mahdottomat,
 Toit' ajois' alkawissa, luulet, kohtaan.
 Min neuwon annat mulle wiisahan,
 Ett' estää woisfin niiden tulemista?

Doeg.

Jos tiellä, jota poljet joka päivä,
 Sa huomaisit, ett' orjantappuroita
 On juurittunut sekä alkanut
 Jo pensahaksi siinä pensimään,
 Mit olisi sun silloin tekeminen?
 Kun vastaat siihen, neuwon' ilmoitat.

Abner.

En käytöstä ma kansan horjuwaista
 Hyväksi katso, mutta mielestäin
 Se itsestään on halpa, mitätön,
 Jonk' ylentäjeellä voit palkita.
 Kun syhlisefi et ole löytänyt
 Viel' Isain poikaa, tarpehettomat
 Myös ovat kurituksen hankkehet.
 Mis' oikea ja selwä waara waan
 Sun istuintasi uhkailee, siell' aina
 On puolellasi miekka Abnerin.
 Waan tuumailuista näistä wiekkahista
 Mä päästäkseni pyhdän, kuningas.

Saul.

En neuwoa sult' ole waatinut.
 Wapaasti suon sun täältä lähteeä.

(Abner lähtee).

Nyt näet, Doeg, kuinka inhoa
 Sun neuwosi jo niissä nostattaa,
 Tok' ovat, niinkuin Abner, oppineet

Waan oikeuden tietä kulkemaan.
 Kuink' uskaltaisin mielist' ystäväini
 Ma huolimatta sitä seurata?
 Ma istuimeni horjuvaisemmaksi
 Waan saattaisin, jos mieltäs seuraisin

Doeg.

Se Herra, joka wallan antoi sulle,
 Myös wiisaudellaan sun lahjoitti,
 Ett' ymmärtää, mi sulle hyödyllist' on,
 Sa paremmin kuin palvelijas voit. —
 En ryhtymähän työhön weriseen
 Ma neuwonut kehoittaessani
 Sun poistamaan se, mikä haitaksi
 Ja waaraks olla wasta sulle woi.

Saul (itseksään).

Ja kuitenkin, kuink' äly häll' on tarffa!
 Jos jostakin, niin juuri siltä suunnan
 On mahdollista myrskyn paisua.

(Doegille).

No, puhu suusi aivan puhtahaksi.

Doeg.

Sa toimittaa voit sinne Dawidin,
 Mis' yllättää hänt' ei woi wiettelys
 Walt'-istuimes perille pyrkimään.
 Sen parhaiten näin saatat toimehen
 (Ja siten taidat myöskin koetella,
 Hän pelkästäkö ujoudesta
 Wävyksi sulle kielsi tullakseen):
 Nyt kuuluks anna tulla Davidille,
 Ett' ainoastans uljuuteensa katsoin
 Ja huolimatta köyhyydestänsä,

Et kultaa hältä huomenlahjaksi —
 Tot' antaa sais hän sulle wäwynäs —
 Sa toivo, kultaafin kun kallihimman
 Hän kuninkaalle lahjan tuoda woi,
 Jos merkin selwän saattaa kuolemasta
 Noin sadan miehen Filistealaisen,
 Rajoilla Israelin riehumaisen.
 Se, ilmoita, on sulle kalliimpaa
 Kuin tawara ja kulta kaiken maan.
 Jos oikein tunnen Dawidin, niin walmis
 On toimehen hän ryhtymähän, jolla
 Hän funniaansa woipi lisätä.
 Näin luotas saatat hänen loitonmaksi
 Ja wiettelysten teitä wieroitat.

Saul.

Niin helwetin on sukkela se neuwo,
 Ett' itsen walheen waltaruhtinaan
 Se kateutehen woi kiihoittaa.
 „Et työhön neuwo mua meriseen“,
 Waan wihollisten työksi laittamaan,
 Mit' itse en mä tehdä julkea.
 Siis Dawidille käsky antaman
 Pitäisi mun, ett' itse kuolemaansa
 Hän wihollisten leiristä etsisi?

Doeg.

Ei käskynä sit' ilmoittaa sun tarwê,
 Waan toiwona, jonk' olet ystäwilles
 Sa salaisesti jostus lausunut.
 Sen salaisuuden ilmi-saattajaksi
 Ma rupean, jos suot sen, kuningas.
 Wapaata sitte Dawid tahtoansa
 Saa seura

Saul (ajatuffissaan).

Ja kuitenkin on toisen
Tai toisen meistä tieltä siirtyminen.

Doeg.

Ma vastausta warron, kuningas.

Saul.

Tee, mielestäs mi' onpi parahin,
Waan warowasti, muista, warowasti!

Doeg.

Sa warowaisuuteeni luottaa voit.
Ma tuloansa täällä odotan.

(Saul lähtee huoneensa. Doeg syrjäytyy näkymättömiin. Mikal tulee näkymiin puistoissa).

Mikal (yksinään).

Woi mieletöntä mua neitoa!
Ma tosiaankin mieltä lienen waiilla,
Kun kusjakaan en löydä lepoa,
Wai'k' etsin sitä kadotettuun lailla.
Ei murhett' ennen näisjä ilmoisja
Mull' ollut, jok' ei kohta haihtunut
Dis wanhempain ja weikkoin helmoisja.
Kuin' armas koti on nyt waihtunut
Majaksi murheen? Sitä pakenen
Kuin' asumusta weri wierahan.
Waan mistä rauhaa silloin hakenen,
Kun luonan' itse tuskan kuljetan,
Kuhunka kuljen? Sydämen kun täyttää,
On lempi saanut ferta leimuineen,
Mi kallist' ennen, halwaks silloin näyttää,
Ja lapsuudenkin koti riemuineen

Käy kolkoksi ja wento wierahaksi. —
 Mä lähewän tänne miestä kaffi
 Nään tuolta — toisesa se kuwa loistaa,
 Tot' en moi koskaan sielustani poistaa.

(Mitäl hymyy puitten warjoo. Jonathan ja David lähewät porttia, samaten Doeg toiselta puolen).

Doeg.

Terweiset teille, nuoret sankarit! —
 Sun onnestasi riemuitsen ma, David,
 Ja kunniaastas, että kuninkaalle,
 Tot' ennen on jo sua suositellut,
 Wämyksi tulet. Sitä toiwomat
 Myös palvelijat kaikki kuninkaan,
 Totk' oppineet jo jalouttas owat
 Kakastamaan.

David.

Ei halpa sukuni,
 Eik' elämäni wähä-armoroinen
 Suo kunniaan niin korkeaan mun nousta.
 Ja kunnian sen liian kallihiksi,
 Wämyksi tulla kuninkaan, ma katson
 Mun köyhyyteni kanssa yhtymään.
 Ma uskollisna palvelijana
 Waan ollakseni kuninkaalle pyhdän.

Doeg.

Ei sukufuntas köyhyyteen Saul katso.
 Ma salaisesti hänen lausuvan
 Näin kuulin kerran uskottuinsa lesken:
 „En kulta pyhdä Dawidilta, kun hän
 Voi kallimmankin lahjan mulle tuoda.
 Kun sankar' on hän Herran Zebaotin,
 Niin kostaat moi hän wihamiehillemme,

Jott' Israelin rauhaa häiritsevät
 Rajoilla sen. Jos sadan vihamiehen
 Hän kuolemasta saattaa mulle merkin,
 Se kallihin on huomenlahja, minkä
 Hän kuninkaalle sekä synnyinmaalle
 Voi lahjoittaa“.

Jonathan.

Se, Doeg, walhe on.
 Senlaist' ei vielä ole toivotusta
 Saul kuntaan kuullen koskaan lausunut.
 Se itseltäs on juonta perkeleistä,
 Jonk' kautta kavalasti Dawidin
 Sa surman suuhun syöstä tahtoisit;
 Kun hursteampaa et miestä kallisi,
 Kuin itse olet, täällä löytyvän.

Doeg.

Miin kauheaa en epäluuloa
 Ma, ruhtinaani, sulta ansainnut.
 Todistajaksi, että totta on
 Puheeni, saatte itsen kuninkaan.
 En täällä käskyläisnä kuninkaan
 Sit' ilmoittanut; siinä David saa
 Wapaata tahtoansa noudattaa.

David.

Tuost' ällös kiivastuko, Jonathan.
 Kenties se toini Herralt' itseltä
 On lähetetty mulle tehtäväksi.
 Ja jonkunlainen ääni sielufain
 Mun työhön siihen käskee ryhtymään.
 Käy kuninkaalle, Doeg, sanomaan,
 Ett'en mä ennen katso kaswoihinja,

Kuin tähtetty on toivo kuninkaan,
 Jos Herra suo, tai tahtoessa Herran
 Mä manalahan lähden wierahaksi.

Doeg.

Mi urhoisuus ja mikä miehen into
 On nähtävänä täällä. Seuraajaksi
 Ma toivon onnen sulle matkallas.

(Menee).

Jonathan.

En hymärtää voi, mikä saatti sun
 Näin pettäväiseen työhön pyrkimään,
 Kun kunniaa sull' on jo yltäkyllin.
 Sinusta kuitenkaan en luulla voi,
 Ett' ainoastaan himo kunniaan
 Sun tielle saattais epä tietoiselle,
 Miss' yhtä warma voitto on, kuin kuolo.
 Mi kummempaa, ja tullaksesi kielsit
 Wämyksi Saulin, mutta tarjout
 Nyt huomenlahjaa hälle hankkimaan,
 Jonk' alttiiks annat vielä henkesi.

David.

Mun henkeni on Herran hallussa
 Ja spunnymaani palvelukseen walmis.
 Pois alituista poistaa ahdistusta
 Ma tahtoisin, jot' ainiahan kärsi
 Kansalta Filistean Israel —
 Ja kuitenkin nyt, armas Jonathan,
 Kun olemme me hetken viimeisen
 Eht' yhdessä, mun anna au'aista
 Sun nähdäksesi kaikki sydämeni,
 Jot' ennen wiel' et tarkoin tuntenut.
 Jos muuttaa woisit siihen sijahan,

Mies' on nyt Merab, Mikal sisares,
 Niin kaiken alhaisuuten' unhottaisin
 Ja elämäni sulle hinnaaksi
 Edestä kunnian ma tarjoisin
 Sun langokseksi silloin tullaheini.

Jonathan.

Mai niin on sinun laitas; sopiwampi
 Siis mielestäs on Mikal kumppanina
 Tiell' elämäsi sua seuraamaan.
 Mut Mikal itse onko suostuwampi
 Kuin Merab seurahasi lähtemään?

David.

Jos saisin sydämensä suostumusta
 Ma tutkia ja hälle ilmoittaa,
 Kuink' ääretön on rakkauteni —

Jonathan.

„Jos saisin tutkia ja ilmoittaa“ —:
 Niin lausut teeskennellyn muotoisena
 Kuin weitikka se, joka warkahin
 On naapurinsa kulkatarhas' ollut,
 Ja, kulkatimppu huostasjaan jo, sitte,
 Hawaittuansa tarhan haltijan,
 Suin anowaisin hälle lausui:
 „Suo kulkais tuoksua mun aistia
 Ja hajuansa hiukan haistella,
 Ett' oppisin mä niitä tuntemaan“.
 Waan turha lienee tuota tutkistella,
 Oletko käynyt kulkatarhasamme
 Sen kulkasia warkein poimimassa,
 Kun tuntumaton, lausuu sananlastu,
 On nuorukaisen jälki neitsen luo. —

Mä, ystäväni, wannon koittaakseni,
 Mi mahdollist' on, jotta Mikalin
 Sa puolisoiksi saisit armahaksi.
 Ei waarahan sentähden shöfshä
 Sun tarwinne.

David.

Oi, jalo Jonathan!
 Suo lujana mun olla päätöksesä,
 Jonk' äsken Doegille julkasin,
 Se lempenikin näytteeks olkohon.
 Mä miesten kanssa, joiden päälliköksi
 On kuningas mun pannut, wihamiesten
 Käyn kimppuhun nyt —

Jonathan.

Sua seuraisin
 Mä mielelläin.

David.

Ei käy se laatuhun.

Jonathan.

Sa oikeassa lienet; kuitenkin
 On sydämeni aina seurassas,
 Tot' yksikään ei walta maailmassa
 Pois luotaft' woi koskaan luowuttaa.
 Mun luo nyt lähde, että ystäwyhden
 Siell' ehkä palveluksen wiimeisen
 Saan sulle tehdä. Sotisopahani
 Sun waatetan ja mielallani wyötän.
 Sua ruumiiniin werho seuratkoon,
 Kuin sydäntäsi seuraa sydämein.

(Vähätewät).

Mikal (tullen piilostansa).

Niin sykkiin täällä istuin sydämin,
 Kuin naaras-hirvi arka piilossaan,
 Tot' ampuijen nuolet väijyhät,
 Kun salakunntelijana ma sain
 Puheita heidän ilkkuvia kuulla.
 Kuin' uskalsinkaan tulla nähtäwiin,
 Kun häwyn puna poskiani polttaa
 Viel', iskamoisuuttaan kun muistelen.
 Kuin' kuitenkin olette, nuorukaiset,
 Te itserakkahat ja — luottawaiset,
 Kun pieninkin jo teistä hempeys,
 Min neito joutuu joskus näyttämään,
 On merkki rakkauden polttawan.
 En Davidille muista milloinkaan
 Niin rakkautta selwin näyttäneeni,
 Ett' olisin mä syytä antanut
 Näin umpimielin siitä lausua.
 Waan malta, malta, poika itsekäs,
 Mä nähtän vielä, ettei rakkauttain
 Sun ole juuri orrelt' ottaminen. —
 Ja kuitenkin soi sanomattoman
 Sulolta sydämeeni tunnustus
 Se, jonka meli Jonathanille
 Hän rakkaudestansa ilmi toi.
 „On rakkauden' ääretön“, hän lausui.
 „On ääretön“ — ja mä sen maalina,
 Johonka rientää toiwons armahin. —
 Voi minua, mi hullu liehenkin!
 Näin hurjasti kun taidan hui kennella,
 Kun kuolohon kentiesi kulkemasfa
 On kultani ja oma armahani.
 Ma riehun, niinkuin lapsi wallaton —
 Miks useasti mua Merab kutsui —

Jot' äyrähällä äffi=jyrkänteen
 Työ leikkiä uhalla waaranfin. —

(Lantee polwilleen).

Di, armoinen Jumala Jakobin!
 Jot' aina tahdot rukouksen kuulla,
 Jos rukouksen heikko waimofin
 Waan sydamellä nöhrällä ja suulla
 Wakaalla istuimes tuo etehen.
 Ma kurja neito sulle rohkenen
 Myös kantaa sydämeni rukousta:
 Suo Dawidille armos suojelusta,
 Kun kulkemaan hän lähtee waarain teitä,
 Viel' armostasi häntä ällös heitä,
 Jonk' äsken wäfewyhdelläsi tähtit
 Ja jolle armos awaruutta nähtit,
 Kun woimasi soit häntä tukea.
 Hywyhttäs suurta, jot' ei lutea
 Woi yksikään, nyt lisää siten wielä,
 Ett' ohjaat taaskin häntä waaran tiellä. —
 Tee niinkuin tahdot, Herra, onnein kanssa,
 Waan Dawidia tu'e waaroisjansa.

(Mikal, nähtyänjä Saulin ja Doegin tulewan puistossa, palenee).

Saul.

Hän, Dawid, fertaakaan ei kieltänyt
 Näin kamalahan työhön käydäkseen,
 Mut kuuli tywenellä mielellä
 Musta alkaen sun ilmoitustas?

Doeg.

Hän teki niin, ja Jonathaninkaan,
 Jot' ensin suuttui silmittömäksi,
 Ei huolinut hän waroituksesta.

Saul.

Mä fiitä tunnen, että kummallentien
 On wiefas juoni vielä wento wieras,
 Se wihattu on taiffa tuntematon. —
 Käy tuonnummakfi, fiellä wileämpi
 Ja tuulifemp' on paiffa. Doeg, Doeg!
 Mitenkä neuwot neuwos seuraamista
 Mun wastaamaan, kun tili töistämme
 On tehtävä?

Doeg.

Sen Dawid wastatfoon,
 Kun ehdollansa sitä seurasi;
 Et käskyhä jä fiihen antanut.

Saul.

Waan kawalaa ja julmaa juonta meiltä
 Se oli kuitentien. Kun Israel
 Saa kuulla nämät falawehkehät,
 Niin inhosta hän eikö sydäntänsä
 Pois puolestani käännä kokonaan?

Doeg.

Sit' älä pelkää; mutta kuitentien
 Parempi ois, ett' itsellesi kohta
 Nyht walmistaisit wahwan puolueen,
 Josst' oiwa sulle turwa aina oisi.
 Jos soisit, sulle neuwon antaisien,
 Ett' Abrielin Meholatilaisien
 Nyht itsehesi heimon sitehillä
 Sitoisit Merab tyttäresi kautta.
 Sa Merab anna hälle puolisojfi,
 Jos' ennen hän jo sult' on kosinut.
 Sill' Abriel on woimallinen mies
 Ja nyhtjänsä maansa mahtawien.

Saul.

Näin lupauksen neuvot rikkomaan,
 Jonk' urhoystäns' annoin Davidille.
 Nyt sydämesi kaiken ilkeyden
 Toit tietämättäs ilmi. Davidin
 Siis tiellä, jolle häntä ylltyit,
 Käski päiväks uskoit uupuwan,
 Et muuten tät' ois mulle neuvonut.
 Pois työväni mene saatana!
 Todeksi nään nyt wanhan sananlaskun:
 „Jos formen annan saatanelle waan,
 Hän käsiwarren wiepi kokonaan“.

Doeg.

Ah, kuninkaani! etkö kertonut
 Viel' ole sulle Mikal tyttäres
 Ja Isain pojan toistaan lempiwän?
 Sen tunnustuksen raffaudestansa
 Mä äsken kuulin suusta Davidin.
 Todistakoon sen sulle Jonathan.
 Ja Davidia kauan raffahana
 Ma Mikalin jo tiedän pitäneen.
 Siis oma jaloutes, kuningas,
 Tien seurattawan sulle neuwofoon.

Saul.

Puheesi jos on totta, Abdriel
 Saa Merabin ja Dawid Mikalin.
 Näin kowata ma woisin kärsimykset,
 Toit' äsken tuotin Davidille. Herra,
 Pahuuteni nyt käännä onnekseni!
 Tuolt' astuwan jo näen poikani,
 Hän kulkee tänne johtawata tietä.
 Mä silmiänsä wiel' en nähä siedä,

Toist' ehtä kohtaan katterimman nuhteen.
 Arasti synti saatti meidän suhteen,
 Kuin synti jälkeen syntiin-lankeemuksen
 Sijahan lemmen tuotti kauhistuksen.

(Menee ja Doeg seuraa).

Kolmas Näytös.

Ensimmäinen Kohtaus.

Saulin huoneessa Sibeassa.

(Saul, Doeg, sittemmin Jonathan, David, Mikal, henkivartijoita ja niiden päällikkö).

Saul.

Sun myöntää tähtyy, niin ei toimellista
 Miest' Israelis' ole yhtäkään,
 Kuin Isain poika. Herra nähtävästi
 Häll' apuna on hänen teisjensä.
 Ken seisoa voi häntä vastahan,
 Jonk' kans' on itse Herra Zebaot?
 Ei ihme, että häntä Israel
 Niin kunnioittaa milt'ei jumaloitse,
 Kun autuuden hän suuren saattanut
 On maallensa ja vihاميةhet lyönyt
 Jo useasti, niinkuin silloinkin,
 Kun surmalla hän kahdensadan miehen
 Paraita Filistean sotureita
 Sai multa puolisoiksi Mikalin. —
 Waan mainettansa miitti kauhistun,
 Kun on hän poikani ja heimoisuus
 Nyt sukuhuni hänen kiinnittää?

Doeg.

Se totta on, ett' on hän toimekas
 Ja alamaisistasi mahtawin,
 Sen wookfi juur' on waarallisinfin.
 Waan yhtä tos' on, että neuwoja
 On salaisia Samuelin kanssa
 Hänellä ollut. Miks' ei wirkkanut
 Niist' ole koskaan sulle, kuningas?
 Todistajaksi kutsu Bethlehem;
 Se kyllä tietää, kuinka Samuel
 On salaretkin Isain luona käynyt,
 Siell' olewan kun tiesi Dawibin.
 Sen, kuningas, todeksi näyttää woin,
 Ett' uhraamassa käynyt Samuel
 On Bethlehemiläisen Isain luona,
 Ja, kanssaan hehko, myötään kantanut
 Sen öljysarwen mainion, jost' ennen
 Hän Herran woiteen päähäs wuodatti.
 Se tietty myös on, että Dawibin
 Hän saapuwille silloin kutsutti
 Runinkahaksi häntä woidellakseen.
 Sa Samuelin tunnet wanhastaan,
 Kuin' uhfaustaan täyttää kaikin keinoin
 Hän aina koitti, ennenkuin hän tahtoi
 Profetaan wäärän lantaa mainetta.

Saul.

Todeksi saata se, ja Dawibilta
 On ennen päivän iltahämärää
 Elonsa lanka katkenut. En luulla,
 Sit' olisi ma woinut Dawidista!
 Hän näytti walleuden enkelistä
 Mun filmisjäni, kuin ne kerubit,
 Jotk' ympäröiwät Herran istuimen.

Di maailma, sä pesä wiekkauden!
 Kun siinäkin sä, misä hurkkauden
 Sa kuuaa kannat, kätket kawaluuden.
 Sä mietelläkses ihmis-raukan mieltä
 Waan käytät käärmeen kawalata kieltä.

Doeg.

Jos en mä erhettyne, tulemasfa
 Tuoll' owat tänne Mikal, Jonathan
 Ja Dawid itse. — Täällä oloni
 Eie sopimaton heidän saapuessfa.

(Saul nyökäyttää päätänsä myöntäen ja Doeg menee. Jonathan, Dawid ja Mikal tulewat).

Mikal.

Di, isä armas, taas niin suruinen!
 Tää suru sulla onko ikuinen,
 Kun sieluas ei lakkaa waiwaamasta,
 Ett' awarasta kolo maailmasta
 Parantajaa saa sielun haawojen?
 Ma kulkisin taa' merten aawojen,
 Jos, armas isä, sieltä huojennusta
 Ma haawoillesi saisin. Pohdutusta
 Nyt, puolisoni, kanteleella soita.
 Murhetta kolonaan jos sill'et woita,
 Sit' ehkä hetken taidat liewittää,
 Kiwenkin yhden jos voit wierittää
 Sen kuormasta. — Tääs', isä, kuunnella
 Saan soittoansa jalkais juurella.

(Sotuu Saulin istuimen astuimille).

Saul.

Sa murheestani lausut lapsen lailla.
 Ei syntynyt se ole kauka-mailla;

Miks' apua siis sieltä etsisin?

Se lähempää on, lapsi, syntyisin,
Kuin luuletkaan ja sielus aamistaa.

(Steffeen).

Woi, kohtalosi mua kauhistaa!

Jonathan.

Suo Dawidin nyt, isä, koettaa,
Min kanteleensa woipi waikuttaa.

Dawid.

Salliiko isä?

Saul.

Kuntoasi nähtä —

(Steffeen).

Ja hetki vielä wiefkautta käytä.

(Dawidin wirtittäessä kanteleensa kieltä katkee yhti niistä kimahtain poikki).

Et soittamaan nyt enää suinkaan mieli,

Kun katkennut on kanteleelta kieli.

Mies wilpiti, et milloin wilpistellä

Sä meille wääräll' aio säwelellä

Ja saattaa lailla wäärän mestarin

Waan harhausta meille korwihin.

Dawid.

En aio sitä. Kielen katkenneen

Sijahan toinen paremp' pantaneen.

Kiel' entinen kun oli waillinainen,

Jost' ään' ei tullut oisi sointuwainen,

Parast' ol' antaa kuolla katkeamalla

Sen, äänellä kun oisi karhealla

Se sointuisuutta muiden häirinnyt. —

Taas soittoon walmis kanteleen' on nyt.

Saul.

Viel' odota. Jos elämäsämme
 Meill' ystävyhden yhteydes' ois
 Senlainen jäsen kelwoton, jonk' kautta,
 Ruin kielen kautta toisten sointuisuus,
 Elomme sopusointu häirittäisiin
 Ja waromaton ystävyhemme
 Sen kawaluuden kautta loukattaisiin;
 Mitenkä meidän miehen sellaisen
 Kanss' itseämme oisi käyttäminen?

David.

Ruin kielen kanssa äsken kanteleesja.

Saul.

Nyht tuomiofi itse langetit,
 Sa firottu ja salakawala.
 Senlainen jäsen olet perheesjäni
 Suur' itse. Salakawalasti wäijyt
 Sa waltikkaani multa ryöstääkses.
 Ja wertanitiin ehkä wuodattaisit,
 Jos firotulla sulla tilaisuus
 Waan siihen olisi — ja kuitenkin
 On rinnoillani sija sulla ollut,
 Ja rintawerellänikin ma oisin,
 Ruin poikiansa ruowonpäristäjä,
 Sua ruoffinut, jos sillä elämäsi
 Ma kuolemasta estää oisin woinut. —
 Nyht palkinnoksi kaiten kawaluutes'
 Sult' elämäsi lanka katkettsoon,
 Ruin kanteleelta kieli kelwoton.

(Saul tempaa wiereltänsä keihään ja paiskaa sen Dawidin sydäntä kohden, mutta Dawidin wäistettyä käy keihäs seinään kiini. Saulin hauffiesja noutamaan keihästänsä tempaa Jonathan sen seinästä ja heittää affunasta ulos).

Saa, mitä tämä? oma wereni
 On wastahani kapinoitsemassa
 Ja kawaltajan puolella.

David.

Se Herra,
 Jonk' edessä on kaikki walkeus
 Ja joka sydämet ja munaskuut —

Jonathan (Davidille).

Pois pakene, jos henkesi on kallis.
 Nyht walloisinaan on pimeyden valta.
 Sen raimoa ei moi nyt hillitä
 Pää-ankelinkään Mikaelin woima.

(David pakenee).

Mikal (langeten postwillensa).

Woi isä armas, kuule lastasi,
 Jonk' ahdistus on ääretön —

Jonathan (kuiskaa Mikalille).

Pois riennä

Ja Dawidia seuraa kotihis.
 Kenties sä siellä suffelundellas
 Woit kuolemasta kultas suojella.

(Mikal rientää samaa tietä kuin David).

Saul.

Petosta, kauheaa petosta! — Tänne
 Te wartijat aseisja rientäkää.

(Henkiwartijoita päällikköineen tulee sisään).

Kiin' ottakaatte kawaltaja kohta
 Ja wankeutehen hän saattakaatte. —
 No, rientäkääte; — miifi kuhnailette

Siin' ällistykfisisä kuin tuhmat juhbat?
 Uhaa, tee myöskin salaliitosfa
 Kansf' olette sen miekkaan pettäjän.

Wartijapäällikkö.

Ken on se pettäjä? Se, kuningas,
 Nyt ilmoita, me kohta riennämme
 Hänt' ottamaan ja tänne saatamme
 Sen kawalan, waikk' hö sen peittäisi.

Saul (häwehtyneenä).

Ken pettäjä on — sit' et tietäisi.
 Kenties sä itse, tuhma tomppeli.

Jonathan.

Nimesfä Herran, isä, mieltäsi
 Waan hetki malta. Kiiwaudellas
 Näin äkkinäisellä sä häpeän
 Waan itsellesi saatat.

(Wartijoille).

Kuninkaahan

Kuwalla saatte täältä lähteä.

(Wartijat menewät kummaistellen).

Totuuden funniafsi kuitenkin
 Sä itseäsi, isä, hillitse.
 Kuink' oikeutta taidat tullea
 Sa waltakunnasfas, jos waltiffas
 Wihalle annat murhamiekafsi
 Ja himoja ja wäkiwaltaisuutta
 Näin esimerkilläsi plllytät
 Wapaasti maasfa riehumaan. — Se kohta
 Koll' ilmi saadaan, onko syhllinen
 Wai syytön Dawid kawaluutehen,
 Jos tutkintoon waan hiukan aikaa suot.

Saul.

Sua maan ja taivaan kautta wannotan:
Totuutta mulle puhu, sano, etkö
Wiel' ole kuullut, kuinka Dawidia
On salaa pappein seurasi' ylllytetty
Waltaani ryöstämään.

Sonathan.

Ma wannon sen

Nimesjä Herran, etten kawaluutta
Wiel' ole Dawidisja huomannut.
Miest' uskollisempaa ei ole sulla.
Jos sellaisia salakawaloita
Seassa pappein löytäisitkin, jotka
Hänt' ylllyttää kyl' omat taitaneet,
Ei syh se ole Dawidin. Ken häntä
Woi kuninkaansa pettäjäksi luulla,
Kun useasti' on pannut kätehsensä
Hän henkensäkin sua puolustaakseen
Tilistea ja muita wastahan
Ja wahwemmaksi waltaas saattaakseen.

Saul.

Sen kuulla tahdon suusta Dawidin.

(Menee owelle ja huutaa wartijapäällikölle).

Käy Dawidia tänne noutamaan.

(Sonathanille).

Niin totta kuin meill' eläwä on Herra,
Jok' elämän ja kuolon hallitsee,
Ei pidä hänen kuoleman, jos pappein
Hän wiekkautehen on wiaton,
Waan armoisfani asuwa hän on.

Jonathan.

Miin warmaan koita sanasi nyt täyttää,
Kuin syöttömyhtensä voi Dawid näyttää.

Toinen Kohtaus.

Dawidin huoneessa.

(Dawid ja Mikal sylitysten; sittemmin kamaripalvelija ja Saulin wartijapäällikkö).

Dawid.

Nyt, armas Mikal, sylisäsi tässä,
Miss' autuus suurin mull' on elämässä,
Ma kuolemani tähdon odottaa.
Jos suotu tässä on mun se saavuttaa,
Miin kuolon' on, kuin kulkain liepehellä
On perhon kuolo; kun se kiidätellä
Wapaast' on saanut walleudessa,
Ja sitte, päivän palawuudessa
Jo wäsynyt, on pääsnyt ehtien
Taas suojaan kulkasien, lehtien,
Ja nauttia siellä ilman estettä
Suloista saanut kulkain nestettä.
Ei silloin paljon suinkaan huolisi,
Jos äkkiaän hän siellä kuolisi.
Ei huomaisi hän kuoloon hukkumansa,
Waan hekkumasta kuulis nukkumansa. —
Jos elonikin tässä raukeaisi,
Se ois kuin mulle autuus aukeaisi
Waan toinen. Kuolo kun ei ole karwas
Nyt mulle, ällös itkeä sit' armas.

Mikal.

Et muistakaan mun kohtaloa, kulta,
Että autuuden ja onnen kaiken multa

Pois mennessäsi weisit tuonelaan,
 Ja mulle tänne kolkoon maailmaan
 Waan murhe jäisi seuraks' ainiaan.
 Jos yhdes' onni meidän kuolla soisi,
 En kuolemastas silloin waiheroisi.
 Kun haudan unta maanneet wierethyisin
 Me olisimme, fitte käsityisin
 Elohon nuteen läksisimme. Oksin
 En autuutta mä miehään saawuttaisi,
 Jos kansas sitä nauttia en saisi. —
 Waan onnea kenties saamme täällä,
 Tään myrsky-ilman tyhnyttyä, säällä
 Viel' entistänsä tyhnyttä maistaa:
 Viel' aurinko woi kirkas meille paistaa.

David.

Ei Saulin tapa turhaan herittää;
 Ket' uhkaa hän, sen kuolo käsittää.
 Miss' on hän miekan paljastanut kerta,
 Siin' ain' on juosjut surmatuitten werta.
 Jos erinäiset en Herran suojelusta
 Saa, en woi wälttää Saulin uhkausta.

(Kammaripalwelija rientää huoneesen)

Palwelija.

Kun, ruhtinatar, käsystäsi teitä
 Ma wartioitsin tänne kulkewia,
 Niin wartijoita kuninkahan niillä
 Päämiehineen näin tänne astuman.
 Muut loitommaksi jäiwät seisomaan
 Waan päällikkönsä tänne lähenee.

Mikal.

Meit' auta Herra! Wasta muistan nyt

Ma kuullehein, kun juuri pakenin,
 Ruink' isän' antoi käskyn wartijoille,
 Ett' ottaisivat kiini sun. Se warmaan
 Nyt käskyhä sit' owat täyttämässä.
 Mihinikä kuljet, kurja onneton,
 Ja turman misjä löhdät, puoliso,
 Kun huoneemme kenties on piiritetty? —
 Ahaa, nyt keinon kekkin: affunasta
 Sun lasken täältä; riennä, kultani,
 Di, riennä jo ja wälttä kuolema,
 Hukassa muuten henkes' on — woi, riennä!

David.

Ruink' uskaltaisin sua uhriksi
 Ma kostollensa jättää yffinäs?
 Wihansa kaiten kääntäis' sinuhun,
 Jos minua hän täält' ei saawuttais.

Mikal.

Se kuolemall' ei koske minuhun,
 Sun kuolosi mun wasta kuolettais.

(Laskeisjansa Dawidia affunasta).

Hywästi, sieluin puoli parahin!
 Jos kiittää sieluin siiwini kiirehin
 Sa woisit täält', ilolla tänne jäisin,
 Sinussa onneni kun jäilyttäisin.

David.

En onneasi furren sulle heitä
 Nyt jäähywäisiä, kyll' enkeleitä
 Sun suojaksesi taiwas suowa on,
 Kun enkel' itse olet wiaton.

(Katoa).

Palwelija.

En apusi ma luule, ruhtinatar,
 Hänt' auttawan juur' aiwan kau'akfi.
 Kun etsijänsä tänne tultuaan
 Hänt' eivät täällä löydä, rientävät
 Se likiseuduilta hänt' etsimään,
 Ja siten melkein hänen kiini saawat
 Jo ennenkuin hän maisemilta näiltä
 On ehtinyt.

Mikal.

Se aiwan totta on.
 Ah, mieltäni nyt Herra neuwokoön,
 Mitenkä woifin miehen hurskahan
 Käsiästä päästää wainoojittensa.
 Nyt mieleheni johtui keino, jolla
 Woin pakolaisen ehkä pelastaa.
 Sa ilmi anna, että sairahana
 On pääsemättömänä Dawid täällä.

Palwelija.

Waan ilmoitukseen siihen tyhtywän
 En usko wartijoitten päällikön.
 Hän nähä silmin tahtoo sairastamme.

Mikal.

Siis silmänsä on meidän kääntäminen.
 Nyt päällikköä hetken wiioyhtää
 Sa koita ulkona, waan pääsemästä
 Hänt' älä estä tänne katsomaan.

(Kammaripalwelija menee ulos. Mikal ottaa erään wartalo-
 kuan, pukee sen miehen waatteisiin, asettaa sen wuoteesen makaawan
 kaltaisena ja lausuu sitten yksinään).

Sun, Jumalani, tiedän arwoisefsi,
 Petosta tät' et synnin arwoisefsi
 Sa lufene, kun wiattoman päästän

Sen kautta kuolosta ja Saulin jäädän
 Ma katumasta murhan tehtyään —
 Kun näin syhns' ennen pääsee tietämään.
 Min kavaluus on saanut alkuhun,
 Sen saattakoon nyt wilppi loppuhun.

(Wartijapäällikkö tulee palvelijan seurassa).

Päällikkö.

Suo anteeks', armollisin ruhtinatar,
 Ett' on mun tänne rauhan huoneesen
 Näin täytynyt nyt tungetksia. Sen
 Mun kuninkaani käsfi tekemään.
 Hän Dawidia käsfi noutamaan
 Mun täältä.

Mikal.

Hiljaa, waiti, ystävä!

(Soittaa vuodetta).

Hän fairasna on tuolla wuoteellansa
 Ja wäshyneenä waiwoistansa äsken
 Hän hiljaisehen nukkui unehen.
 Kun liemityksen hetki lie nyt hällä,
 On waarallista häntä häiritä.
 Sa kuninkaalle sano, että Dawid,
 Kun taudistanja waan on tointunut,
 Luo kuninkaan on kohta rientävä.

Päällikkö.

Sen ilmoituksen wien nyt kuninkaalle.

(Menee palvelijan kanssa).

Mikal (alkunan luona yksin).

Nyt siivilläs hänt' aika lennätä
 Ja wainoojaansa ennen ennätä
 Kanss' armahani laakso rauhainen,
 Miss' suojan löytää Dawid kultainen.

Kolmas Kohtaus.

Saulin huoneessa, wähän jälkeempäin.

(Jonathan ja Mikal erillään, Abner, Doeg, Saulin sukua ja howiwäkeä; sittemmin Saul itse).

Mikal (Jonathanille).

Woi, weli Jonathan, tät' ahdistusta!
 Tään tietämättömyyden tuskahan
 On sieluni jo uupumaisillaan.
 Miss' on nyt Dawid, kurja pakolainen?
 Mitenkä wälttää kuolon pauloja,
 Toit' etehensä mont' on wiritetty,
 Woi puolisoni raukka, rauhaton?
 Miss' onneton hän, jos sen tietäisin,
 Nyt oleksii, mä sinne rientäisin,
 Waikk' olen waimo heikko, woimaton,
 Ent' apua woi hälle waarois' antaa,
 Niin kuitenkin kuin kyyhky lentäisin
 Tykönsä, lohbutuksensa fantasia
 Mä lemmenpuusta lehden halajaisin;
 Näin waimoissaan hänt' ehkä wirwoittaisin.

Jonathan.

Ei kuolon waara vielä kohdata
 Woi häntä, waikka kyllä läsnä on,
 Hän kätkettynä nyt on paikkahan,
 Sohonka ei wät silmät etsijäin
 Woi pystyä. Sun sinne saattaisin,
 Soll'et sä täällä häntä hyödyttää
 Wois' enemmän kuin stellä ollesfas.
 Mi miel' on isäni, mä tutkia
 Täällä' ensin tahdon, sitten Dawidille
 Ma huomioni kohta ilmoitan.
 Ei isän' ennen suurta eikä pientä

Viel' ole tehnyt, jot' ei ilmoittanut
 Hän ole mulle kohta. Sowintoon
 Jos sydämensä huomaan taipuvalksi,
 Mä hänen luoksi saatan Dawidin.
 Välinsä heidän toiwon rakkahaksi
 Kuin ennenkin taas käywän. Puolestas
 Sa koita lapsen-rakkautellas,
 Jos mahdollist' on, häntä lauhduttaa.

Mikal.

Mun puoleltani kaikki foetus
 On, luulen, warsin waikuttamaton.
 Hän suuttunut on leppymättömäksi
 Niin Dawidiin kuin minuhun, kun viimein,
 Isääni pettämällä, Dawidin
 Ma alkunasta päästin pahohon. —
 Ken paha henki häntä wietellee
 Nyt hirmutöihin, jonka sydän ennen
 Min' awoinna ol' armon-anojille
 Ja jonka wihakin ain' oikeutta
 Ja tuomiota tarkkaa noudatti?
 Ken jaloutens' on nyt muuttanut?

Jonathan.

Se paha henki on Doeg ilkeä,
 Jonki' lawaluus on isä-raukkamme
 Tielt' oikealta harhateille wienyt.
 Kas, kuinka nytkin lailla käärmehen
 Hän meitä silmin karjain, kärkkywin,
 Kuin uhriansa, wäijyy nielläkseen.

Doeg (itseksään, katseen sisarukkia).

Jos sääliniisen mull' ois tuntoa,
 Ma suruansa surkuttelisin.

Heit' ahdistaa sen tuskan aavistus,
 Jok' etehensä aukee ennenkuin
 On tiiman matkaa päivä ehtinyt.
 Waan säälimys ei sormi miehellekään
 Mun luonnolleni. Waimoin, lastien
 Se mieltä lystiksensä pehmitelkään.
 En sellainen ma narri ole, että,
 Kun vihamieheni on miekkani alla,
 Mä henkeänsä säästän selkäni
 Hänelle käännän waromattomana.
 Ken käski heitä tielle siirtymään,
 Jonk' koston' itse kulleaksensa
 Walitsi, joll' ei esteitä se kärsi?
 Se onneansa siitä syyttäköt.

(Saul tulee, tarkastaen synkeällä katfannolla läsnä-olewia.)

Saul.

Me wietämme nyt juhlaa uuden kuun —
 Tää toinen päivä uutta kuuta on —,
 Jok' aina sukufunta kuninkaan
 Kokoontunut on tänne kartanooni,
 Myös palvelija-joukko parahiin
 On näinä päiwän täällä koossa ollut.
 Miest' yhtäkään ei sukufunnastamine,
 Jok' uskollist' on mieltä kantanut
 Ja jota sairaus ei estännyt,
 Viel' ole täällä tällöin laiwattu.
 Nyt sija yks' on täällä tyhjänä,
 Se arwoisan pereeni jäsenen
 On paikka oikealla puolellain.
 Miss' Isain poika on, kun pöytäähän
 Ei eilen eikä tänäpä näkään
 Hän ole tullut, sano Jonathan,
 Sa kaikista sen tiennet parhaiten.

Jonathan.

Hän päästäksensä Bethlehemihin
 Hartaasti halasi ja mulle lausui:
 „Jos filmisäsi olen armon saanut,
 Niin salli minun mennä kaupunkiin,
 Miss' isäni ja meidän sukukunta
 Nyt uhraavat ja juhlaa viettävät.
 Mun welsjen' itse sinne kutsuivat“.
 Sukunsa rakkauts kun häntä sinne
 Näin houkutteli, puolest' isäni
 Ma luwan annoin hälle lähtea.
 Wiakfi tuot' et mulle lukene.

Saul.

Sen walhettelet, warmaan walhettelet
 Sa, paha poika, tottelematon.
 Ei uhrijuhlaa kuulla uudella
 Sukunsa yhdesf' ennen wiittänyt.
 Sa salaliitosf' ollen kanssansa
 Johonkin hänen olet kätkenyt,
 Ett' etehen' ei tulla tarwitsis
 Hän kapinansa töistä wastaamaan.
 Ei entisistä uhrirettistään
 Hän tiliä wief' ole mulle tehnyt.
 Et luulla taida, poika kelwoton,
 Mun tietäwäni, kuinka häpeäksi
 Sel' äidillesi että itselles
 Sa Isain pojan olet waltinnut.
 Niin kauan kuin hän maassa matkustaa,
 Et ole sinä eikä waltakuntas
 Maan päällä seisowa. Nyt ankaraa
 Sanaani kuule: tänne tyköni
 Hän saata kohta, sillä kuolemaan
 Hän wikapääksi kauan nähty on.

Jonathan.

Mit' on hän tehnyt, josta kuoleman
Hän rangaistuksen sult' on ansainnut?

Saul.

Sen kyllä tiedät, waikka unhottain,
Min kuningas ja oma kunnias
Sult' oikeudellansa waatiwat,
Ja muistamatta, että perimys
Dn Israelin istuimelle sulla,
Sä ryhdyit kanssa kapinoitsijain
Sen perusteita wapisuttamaan. —
Kuin miehunteni woiman hedelmää
Ma sua hoidin, päivän heltehen
Ja kuorman kannoin kaswattaakseni
Sinusta korkean sen setripuun,
Jok' Israelin kaiken warjoais.
Waan muuttunut kun myrkky-ruohoksi
Nyt olet mulle, pois ma juuritan
Sun tarhastani lohta, tulen ruoka.
Wihaani väistä — täältä pakene.

(Jonathanin lähteisjä Saul syököee keihäänsä hänen peräänsä).

Tää merkits' olkoon, että keskellämme
Dn rakkauden sibe rakkennut.

(Tifekseen).

Nyt raiwattuna tie on kostohon,
Kun suurin este sinne pois on.
Waan waikeaa kuin' oli tämä työ,
Sen waiwasta kun sydän wielä lyö!

Mikal (langeten Saulin jalkain juu-
reen).

Sen rakkauden, isä, nimehen,
Min suojaas' aina lapsuudestani
Ma onnellista wietin elämää,

Nyt wannon, ettei Dawid ole tehnyt
 Rifosta kawaltajan kauheaa.
 Ja ta'ata taidan hengelläni sen,
 Ett' uskollista mieltä lohtahas
 Hän kantaa vielä, että onnekses
 Werensä moisi wiime pisaraan
 Hän nuodattaa, jos sitä waatitit.
 Ja isänänsä sua lemmellä
 Hän soisi vielä warjellaksensa.
 Hänt' onnetonta ota armoihis,
 Ja kawaluuden töistä puhtahana
 Sa kunniansa löydät loistawan.
 Tää epäluulo kawaluudesta
 On hälle katkerampi kuolemaa.
 Myös suosioosi ota Jonathan,
 Hänt' armostasi ällös sulkeko
 Ja hänehen sentähden suuttuko,
 Ett' ääntä tuntonsa hän totteli,
 Kun uskalsi hän miestä wiatonta
 Wihaasi wäärää vastaan puolustaa.
 Jos elämäni wiel' on sulle kallis,
 Tot' ennen hellästä' aina suojasit,
 Niin puolisoni päästä kuolemasta,
 Soll' uhkasit hänt' äsken syyttömästi.
 Kun onnehensa onnen' yhdistit,
 Teit elämänsä mulle elämäksi;
 Siis elämää kun muut' ei mulla maassa,
 On kuolemansa kuolo mullekin.

Saul.

Nyt mieleheni mulle muistutat
 Petosta, jolla, lapsi juonikas,
 Sä täsistäni päästit Dawidin,
 Kun haastoin häntä tilintekohon.

Sa lapsen lailla turmiuntuneen
 Isääsi vastaan käytit wiekkautta
 Ja vanhempaisi arwon loukkasit
 Sa kunniansa kanssa leikitellen. —
 Sa mua syhytät, että onnehen
 Ma Davidin sun onnes yhdistin,
 Ett' ehdollani olen saattanut
 Näin kuolemansa sulle katteraksi.
 Waan ällös olko tuosta milläskään,
 Ma olen keinon warman keksinyt,
 Mitenkä siitä pulasta sun päästän.
 Nyht, epäkelpo, kuule tuomios:
 Ma awiositeen sen ratkaisen,
 Jot' yhdistää sun vielä Davidiin,
 Ja Saltille, pojalle Ea'iksen,
 Jot' uskollinen kuninkaan on mies,
 Sun awioiksi annan; kohtalos
 Näin kuninkaan-pettäjästä päästän.
 Siis pettäjän ei puolisona tähydy
 Sun häpeää sen kuolemasta kantaa.

Mikal.

Tää ääni onko isäni, se ääni,
 Jot' ennen kaikui mulle rakkautta,
 Kuin serafimein laulu autuaille?
 Wai häijyhäkö unta lie tää waan,
 Jot' ihmeisiä muutoksia meille
 Kuwrittelee ja kaikki muuttelee,
 Jos' enfeleitten riemusaulufin
 Äkisti muuttuu korpin ääneksi?
 Ei unta ole tämä; uneni,
 Jot' ennen kerta neitona mä näin,
 Tää totehen on lähmist' — uneni,
 Jos' auttajaksi rientävänäni

Mä kiitävälle olin kottalle,
 Jot' ahdisteli petolintuin parvi,
 Ja mustan pilven peitettyä mun
 Ma tuntewanan' olin tufalaffi
 Eloni siellä, milt'en haituwaissi.
 Se uneni nyt kuinka kauheasti
 On totentunut! — nyt kuoleman
 Ma tuskan tunnen sydämesjäni.
 Voi, tuskisani josko saisin kuulla
 Myös weisattawan wirttä riemusuulla
 Woitosta, niinkuin unisani kuulin,
 Pois haihtuisin mä täältä hymyhuulin.
 Waan waikamp' on lähtö tuonelaan,
 Kun wainon alle jää hän maailmaan.

(Waipuu uupuneena maahan. Saulin wiittauksesta wiewät muutamamat naispawelijat puolisyörtyneen Mikalin huoneesta).

Saul.

Nyt tahdon teille, Benjaminilaiset,
 Mä hshymyksen tehdä muutaman:
 Antaako teille Dawid peltoja,
 Joist' elatuksen saatte runsahan,
 Ja wiljawia wiinamäkiä,
 Joist' elämäne saatte nautinnon?
 Tekekö teitä sotajoukkojen
 Hän päälliköiksi maassa mahtawiksi?
 Ett' annatte te hänen keskellänne
 Waltaani vastaan julki juonitella,
 Et' ole teissä miestä yhtäkään,
 Jot' ilmoittaisi kormieni kuullen,
 Ett' oma poikanin liittohon
 On Isain pojan kansa yhtynyt
 Mua wastahan, kuin teille kaikille
 On nähtämänä tänäpänä ollut.

Ja kuitenkin on mahtavuudestanne
 Ja tawaroista teidän kiittäminen
 Mun anteliaisuuttani, jot' aina
 Olette nauttinehet runsahin.
 Hywyhttäni te siten palkitsette,
 Ett' ysfikään, kun waara uhkailee,
 Ei teistä puoltan' ole pitämässä.
 Nyht tiedän, että kiittämättömyys
 Hywyhden palkka täällä' on maailmassa,
 Ja festämyhdes' ihmis-yhtämyys
 On kaswi kurjin, päivän kirkkahassa
 Walosfa ruusuna se rehoittaa
 Suloista tuoksuaensa tarjoten,
 Waan myrsky-pilwen meitä warjoten,
 Sulonsa meiltä kohta kadottaa.

Abner.

Et, kuningas, ja mua nuhteillas
 Näin katkerilla toli tähdänne,
 Jot' askeleitas' ensimmäisiä
 Niin kunniaan kuin waaraan seurasin,
 Ja seuraajana wihdoin wanhenin
 Sobisjasi ja woittoretkilläs.
 Kuink' uskoa voit, että kunnian
 Ja sankaruuden maineen kuuluisan,
 Jotk' olen seurassasi woittanut,
 Nyht heittäisin kuin wanhan waattehen
 Ja palvelusta uutta etsisin
 Luon' Isain pojan tuskin miehettään, —
 Waikk' en mä kieldä hältä miehuutta —
 Jonk' onnen äkki-sattumus on tehnyt
 Nyht hempukaksi kansa-hepukan.
 Sun sufukuntas arwo munin on,

Kun poikia olemme weljesten.
 Ett' Isain pojan wehkeit' ilmoittaa
 En ole tainnut sulle, syynä sen
 Ei puuttuwainen ole ystävyyh, s
 Waan syh on siihen tietämättömyh s
 Senkaltai sista salahan kkeista.
 Kun kansa wihamiesten julkisten
 Mun tähän ast' on ollut tekemistä,
 Enk' oppinut wiel' ole nuuskimaan
 Mit' ilmi tuoda wasta aiotaan,
 Siis kuinka woisin sulle ilmoittaa,
 Mi ai'e Dawidill' on aiwoisjaan.

Saul.

Ma urhoutes, Abner, tuntenen.
 Ken kunniasja on sun wertaises?
 Sa lausut lailla suoran sotijan,
 Joll' äly suur' on sotatanterella,
 Waan jolle wiekkaus on juonineen
 Niin wento wieras, niinkuin lapselle
 On äsken syntyneelle tämä maa.
 Waan teistä täällä joku tiennee, misjä
 On nyhjänjä Dawid piilemä sja.

Doeg.

Nobessa äsken, pappein kaupungisja,
 Näin hänen luona Ahimelekin,
 Kun wuorofautta toista tästä päivän
 Kuloilemaan jäin Herran huoneesen.
 Hän läksi sielt', ei kauan wiipynyt.
 Ja pakinoista heidän kuulla sain
 Sielt' aikowan sen Samuelin luo,
 Ja siellä on hän nyt mun tietäen.

Saul.

Uhaa, sen melkein kohta arvasin,
 Ett' ystäväinsä luona suojelusta
 Hän etsimähän täältä kiiruhtais.
 Kaikk' kerro tarkoin, mitä siellä näit.

Doeg.

Hän kiiruhulla tuulen tuli sinne.
 Kun huoneesen luo Ahimelekin
 Ol' ehtinyt, hän sylihin sen vaipei
 Ja pyysi, että pappi Sumalalta
 Kysyisi neuvoa —

Saul.

Ja Ahimele!
 Koht' oli valmis käymään toimehen?

Doeg.

Sen tehneensä luulen. Toimituksen
 Sen jälkehen hän muita pappia
 Tykönsä kutsutti.

Saul.

No, mitä sitten
 Sai toimehen tää seura laiskuritten?

Doeg.

En hiljaisista heidän kuiskeistansa
 Ma kuulla saanut keskustelujansa.
 Waan sitte näin mä heidän hyöriwän
 Ewästämisen työsä Dawidille.
 He näkyleipää wiisi ewähäksi
 Hänelle toivat Herran pöydältä.

Saul.

Puhettafi woin tuskin uskoa.
 Niin törkeästi eivät tohtineet
 He ajetusta Herran rikkoa.
 Sill' ankarasti Herran säännöissä
 On kielty nähyleipäin syöminen
 Muilt' ihmisiltä paitsi papeilta.

Doeg.

Sen tehnehenjä eivät kieltää woi,
 Jos itse heiltä sitä kuulustat.

Saul.

Niin suureksi en tainnut rohkeutta
 Mä luulla pappein ulkolullattuun.
 Te näätte nyt ja korwin kuulette,
 Ett' ei heit' estä Herran lakiaan
 Perille toivojensa pyrkimästä;
 Wapaasti pyhintäkin käyttävät
 He juoniensa onnistumiseksi.
 Nyt tapauksen muistan muutaman,
 Mi sattui kerta mun ja Samuelin
 Wälillä muosiin' ensimmäisinä,
 Kun Israelin maata hallitsin.
 Kun sotajoukko syösyt määrätön
 Filisteast' ol' Israelihin
 Ja ankarast' ol' ahdingossa maa,
 Niin Gilgaliin ma kutsuin kokohon,
 Mi nähkäkseni oli sotahan
 Mies kelvollinen Israelisja.
 Ja Samuelkin sinne tullaksensa
 Ol' lupauksen mulle antanut.
 Siell' uhrin muka kansan puolesta

Hän polttaa tahtoi uhri-alttarilla,
 Ja siunaamalla kansaa rohkaista.
 Me tuloansa päivää seitsemän
 Siell' odotinme siihen aikaan asti,
 Jonk' itse oli meille määrännyt.
 Kun odotusta kansa oudostuin
 Siell' oloansa viimein ikävystyi
 Ja luotani jo alkoi hajota.
 Kun Samuelia ei kuulunut
 Eit' aikahan hän tullut määrättyhn,
 Niin kansan käsken uhriteurahansa
 Käsiini tuomaan ja ne uhrafin;
 Sill' odotust' ei enää aika suonut,
 Kun olivat jo vihamiehet lässä
 Ja tyköäni kansa lähtemässä.
 Kun olin juuri uhrauksen tehnyt,
 Profeeta astui sinne pöyhkeästi
 Ja sadatellen mua kauheasti,
 Ett' uhraamaan mä lähä uskalsin,
 Jonk' oli muka laki kieltänyt,
 Hän kansan kuullen julki kuulutti,
 Ett' oli Israelin waltakunnan
 Ja kruunun multa Herra ottanut,
 Kun sääntöjään en tarfoin seurannut;
 Ja aament' aminui siihen pappein parwi,
 Jos' asti sit' on mua wäijynyt.
 Niin pyhä heille oli laki silloin.
 Waan rohkeasti sen nyt rikkowat
 He auttaaksensa vihamiestäni.
 Waan malttakaatte, ulkofullatut!
 Teit' ennen kohtaa kosto ankarin,
 Kuin wiekkahat te woitte luullakaan. —
 Nyht kertomusta jatka, Doeg.

Doeg.

Paljon

Ei mulla ole siihen jattamista.
 Kun ewäinensä lähtemäisillään
 Sielt' oli David, Ahimelekilta
 Hän kyysi vielä, olisiko sillä
 Asetta antaa hälle jonkunlaista,
 Kun miekkaa häll' ei, eikä keihästä' ollut.
 Koht' Ahimelek lausui mairesuin:
 „Oh, onpa täällä kalu hymäkin,
 Se Gatilaisen Goljatin on miekka,
 Sen miehen, jonka tammilaaksossa
 Löit kunnialla suurella — se täällä
 On kätkettynä rintawaatteen taa.
 Ei kalua sen-moista maassa toista.
 Ma Herran hengen johdatuksesta
 Sen tänne kätkin siksi hetkeksi,
 Kun Herran sankar' itse noutamaan
 Sit' oisi tulewa. Ei ole toista,
 Jos' ansiollinen ois kantamaan
 Asetta Gideonin miekan moista“.
 Näin lausuttua miekan peitostaan
 Toi esiin, jonka juhlallisesti
 Ja wittallensa wjölle Dawidin
 Asetti heilumaan. Muu pappein joukko
 Sill' aikaa seisoi heidän ympärillä.
 Kätensä taivaasen päin nostivat
 He, mukosilmin sinne ällistellen,
 Ikäänkuin kysin kourin siunausta
 Sielt' olisivat riistää tahtoneet
 He waltitulle „Herran sankarille“.
 Kun kylliks' oli David sonnustettu
 Ja tarpeheksi taiwast' ällistelty,
 Hän waljaisjansa läksi juoksemaan —

Saul.

Jo tarpeheksi kuulin. Sano, Abner,
Mi miel' on sulla tämän kuultuas.

Abner.

Ett' on se konnan thötä, totta waan
Doegin kertomus jos siitä on.
Waan mielestäni kertomullessa
Ol' arweluita paljo kertojan,
Tosiksi joit' ei tiedä itseään.
Ja huoleaa on muuten huomata
Puheesta pilkkaavasta kertojan
Tarunsa katkeruuden piirtämäksi.
Täs' ariasi ei malttamattomuus
Woi hywä olla, eikä kiivaus.

Doeg.

En kiivautta tahdo minäkään,
Ja aikaa toivon, että ylewälle
Ma Abnerille näyttää ehtisin
Totuutta kertoneeni. Inhoitus,
Min kuninkaani arvon-loukkaus
Herätti mielesäin, puheeni lie
Wehkeistä pappein tehnyt katkeraksi.

Saul.

Tää wehke pappein, jonka Doeg kertoi,
Niin entiseen on heidän tapahansa
Ett' olewan sen totta uskon nytkin.
Nyt nähtä, Abner, kuinka kunniaa
Ja onnea sukumme harrastat.
Käy kansjani nyt pappein kaupunkiin
Ja, saatuaasi selko asiasta,
Se juonten pesä, koti kiroituiden

Tee autioiksi juonittelijoista,
Joist' Ahimelek ensimmäinen on.

Abner.

Tää miekka, jonka nuorna annoit mulle,
Weresä wihamiehen usean
On tahrattuna sotatanterella,
Waan kunniaista vielä kirkas on
Ja konnan-töistä puhdas, saastaton.
En teurastajana sit' ennenkään
Tapoksi aseettomain käyttänyt;
Niin pappien nyt turwattomien,
Kentiesi vielä wiattomien,
Werehen waipua en scisi sen.

Saul.

Niit' olet ystäviä penseitä,
Jotk' uskollisna palvelusjesamme
Niin kauan kulkewat, kuin kunniaa
Työwainiollamme he niittävät.
Waan ferranfin jos kowa sohtalomme
Ja waaramme heit' työhön waativat,
Miss' uskollista mieltä tarwitaan
Ja urhoutta, mutta josja eiwät
He kunniansa näe kiiltävän
Niin kirkkahasti kanfan silmihin,
Kuin waloksensa waatii turhuutensa —
Kuin' arkaluontoisiksi muuttuwat
He kunniaista — meidän kunniaista!
Pois miekkoinesä lähde lepoon;
Ma kirkkautta kunnias sun suon
Kuwastimesä miekkas kirkistella
Ja rauhas' impeyttäns' ihannella.

Abner.

Oi kuninkaani, sua rukoilen
 Usäimme nimehen ja ystämyyden,
 Toll' ennen aina mua kunnioitit —

Saul.

Ma kuninkaana sua käsken nyt:
 Pois riennä täältä, väisty tieltäni,
 Jos murtua et tahdo jalfoihini,
 Kuin kurja mato jalopeuran tiellä.

Abner.

Mä lähden täältä, mutta murhemiellä,
 Ja toiwon, että aiotulla tiellä
 Tulkaisi kynttilä ja waksuus
 Dis sulle Jehowan wanhurstauss.

(Menee).

Saul (itseksään).

Kiin, hänkin läksi, jätti mun; nyt yksin
 Ma seison tässä paljastettuna
 Raikesta siitä, mitä elämämme
 Suloksi saattaa surunlaaksoissa,
 Kuin kankahalla honka, jolta myrsky
 On oksat wiherjäiset ryöstännyt.
 Sa loiste kruununi, kuink' olet walsu!
 Sä lämmintä et loista sieluhuni,
 Waan hallan kylmyydellä kiihдутat
 Eloni kaikki hennot tukkasat;
 Sa kituwaiksi saatat ystämyyden
 Ja ratkot rakkauden sitehet. —
 Paljaana seison, mutta wastakin
 Ma honkapuuna tahdon seisoa.
 Siis loista vielä, kruunun kylmä kulta!
 Sä yksin jäit, muu kaikki on mennyt multa.

(Doegille).

No, etkö sinäkin jo lähde, Doeg?

Doeg.

En, kuninkaani. Palweluksehes
 Kun läksin tänne, tieni portin suljin
 Ma takanani aukeemattomaksi.
 Nyt kanssas seison taikka lankean.

Saul.

Kuin ennenkin, jä lienet oikeassa.
 Me liian kauas käyneet olenne
 Takaisin kääntyäksemme. Sa, Doeg,
 Saat toimeksesi kapinoitsijat
 Nyt rangaista ja salahankkehen
 Tyhjäksi tehdä. Siihen toimehen
 Sun tarpeheksi kohta warustan.

Doeg.

Ma pappein juonet juurin hävittää
 Nobesta tahdon oikeudellasi.
 Waan eivät ole hankkeet kapinan
 Pois poistetut wiel' Israelista,
 Niin kauan kuin on maassa Isain poita.
 Hän warmaan on nyt Samuelin luona.
 Ja tätä kansan lemmetyistä riistää
 Profeetan turwist' eivät taida muut,
 Kuin sinä itse; siihen tarwitaan
 Kuningas-arwoa ja waltaisuutta.

Saul.

Sen toimekseni ottaa tahdonkin.
 Hän kuolon saapi, waikka kätkettyinä
 Hän oisi pyhimpähän paikkahan.
 Nyt kansan' ole walmis lähtemään
 Nobehen ensin, siellä täyttämään

Kovia kuninkaasi tuomioita,
 Jotk' kohtaavat nyt kapinoitsijoita.
 (Nenee).

Doeg (yffinään).

Nyt vihdoin hetki toivottu se löi:
 Työ, jota lauan mielen' itäwöi,
 Nyt alkaa. Rangaistuksen saatte syyttä
 Te papit kurjat — enhän ystämyyttä
 Enk' oikeutta aio tehdäkään,
 Waan koston tahdon teissä tähttymään.
 (Nenee).

Neljäs Näytös.

Ensimmäinen Kohtaus.

Sakilan nuoren edustalla, sydämyön aikana.

(Jonathan metsästäjän puolesta ja 1:n Sifiläinen tien-neuvoja,
 sittemmin Dawid).

1:n Sifiläinen.

Nyt olemme jo paikan saamuttaneet,
 Ja huutoasi, armas ruhtinas,
 Voi kuulla Dawid korvin kaipaawin,
 Sun ääntäs hälle maassa suloisinta.
 Se sielullensa mahtaa suruiselle
 Niin kaikua, kuin ääni pelastajan
 Michelle, joka myrskyn aalloissa
 Kamppaillessaan on kuolon waaroissa.

Jonathan.

Ma toimestasi lausun kiitoksen.
 Uskollisuuttas palkitoksen' ei

Null' ole voimaa tällä ajalla,
 Boll' uskollisuus onpi harwinainen,
 Ja rehellisyys itse kuuliainen
 Himolle voiton on. — Mä ystävänä
 Nyht pyyhän sua, lähde loitommaffi
 Ja wartioitse huolla ystävän,
 Ett' yffikään ei korwin kawalin
 Sais' salaisia kuulla neuvojamme,
 Nyht wiekkaus kun wäijyy menojamme.

1:n Sifiläinen.

Sa huolett' ollos, rakkain ruhtinas!
 Ei nuuskijaksi itse saatana
 Woi tulla tänne tietämättä mun
 Ja ilmi saada salaisuutta sun.

(Menee).

Sonathan (yffinään).

Tää jylhä vuori linna Dawidin
 On sekä suoja maansa suojaajan.
 Nyht asunnoksi Judan sankarin
 On tullut kuola pedon murhaawan.
 Nää rotkot, joiden öistä synkeyttä
 Se petokin, jot' etsii hirweyttä,
 Tuo raatelewa julma jalopeura,
 Waan kammoksuen lähenee — ne saanut
 Nyht suojaakseen on wanhurskasten seura.
 Woi, Herra wanhurskas! nyt onko maannut
 Sun oikeutes siinä, waltoihinja
 Kun pääsyt maasi' on walta wäärhyden
 Ja niellyt oikeuden aaltoihinja?
 Ja kuitenkin sa, Herra, sywyden
 Niin olet haltija kuin korkeuden.
 Sa taimaisjako waan teet oikeuden
 Ja maassa, päällä jalkais' astinlaudan,

Wäärhyden niinkuin raatelewan raudan
 Wainoowan wanhurskasta sumainnetko?
 Taiwaisfa ainoasti tuominnetko,
 Pahutta kärsein jalkais juurella?
 Ei, oikeutes ilmestyyhi Herran,
 Se tulee tuomiolla suurella.
 Voi ankaruutta silloin kiivaan Herran!
 Kun hurskaat sorretut hän ylös nostaa,
 Hän jumalattomille kowin kostaa.
 „Mun kostoni“, Hän lausuu ankarasti,
 „Käy neljäntehen aina polween asti“.
 Käy neljänteen — woi mua onnetonta!
 Ei polwea wiel' ole Saulin monta.
 Mä ensimmäinen olen haara puusfa,
 Johonka lyöty koston kirwes on;
 Siis ensimmäinen olen surman suusfa
 Mä perillinen synnin kostohon.

En wäärhydestä sua, Herra, syhtä,
 Kun mainitsen nyt kostos' ankaruutta,
 En tuomioihis oikeihin ma pyyhä
 Lakia sulsta, Jumalani, uutta.
 Min' oikeat sun, Herra, sääntös on
 Waikk' kohta hukkuisikin onneton
 Tää suku Saulin syntiin onnettoman.
 Waan armoskin ma tunnen ponnettoman;
 Se tunto tuopi wielä toiwon mulle,
 Ett' uhriksi jo ulottuupi sulle
 Mun henkeni. Jos, Herra, sillä woisin
 Sun saada katsomahan armiasti
 Sukunne päälle tulewan, ma joisin
 Sun kostos kalliin kiittäin pohjaan asti. —
 Waan tahtos, Herra, maasfa tapahtufoon,
 Ja kunnias, kuin taiwaasf, ilmaistufoon!

Ma kunnioitan, Herra Jumalani,
 Wanhurskaantas vielä waipuisfani.
 (Puhaltaa muutamasti jahtitorweenfa ja Dawid tulee wuorilta).

Dawid.

Ma puhalluksen luulin Jonathanin
 Nyt kuulleen, se lienee korwisfani
 Waan fikistä ollut hairauksen,
 Jonk' ikäwisfään hourailewa mieli
 On siittänyt ja korwihini pannut,
 Jotk' eiwät ole ääntä rakkahinta
 Niin kauan kuulleet. Kuinka woisfikaan
 Tää kolko korpi, jossa tuskin muu kuin
 Jöhuuhkan huuto karkea waan laikuu,
 Nyt foida ääntä miehen jaloimman
 Ja hurksaan juuri tällä hetkellä,
 Joll' eiwät tuskin muut kuin ryhöwärit
 Ja hengeltänsä ahdistetut kurjat
 Käy eräimaita tälläisiä.

Jonathan.

Dawid!

Dawid.

Se Jonathanin ääni on, ei woine
 Se olla mielen tyhjää kuwitusta.
 Ken olet siellä, sano nimeen Herran.
 Oletko, sano, jalo Jonathan,
 Mun weljeni?

Jonathan.

Ma olen Jonathan;

Ja sylini jo sua odottaa,
 Kuin sydämeni kauan kaiwannut
 On sydäntäsi.

David (syleillen Jonathania).

Terwe tuhannesti,

Sa jalo toivo tulevaisuudesta

Ja Israelin ajoist' autuaista!

Sa ahdistettuun sieluin armas turwa

Ja murheellisten riemu rakkahin!

Ma sanoin äsken: pimeys mun peittää

Ja kaswonja on Herra kätkenyt.

Waan hetkelläpä, katso, juuri sillä,

Kun horjuwalla näin mä mielellä

Herraani vastaan riitelin — niin silloin

Sain täysin määrin taaskin tuntea,

Ett' ei wiel' ole Herran käsi lyhyt.

Hän silloin antoi tähden kirkkahimman,

Mi Israelin taiwahalla on,

Mun pimeähän paistaa yöhöni.

Se tähti kaswosi on, Jonathan,

Joist' aina loistanut on lohdutusta,

Kun tuntenut on sielun' ahdistusta.

Waan Jonathan, ken johdattaa sun ties

Poluille näille tuskin poljetuille?

Min' olkoon Herran siunattu se mies,

Ku lohduttajan saatti sorretuille.

Jonathan.

Woi ystäväni, turha toivos on,

Jos lohdutusta multa odotat.

Waan firoust' on paahtanut tää aika;

Ja lohdutuksen lähde kuivanut

On itseltäni milt'ei ainiaaksi.

Wiel' eikö ole tullut kuuluwilles

Se tuhotöistä Saulin kaikkein kauhein,

Joll' onnettomimmista onneton

Saul käsiään on taaskin tahrannut?

Voi hirmuisuutta! Herran alttareilta,
 Voist' uhrisawu otollinen ennen
 Taiwaasen nousi Herran etehen
 Ja armon sekä siunauksen kasteen
 Taas sieltä saatti Herran luwatulle
 Ja siunaamalle maalle runsahan —
 Miilt' alttareilta veri wiaton
 Ja hurskas huutaa Herran kosta.
 Sen kuullessansa taiwas synkistyh
 Ja uhkaa tuottaa tulta häwityksen,
 Kuin kirotuille ennen kaupungeille.
 Nyt henki wiidenyhdeksättä miehen
 Papeista Herran Saulin murhaamista
 Ja niiden joukoss' Ahimelekin,
 Wanhurskaan miehen, kunnioitetun,
 Istuimen eessä taiwaan Jehowan
 Huoneelle Saulin pyhtää kosta.
 Ja koston, koston huutaa täyttämistä
 Myös häwitetty Nobe raunioiltaan.
 Ja horjuwaksi joka haaralta
 Perustus huoneemme on tullut nyt,
 Kuin synnin-mittans' Saul on täyttänyt.

David.

Mun sydämeni murhe walloittaa.
 So kolkommaksi tuntui mulle maa,
 Kun kauhean tään kuulin tapauksen;
 Waan nähdesäni sielus' ahdistuksen,
 Kuink' itse lohbuttaja lohbutuksen
 Suur' olet tarpehesa, mieleni
 Murhetta synkeätä lausua
 Nyt tuskin woipi kurja kieleni.
 Waan epäilyksien ällös waipua
 Viel' anna jaloa sun henkeäsi,

Viel' ulottuupi armoon Herran käsi.
 Ei sukus' onni ole ratkaistu,
 Se muuttua voi vielä paremmaksi,
 Ruin elonlanka Saulin katkaistu
 Ei ole vielä. Häntä katuwaksi
 Sun rakkautesi voi johdata
 Ja harhateiltä häntä vielä poistaa.
 Näin voi hän armon vielä kohdata
 Ja sieluhusi sulle rauha loistaa.

Jonathan.

Et tarkoin tunne vielä, ystävä,
 Mit' onpi täällä äsken tapahtunut.
 Kun erkanivat Saulin enkelit,
 Jotk' ennen hältä pois torjuivat
 Pahuden pimeämmät aifonukset,
 Edestä kaswojensa paeta
 Mun myöskin täytyi; puoli-pafolaisna
 Ma olla saan nyt maassa isäni.
 Jo kuollut onpi pyhä Samuel,
 Jotk' ennen hengellensä hillitä
 Boi Saulia ja vielä wihamiesnä
 Sai Saulin wimman wähän wiihtymään.
 Ja tunto on nyt isä-raukkani
 Wangiksi wiety waltaan Doegin.
 Tää Edomean perkele se oli,
 Jotk' antoi hälle neuwon murhatöihin
 Ja teloittajaks' itse rupefi,
 Kun yksikään ei Saulin ynpäriältä
 Hirwennyt käsin hirmu-työhön käyvä.

Dawid.

Mut Ahimeles oli aiwan syhtön.
 Ei tiennyt hän, ei muukaan pappein joukko

Mun joutuneeni Saulin wainon alle.
 Hän luuli kuninkahan astoilla
 Waan käywäni, kun mua nääntywäistä
 Ja nälkäistä hän auttoi matkallen.

Jonathan.

Mä tiedän sen ja sitä murhehdin.
 Jos woisin pisaroilla wereni
 Mä Saulin elämästä poies pestä
 Tään hirmu-työnsä, siihen käyttäisin
 Ne kaikki, waikka kohta kestäisi
 Se pesu-työ ain' yli sata vuotta.
 Se murha-työ — sen tiedän tarfoilleen —
 On Israelin häntä onnetonta
 Wihaamaan saanut. Niitä monta on,
 Jotk' odottawat Saulin lankeemusta
 Ja suwullemme koston koittamista.
 Myös tiedän sekä sulle ilmoitan:
 Jo kauan Juda silmänsä on luonut
 Sun puolehesi sekä toiwonut
 Sun kauttasi jo kohta koittawan
 Autuuden päivän Israelin maalle.
 Sen uskon — milt'en toivo minäkin.
 Sä kunnastellen mua silmäilet.
 Niin totta mua Sumal' auttakoon,
 En wilppiä nyt sulle lausunut.
 Nää kurjuuden ja epätoiwon päivät
 Ma poistaisin, waikk' onnen' oma menköön.
 Ma puolestan' en ole aikonut
 Koroittaa itselleni istuinta
 Sijalle sille, josfa ifäni
 Sai kantaa Israelin kruunua,
 Jos waan se hältä jälleen ryöstetään.
 Ma Saulin kansja seison taikka lankeen:

Se päätökseni luja ain' on ollut.
 Sa aseheksi Herran olet tullut
 Ja johtajaksi ai'ottu sen kansan,
 Jotk' omakseen on Herra ottanut.
 Sen näyttänyt Hän on jo monta kertaa
 Sun sankar'-toisias, joisfa Herran woima
 Ja suojeleksensa on ilmi tullut.

Oi weljen' armas, halu sydämeni,
 Kallimpi mulle kuin on elämäni!
 Kun pakolaisuus päättyy sulta Herran
 Ja rauhas' istut jälleen maassa Herran,
 Kun koroittaa sun Herra kunniaan
 Ja wihollises syökee sijoiltaan,
 Kun käynyt olen tietä maailman
 Ja matkustan jo maisfa kuoleman;
 Sä lempeäni silloin muistele
 Ja huonettani armoim kohtele,
 Ja kunniasasikin aina muista,
 Ett' aiwan paljo Saulin taisteluista
 Sun kilwoittelakses ei Herra suonut,
 Myös ajattele, että Saul on luonut
 Tien hallituksellesi niillä mailla,
 Jois' ennen tiet' ei ollut kuninkailla.
 Ei loukkauksen kiveä niin monta,
 Jotk' askeleiltaan saivat onnetonta
 Isääni horjumahan, ole sulla
 Kuningastiellä Saulin poljetulla.
 Kun kohtaan sun kenties nyt viime kerta
 Kulkaisjain täällä myrskhist' elon merta,
 Niin erohetkellämme wanno täällä
 Ett' aina sukumme säästävällä
 Silmällä katsot; kuin saat wallan Herran,
 Sa kaitki kostos' anna haltuun Herran.

Myös särjetyistä pyhdän sydäimestä,
 Sa koston korpit huoneeltamme estä,
 Ne raatolinnut, jotka wartioivat
 Salassa sitkuin raadella he voivat
 Huonettamme ja töillään koston täyttää
 Ja mielens' ilkeyttä ilmi näyttää.
 Ei waiwu sielun' epäilykseen,
 Jos wannot tämän Herran nimehen.

David.

Jos, Jonathan, ei oisi murheella
 Täytetty sielus, sua nuhdella
 Ma tahtoisin, ett' olet koston luullut
 Mun sieluani woiwan walloittaa.
 Viel' etkö ole kormillasi kuullut,
 Ett' olen koston henget karkoittaa
 Mielestäin woinut. Saanlin hengen säästin
 Ja wainotesaan wainoojani päästin
 Kourista kuolon. Henkensä on kallis
 Nyt vielä mulle; karmakaan en sallis
 Mä päästäns' alttiiksi sen kostajan.
 Kuink' ajattelet, jalo Jonathan,
 Ett' aifomukset koston oisi sillä,
 Jos' ainiaaksi lemmen sitehillä
 Sun sukuhusi onpi kiinitetty
 Ja ystäwyhtes liitoll' yhdistetty.
 Sa rauhoitukseksi wannoittaa
 Nyt mua tahdot. Taimas sekä maa
 Todistajiksi tulfoot kuulemaan,
 Kun wannon Herras', ett'en milloinkaan
 Mä kärsimyksistäni ai'o kostaa,
 Jos heikkoudestani Herra nostaa
 Mun mahtawuuteen. Armo-kiijastaan
 Nimeni Herra poies sullakeaan,

Jos lupauksen tämän unohdan
 Ja koston silmin sukuus katsohdan.
 Huoneelles' auttajana olla aivon
 Miin totta Herralt' armoa kuin toivon.

Jonathan.

Sun sieluasi Herra siunatkoon
 Ja sukuanme aina suojatkoon.
 Hän vaiheell' olkoon aina meidän lasten
 Miin kauan kun hän Kanaan asukasten
 Dn Sumalana. Ystävänäi armas!
 Min kuulla saat nyt, korvilles on karwas.
 Sen surullisen saatan sanoman,
 Ilmoittajalle yhtä katkeran:
 Taas lähteä sun täytyy tältä maalta.
 Jo merifoiria on kuninkaalta
 Taas lähtenyt, ja etsein jälkiäsi
 Ne väijyilevät sinun henkeäsi.

David.

Woi, kuinka kauan kestää, Herra, vielä
 Tää matka mulle pakolaisten tiellä?
 Kauanko itkun laaksoissa mä käydä
 Saan vielä? Kaswosi jo, Herra, nähtä!
 Ja isänmaalle milloin palajaa
 Sun lapses jälleen, joka halajaa
 Waan esikartanoihisi sun päästä?
 Jo witsastasi, Herra, häntä säästä!
 Jo eikö lopu aika myrskyninen,
 Ja pesää eikö pieni pääskyninen
 Saa tehdä alttarisi suojahan,
 Se lintunen, jol' aina suojaahan
 Dn toiwoin kääntynyt? Oi Sumala!
 Jo päättäös tää kulku lampala.

Mä läksisin, jos, armas Jonathan,
 Ma puolisoni saisin rakkahan
 Viel' ennen erohetkeäni nähdä.
 Jos suinkin voit sen armon mulle tehdä,
 Niin tee se; mua sinne johdata,
 Miss' onnen saisin häntä kohdata.
 Miss' on nyt Mikal? Herra taitवानhan!
 Mihinikä jouduit nyt jä waiवानhan?
 Sun katsantos yö mua kauhistaa
 Ja kauheata sielun' aawistaa.
 Hän niisä on, ma tahdon ilmoituksen,
 Waikk' ilmoitus se toisi kadotuksen.

Jonathan.

Ma ennen kästyn tuomiolle kuulla
 Tahtoisin, kuin nyt ilmoittajan suulla
 Sydäntäs' ennen särjettyä forttaa
 Ja toiwon sulta viimeisenkin murtaa.
 Ma Herraa pyhdän sulle antamaan
 Woimansa wäkewyyden kantamaan
 Myös kuormaa tätä. — Nyt saat kuulla sen:
 Saul Haltille, pojalle La'iksen
 Waimoksi määrännyt on Mikalin.
 Saul luuli, että siide rakkahin
 Näin ratkeaisi sun ja meidän huoneen.
 Ma toiwon pettyneensä. Kiutumassa
 Näin Mikalisi tuskahan ja huoleen.
 Kenties hän kulkee nyt jo tuonelasja.
 Ow' ennen tuonen hälle aukeaa
 Kun rakkauts sinuhun raukeaa. —
 Näin suur' on sulle pantu kärsimys,
 Waan suurempi on sulla perimys
 Tallella wielä.

David.

Ma ei milloinkaan
 Wiehättää taida mua lahjoillaan.
 Täällä' onni kaiff' on multa huffunut,
 Kuin kuolohon on Mikal nuffunut.
 Kuin sydämestän' on hän eroitettu,
 Maan wiehättyksist' olen wieroitettu.

(Sifiläinen tien-neuvoja tulee hätääntyneenä ja hengästyneenä).

1:n Sifiläinen.

Pois rientäkäätte, rientäkäätte täältä,
 Jos henkenne on teille vielä kallis!
 Saul piirittänyt sotajoukkonensa
 On kaiffi wuoriseudut Hakilan.
 Mä teitä myöten tuntemattomia
 Woin ruhtinaani täältä vielä wiedä,
 Nyt wiiphilemättä jos lähdette.

David.

En pelasta paolla henkeäni,
 Kuin hengen waaras' owat ystäväni.
 En lähde, kanssa ystäväini tuolla
 Mä ennen tahdon kunnialla kuolla.
 Mit' ompikaan nyt enää mulle elo,
 Kun kuollut on jo onni sen ja ilo.
 Tää, Jonathan, nyt Herran huomahan.

Jonathan.

Ja henkesi sun Herran suojahan!

(Itseeseen, Dawidin mentyä).

„En pelasta paolla henkeäni,
 Kuin hengen waaras' owat ystäväni“.

(Sifiläiselle).

Mä tänne jään, sä lähde yksinäsi.

Mun kauttan' ehkä tuottaa Herran käsi
Apunsa ahdistettuun seuralle.

1:n Sifiläinen.

Henkenne olkoon kallis Herralle!

(Menewät, kumpikin erihaaralle).

Toinen Kohtaus.

Edellisellä paikalla.

(Sotawäkeä kulkee ohitse. Saul, Abner, Doeg ja 2:n Sifiläinen tien-neuvoja tulewat).

Saul (Sifiläiselle).

Siis tiedät warmaan, että David on
Nyt nuorilla ja pojat Zerujan.

2:n Sifiläinen.

Niin totta, kuningas, kuin Hakila
Edessä silmäis' seisoo jylhänä,
On Isain poika nuoren rotkoisja
Nyt piilemässä kurjaa henkeään.
Ja palvelijas kuollut koira on,
Jos, ennen ehtimistä auringon
Taas nuorten tuolle puolle, wallasfas
Ei Isain poika ole miehineen,
Kun niin waan tahdot. Waan nyt paremp' ois,
Kun yö on joutunut ja synkeä
Jo warjo peittää nuoret rotkoineen,
Jos, teitten warret mä'in warustain,
Kuumiilles lewon soisit siksikin
Koi kultainen walaisee kullulat,
Paljastain sulle kapinoitsijat.

Saul.

Lemolle lähde leirihini nyt
 Ja nuku siellä, warmaan tietäen
 Ett' uskollisna palvelijana
 Saat palveluksestasi palkinnon.

2:n Sifiläinen.

Min' olkoon onni herra kuninkaalla!

(Menee.)

Saul.

Oi, Abner, kumma lienee kuullakses,
 Kun saavuttaisiani nyt pyhntöni
 Sydämen' onpi yhtä rauhaton.
 Ja häntä turwatonna tavata
 On mulle aiwan yhtä katkeraa
 Kun kilvoitella kanssaan kruunustain.
 Sa muistaa, Abner, vielä mahtanet,
 Kun' oli hälle kallis henkeni,
 Jonk' ahdistaisjain häntä, säästi hän,
 Se oli, muistat, luona Engedin.
 Niin elävänä, kuin sen silloin näin,
 Niin jalona, kuin siellä silmissäin
 Hän näytti, häntä taas nyt muistelen.

Doeg.

Suo, kuningas, mun selwittääkseni,
 Mi silloin saatti miehen kawalan
 Pukeimahan wanhurksaan waatteisiin.
 Jos käsilään hän oisi murhaton
 Kuwennut silloin Herran woideltuun,
 Niin turha toivo kuninkuudestaan
 Dis haihtunut kuin sawu terrasnaan,
 Ja henkensä ei oisi kurjalla
 Enemmän maksanut, kuin tedolla

Se raato, jolle kottat rientävät —
 Ja joksi soisin hänen huomenna
 Joukkonsa kanssa kapinoitsewan. —
 Hän tyhm' ei ole, waikka rinnassaan
 Sydäntä kantaa jumalattoman.
 Hän tiesi, että Saulin murhaajana
 Ei olla woi hän Judan Waltijana.
 Ja Jonathanista, jonk' kiertänyt
 Ansaansa on hän — josta päästäköön
 Sen Herra — hirmuisen ois kostajan
 Hän saanut.

Abner.

Herrassa ma wannon sen:
 Myös miekka Abnerin sen werehen
 Dis waipunut, jos oisi silloin waan
 Kätiensä juonut werta kuninkaan. —
 Nyt lähden majaa sulle laittamaan.

(Menee).

Doeg.

Suo, herra, palvelijas uskollisen
 Ja rohkean nyt vielä puhua.
 Jo kauan, kuninkaani, rauhan unta
 Sa maannut oisit, ellei liian hellä
 Sull' oisi sydän. Minkätähden silloin
 Sa Isain poikaa säästit, kun sen löysit
 Huoneessa wanhan Samuelin?

Saul.

Doeg!

Et hymärrä sä, jos sen selitän,
 Kun tuntoisuus on sulle salaisuus.
 Waan kuitenkin sen saatan kertoa.
 Kun Samuelin luoksi huimana
 Mä riensin Dawidia ottamaan.

Ja astuin huonehen jo portahille,
 Niin sieltä kuulin laulun taiwaisen
 Parwesta pappein, jotka weisasiwat
 Taiwasten Jehowalle äänillään,
 Ja äänten kesken kuulin kanteleen
 Sen, joka sielun' ennen wiihdytti,
 Kun onnellisemp' oli aika mulla.
 Ken soittajana oli, arwannet.
 Niin vihani se kohta haihtui multa,
 Kuin korwelta wie koitto taiwahan
 Yön waljun warjon — niinkuin wieno tuuli
 Kufalta poistaa tontin raskahan.
 Dwelle seisahdin ja hermotonna
 Wiereeni waipui käsi miekoitettu.
 Niin seisoen en uskaltanut ensin
 Ma nostaa kaswojani; waan kun wihdoin
 Loin silmät sinne, silloin kohtasiwat
 Ne silmät Dawidin, ja niistä loisti
 Murheen ja lemmen loiste waihetellen.
 Se filmäilyks nyt vielä tungeksii
 Niin monta kertaa sielun pohjahan,
 Kun ummistan mä filmän' unehen
 Käydesjä maata mielin raskahin.
 Mun mielen' oli silloin kummallinen,
 Kuin mieli mahtoi ollaRAINILLA,
 Kun weljen-murhan tunnossaan hän tunsi
 Edessä Herran kaswoin seisoissaan.
 Näin tunteisjani tuntui wihdoin mulle
 Kuin sydämeni oisi sulanut
 Ja wierittänyt wirtans' filmilleni.
 Mä tietämättä waiwuin polwilleni
 Ja äänin yhdyin pappein lauluhun. —
 Ja läksin sieltä hetken rauhoitettu,
 Kuin lapsi wiihtyneenä itkustaan. —

Sen heikkoudeks' ehkä lufenet,
 Sa sankar' uljas, jol' et heikkoutta
 Viel' ole tuntenut ja woiman nähtit
 Miin urhoisen, kun heikkouden maasta
 Samusja Nohe'n sielut pappien
 Taimaasen päästit.

Doeg.

Räskystäs sen tein,
 Kun palffans' annoin kapinoitsijoille.
 Waan, kuningas — se suo mun sanoa —
 Kun huonees' olit wanhan weitikan,
 Raks' olentoa mielestä sun petti:
 Sun hellyhtes ja pappein kavaluus.
 Ja nähä voit nyt töistä Dawidin,
 Hän kuinka hurstas on ja wiaton.
 Mintähden lähtenyt hän tänne on
 Moabilaisten maasta jälleensä,
 Totk' ystävänsä oliwat, ja miksi
 Hän koo luokseen kapinoitsijoita?
 Se Samuelin woide, uskon ma,
 Nyt kiehuu vielä miehen aiwoisja,
 Kuwailen hälle Judan kruunua.

Saul.

Woi olla niin. Kun tänne tullut on
 Hän kapinoitsijoitte joukkohon,
 Werensä tulfoon itsen päällensä,
 Käsitä jos hän joutuu jälleensä.

(Abner tulee).

Abner.

Jo, kuningas, on maja walmis sulla
 Leirisjä, lepohon jos tahdot tulla
 Wirkistämähän woimas aamu-työhön.

Saul (itseksään).

Niin, työhön, jolle ehkä paremp' ois,
 Jos haihtuisi se pimeyden yöhön,
 Ei' aamun koita koskaan nähdä mois.

(Menewät. Soab ja Abisai tulevat nuoren rinteelle).

Soab.

Täällä on siis määrä matkan waiwaloisen
 Nyt suotu meille noustes' aurinkoisen!
 Kun waltans' aurinkoinen walloittaa
 Ja maan ja taivaan taaskin iloittaa
 Ja kirkkimmattin kutsuu ilohon,
 Niin meille tien hän näyttää kuolohon.
 Hän kulkasentkin päästää kuorestaan,
 Waan awaa meille portit tuonelaan.
 Kun mato pääsee päivän kultahan,
 On meillä matka mustaan multahan.
 Ja riemua kun lintu muille pauhaa,
 Se silloin soittaa meille kuolon rauhaa.
 Kun kulkain tuoksun tuopi tuulonen,
 Tuo haudan kylmää meille kuolonen.
 Kun maahan lankee laste wielä kerta,
 On maa jo juonut wiatonta werta.
 Kun länteen taas on päivä nukkunut,
 On sankar' uljas maasta hukkunut.
 Nää kulkulat jo ennen huomis-yötä
 Raipaawat taiwahalle murhatyötä.
 Oi Abisai, ah sano, weikko armas!
 Nyt eikö ole kuolo sulle karwas,
 Kun kukoistaapi nuoruus sulla wielä
 Ja riemun löytäisit wiel' elon tiellä?

Abisai.

Ei suloiseltakaan se tunnu aiwan,

Jos päättääkin se pakolaisen waiman,
 Waan kauhustustakaan ei herätä;
 Ei suku Jerujan moi pelätä,
 Sen tiedät, Joab.

Joab.

Kyllä tiedän sen
 Ja syhdämesi tunnen urhoisen.
 En lausunut mä sitä pelon wuoksi,
 Waan sentään murhe mieleheni juoksi,
 Kun muistin, kuinka kohta Israel
 On kadottanut suuren sankarin,
 Tuon Isain pojan —

Abisai.

Mis' on Afahel?

Joab.

Hän, luulen ma, on luona Dawidin.
 Sen nuori syhdän on niin kiintynyt
 Uroosen —

Abisai.

Tänne astuu juuri nyt
 Hän, Abjatar'kin lähenee sen kanssa,
 Ja kolmas tuolla — itse Dawid on.
 Hän, Dawid, nähtäkään ei murheissansa
 Nyt enää käywän, eikä rauhaton,
 Ruin äsken, ole.

(Dawid, Afahel ja Abjatar tulewat paikalle).

Dawid.

Pojat Jerujan,
 Jotk' olette jo maljan katkeran
 Mun kanssain juoneet! Ken nyt onpi teistä

Mies, jot' ei huoli elämän siteistä,
 Hän lähteköhön tielle, joka kulkee
 Waiheella elon, kuolon, kenties sulkee
 Matkustajansa siihen paikkahan,
 Jost' ei voi palata. Ja ferrasfaan
 Mä kysyn: ken käy teistä matkahan
 Mun kanssain leirihin nyt tuninkaan?

Joab.

Oi, Dawid, etkö tunne meitä vielä,
 Meist' ettei kenkään lähteäkseen kiellä,
 Jos tuonelaankin käsket? Weljistä
 Ma wanhin olen, oikeus siis mulla
 On ensimmäinen kanssais waaraan tulla,
 Kuin ennenkin siin' olin enfirstä.

Ahahel.

Kun funniastas mulle mainittiin
 Ja waaroistas, ma waiwui unelmiin
 Ja kanssais toiwoin niitä koittaakseni.
 Ei enää estä niistä nuorunteni.
 Siis, ruhtinas, nyt pyhdän funnian
 Seurasfas olla.

Abisai.

Kanssas urhollinen

Ain' olin —

Abjatar

Poikia en Zerujan

Ja futua en ole sotijan,
 Waan palwelijas olen uskollinen.

Dawid.

Ea, Joab, olet wahwa miekkani
 Ja kilpeni sa, jalo Abisai.

Nyt miekassa ei ole turvani.
 Sen neuwon Herraltani mielein sai,
 Ett' oisi pelastusta meille vielä,
 Jos koittaisimme käydä rauhan tiellä. —
 No, Abisai nyt mua seuratkoon,
 Ja kulkuamme Herra siunatkoon!

(David ja Abisai lähtevät).

Joab.

En käsitä mä kummallista mieltä
 Tuon Isain pojan; mitä löytävänsä
 Hän toivoo tuolla, tapaavansa sieltä
 Hän Jonathanin luullee, ystävänsä.
 Hän, raukka, itsensä on pettänyt.
 En siunausta ole löytänyt
 Ma kirotuissa, eikä huruskasta
 Viel' ole löytty ryhväär'-luolasta.
 Ja toivonsa on aivan tuiki turha,
 Jos tyrannilta toivoo armoa,
 Ja siltä kohtaa häntä kuolo, murha,
 Jolt' ennen kärsinyt on wainoa.
 Hän paremmin ois tehnyt, kuollessansa
 Jos Rainin merkin oisi kasvoihin
 Hän vihollisen lyönyt miekallansa,
 Kun turhaan pyrkinyt sen armoihin.
 Tää vuori silloin juuristansa wäänthy,
 Kun werkoira himoistansa kääntyy.
 Waan turhaanpa ma tässä waiteroitsen,
 Kun tointansa ma vielä aprikoitsen.
 Sa Asahel, kentiesi, tunnet sen.
 Miss' oli David kerran viimeisen,
 Kun löysit ollen häntä etsossa,
 Ja mitä puhui hän?

Aſahel.

Hän laakſoſſa

Tuoll' oli, ſeiſoi ſuuren tammen alla
 Niin murheisna ja miellä haifealla.
 En ääntä ſaanut ſiellä kuulla muuta,
 Ruin ſurullifen maan ſen ſäweleen,
 Min tuuli kieliltä wei kanteleen,
 Kun, ſeiſoiſſa ſen maasſa waſten puuta,
 Puun okſa, jota tuuli tuiditteli,
 Sen kieläkin jolloin koſketteli.
 Nähneeni luulin urhon katſannoſſa,
 Ruin henkens' ei ois maasſa kulkenut,
 Waan ollut oiſi Herran kartanoſſa
 Ja ſieltä lohdutusta haſenut.
 En muuta pääſſyt ſiellä tuntemaan,
 Kun luotſenne mä läſſin kulkemaan.

Joab.

Ken, Aſahel, ſun ſaatti kobistamme
 Juur' onnettomimmalla hetkellä?
 Sa onnen etſoon läſſit ſeuraſhamme,
 Kun olemme jo wiime retkellä.
 Ma ſurkuttelen eloafi nuorta,
 Ruink' kunniaa wiel' oiſit woittanut,
 Jos et nyt nähnyt oiſi tätä wuorta
 Ja täällä waarojamme koittanut.
 Ja ſukumme wiel' oiſi kukoistaa
 Sinuſſa woinut, ſekä ſhnyhin-maa
 Dis ſinuſt' urhon ehkä löhtänyt,
 Jos kuoloon tänne et ois lähtenyt.

Aſahel.

Kun ſinuſſa ja weli Abiſaiſſa
 On toivo mennyt ſuwun Zerujan,

Niin tuskin sille Israelin maisja
 Wois' enää loistaa koitto kunnian.
 Kun murtunut on sydän honkapuulta,
 Ei seisoa se jalksa wasten taulta.
 Ja elo sukumme se juurrutettu
 On onneen Davidin nyt kokonaan,
 Kun Isain juuri maast' on kufistettu,
 Ei kukoistusta Zerujallakaan
 Woi silloin olla — ja sä tiedät, weikko,
 Ma ainoastaan oisin wesa heikko,
 Jonk' kiisin poika maasta hukuttaisi.
 Sen kunnian sukumme saawuttaisi!
 Paremp' on meille kuolla kerrasfaan,
 Kuin pelon alla olla ainiaan.

Abjatar.

Rah, haamua ma kaffi näen tuolla,
 Ne kulkewat jo nuoren pohjais-puolla
 Nyt tänne.

Joab.

Käynnistään jo tunnen ne,
 Se itse Dawid on ja weljemme.

(Dawid lähenee Abisain kanssa, joka kantaa Saulin keihästä ja maljaa).

Abisai.

Ett' eläwiällä silmin kerta wielä
 Nyt saamme nähdä nämät kalliot,
 En hylkin taida kuolewalla kiellä
 Mä kiittää sua, Herra Zebaot!
 Sen tunnen nyt mä tunnosfani wasta,
 Sä ettet, Herra, hyljää wanhurskasta;
 Ja häntä waan woi waara kohdata,
 Jonk' kulkua ei pelkos johdata. —

No, Joab, katso, liekö kunnempaa
 Sun filmäs nähnyt, kuin nyt nähdä saa.

(Näyttää Saulin kaluja).

Joab.

Tää malja kunka? Haa, se Saulin on,
 Sen kruunustansa tunnen. — Werraton
 On työnne ollut! Dawid ruhtinas,
 Misk' en ma saanut olla kerallas
 Sun sankar'-työsfäs? Usken miekaksi
 Mun kutsuit, nyt sen huomaan pilkaksi.
 Siis Saul on mennyt eläwitten mailta
 Kätenne kautta?

Dawid.

Sen ja Abisailta
 Saat kuulla kohta. Istukaatte täsfä.
 Kun päivän koitto nähkäfsen' on läsfä,
 Niin lähden tuonne luoksi miestemme
 Almoittamahan aamu-toimemme.

(Menee).

Joab.

Siis Saul on kuollut?

Abisai.

Saul on eläwänä,
 Jos Herran käsi hänt' ei ole lyönyt
 Nyt siitä hetkestä, kun leirisfään
 Me käwimme.

Joab.

Nyt seikan hynnärrän.

Hän, Dawid, keinoa on yhden-laista
 Nyt koittanut kuin luona Engedin.
 Heräämähän hän luulee saawansa
 Syhäntä Saulin kauan paatunutta;
 Waan turha, luulen, on jo waiwansa

Ja pahoin, pelkään, häntä palkitaan.
 Hän mielestäni Herraa kiufasi,
 Kun jäästi Saulia ja waltahan
 Sen heitti henkemme. Mä hümärrän,
 Mintähden mun ei lähdä kansansa
 Hän suonut, tietäin, että waltansa
 Ei henkeä wois Saulin säilyttää,
 Jos kourihini waan hän joutuisi.
 Mut matkanne se oli kummallinen.

Abisai.

Miin, tosin kumma oli matkamme.
 Kun Saulin leirihin me saavuimme,
 Miin kolko hiljaisuus se waltitsi
 Siell' yltä-hympäri, ja wartijat,
 Ne raukat aseittensa nojahan
 Raikk' olivat sikeesti nukkuneet.
 Ma olen kuullut sodan pauhinan
 Ja jalopeurojenkin kiljunnan
 Yö-sydämellä, eikä puoltakaan
 Miill' ollut sitä hirweyden woimaa,
 Kuin tällä kuolon hiljaisuudella.
 Kun nukkuneelta kuului kuorsaus —
 Ma suorastaan sen tahdon tunnustaa —
 Kuin maanjäristys tuntui mulle se.
 Me Saulin teltin kohta löysimme
 Ja siellä loisti lamppu himmeä.
 Saul makas' itse teltin keskellä,
 Pään-puolifella Abner lepäsi
 Ja jalkapuolla Doeg perkele.
 Hän oli niinkuin käärme köyristynyt
 Tuon lumottunsa Saulin jalkoihin.
 Kun näin tuon konnan, weri suonisfain
 Se kuohui kohta wihan myrskystä.

Pään jaloill' oisin hältä polkenut
Niin raskailta kuin Libanonin vuori.

Abjatar.

En miekan mies ma ole milloinkaan
Wiel' ollut, enkä muodattanutkaan
Ma, paitsi uhri-alttareilla, werta;
Waan Doegin jos löytäisin ma kerta,
Tuon Herran pappein julman teurastajan,
Jok' isänikin saatti kuolemahan,
Niin kohta werta muodattaisin sen,
Waihk' uhrikki ei kelpaa saastainen.

Joab.

Ja Saul?

Abisai.

Ja Saul, hän oli nukkunut,
Waan rauhan unta ei hän näyttänyt
Makaawan, enkä vielä milloinkaan
Niin elävänä murhetta ma nähnyt,
Kuin silloin näin sen Saulin kaswoisja.
Ne nähdesäni haihtui wihani
Ja sydämeni häntä surkutteli.
Kätensä toisen oli puristanut
Hän rintahansa, josta huokaus
Niin raskas nousi; toinen kätensä
Ol' oiettuna, piwo puol'-arwoinna,
Kun wirwoitust' ois sillä kerjännyt
Hän lohduituksen lähtehestä, jonka
Hän unisjaan lie nähnyt wuotawan,
Waan pisaratakaan ei antawan
Sen itselleen. Ja kauan, luulen ma,
On enkel' Edenin jo sullenut
Miekallaan hältä wirwoituksen wirrat.

Joab.

No, mitä teki Dawid siellä silloin?

Abisai.

Hän hetken seisoi Saulin vuotehella,
Ja nähdesjään sen waiwan nousi khynele
Jo filmähänsä, sitte tempasi

Hän Saulin keihään, jonka antoi mulle.

Ma kuolemaa sen tarkoittawan luulin

Ja kärjen käänsin kohden Saulia.

Waan Dawid tarttui keihään warteihen

Kiireesti filmin tulta iskewin,

Ja kowihini kuului kuiskaus:

„Ken Herran woideltuun käy murhaten,

On firottu ja lapsi kuoleman.“ —

Ja teltistä mun kohta töhtäsi.

(Päiwä on jo ruwennut koittamaan. Dawid palajaa).

Dawid.

Nyt Saulin joukko on jo herännyt,

Ma Abnerin jo näen liikkuvan.

Tuo keihäs, Abisai, ja malja nyt

Käteeni — elämän ja kuoleman

Wälillä ratkaistaan. Hoi, Abner, hoi!

No, etkö ääntäni jo kuulla woi?

(Abner tulee).

Abner.

Ken huutaa siellä? Haa, se Dawid on.

Kuink' uskallat sa wielä, onneton,

Nyt huutaa siellä kuullen kuninkaan?

Toko sulla on nyt kiire tuonelaan?

Dawid.

Mies uljas olet, Abner, eikä monta

Sun wertaitastasi Israelisja.
 Waan miksi wainoat ja wiatonta
 Ja wihollisen aikomuksisja
 Käyt aina mulle? Mina kerskannut
 Sa kuninkaalle olet uskollista
 Sun huoltasi. Sa kuinka suojannut
 Nyht olet häntä vastaan wihollista?
 Mies tuomittawa bist tuonelaan,
 Kun wihollisen olet kuninkaan
 Luo laskenut tän' yönä, onneton!
 Kas, keihäs kuninkaan ja malja on
 Nyht täällä.

(Davidin näyttäessä Saulin kaluja tulee Saul itse sywästi liikutettuna).

Saul.

Eikö ääni Davidin

Se ole, jonka kuulen? Muinahin
 Se ääni oli mulle rakkahin.
 Miss' olet, poikani, nyht fano, missä?
 Sa aamuruston seisot sätehissä
 Niin suloisna — kuin koitto kirkkahana;
 Waan kiedottuna synnin sitehissä
 Ma warjon maassa istun sokeana.
 Woi tule, tule, armas aurinkoinen
 Mun sylihini, sieluhuni loista
 Ja synnin tuska sieltä waiwaloinen
 Sun kirkkaudellasi poies poista!

David.

Sa Herran kansan wahwa wallitsija
 Ja nuoruuteni hellä suojelija!
 Kuink' on sun sielus wiha täyttännyt
 Ja syhtöntä sun saanut wainoomaan?
 Todistajiksi kutsun taivaan, maan,

Ett' en mä töisän' ole näyttänyt
 Wihaasi syytä. Jos se alkanut
 Dn walehesta kielten mieksten,
 Niin kawalat he olkoot kirohut,
 Jott' owat saaneet tieltä hurstasten
 Sun luopumaan, ja jotta eiwät sallis
 Hywyhttä Herran määrättyä meille,
 Ja saattiwat sen sielun, joka kallis
 Ol' ennen Herrallensa, synnin teille.
 Oi isäni, woi kallis kuninkaani!
 Ma wiatonna turwist' isänmaani
 Sain paeta pois maille pakanoiden
 Ja palvelusta epäjumaloiden
 Waan kuullella, kun Herran pyhydestä
 Ma suljettiin ja siitä hywyhdestä,
 Jon lapsilleen maa Herran lahjoitti,
 Sun wihasi mun kauas karvoitti. —
 Mun „kirkkauten“ on kuin iljen jää,
 Wiattomuudesta se vielä loistaa;
 Se kolkko muuten on, ei lämmittää
 Woi sieluas se, murhettas ei poistaa.
 Ei lohduitusta ka'iu kanteleni,
 Ruin katkesiwat kielet sydämeni.
 Sen kielistä käy säwel suruinen,
 Kun raskas mielen' on ja sumuinen.
 Siis huoneesesi palata en taida. —
 Sun miehistäsi joku tänne laita
 Keihästäsi ja maljaas ottamaan.
 Nyt jätän kohta jälleen tämän maan.
 Se Herrä, joka kerta jokaiselle
 Wanhurstauden jälkeen palkitsee,
 Dn tuomarina meille kumpaiselle,
 Meit' oikeudessaan hän tuomitsee.

(Lähtee wuorelle).

Saul.

Voi kuinka toivoitkaan sä, syhdän parta,
 Ett' onnetonta sua lähenee
 Se sielu, joka syntiä on arka
 Ja syntisiä myöskin pakenee.
 Nyt hyljättynä seison onneton
 Ja kammottuna. Dawid mennyt on.
 Pois paennut on multa Jonathan.
 Voi poikani, jos äänes' armahan
 Nyt kuulla saisin! Kallis poikani!
 Jos tietäisit sä sielun-waiwani,
 Niin rientäisit —

(Jonathan, joka tähän asti on salassa tapauksia tarkastellut, rientää isänsä syltiin).

Jonathan.

Di isä onneton!

Nyt sylisjäs on taaskin poikasi.
 Viel' ällös waiwu epätoiwohon;
 Jo waiwas wiihtyköön ja tuskaft.

Saul.

Ken hywä henki lohduttajan toi
 Mun luokseni ajalla sillä juuri,
 Kun tuskiansa tuskin kantaa woi
 Mun sieluni ja waiwan' oli suuri?

(Auringon juuri nyt noustessa kuuluu wuorilta seuraawa laulu, jota Dawidin miehet ollen näkymättömissä waisaawat aamu- ja kiitos-wirtenä).

Kun pimeydell' äsken peitettynä
 Ma kuljin öisten waarain keskellä
 Ja Herralta jo luulin heitettynä
 Mun kulkewani wiime retkellä,
 Kun tuskisiansa sielu Herraa huusi,
 Niin Herran armo nousi meille uusi
 Taaskin tällä aamuhetkellä.

Jos kulkisinkin kuolon warjon maassa,
 Mun kuolosta voit, Herra, kätkeä.
 Se luottamus on luja wanhurskaassa,
 Ett' ei hän kulje maassa retkeä,
 Joll' armoifest' et katsois' suojeleuusi.
 Ujassa, jolloin armos ei ois uusi,
 Yhtäkään ei löydy hetkeä.

Mä pyydän kansan', ilman henget, teitä,
 Kun yhdes' yöllä sainme itkeä —
 Te kastetta, ma murhehynneleitä —
 Nyh kiittään Herraa, joka kätkeä
 Voi waaroista kädellä laupeuden,
 Ett' armon aamun antoi koittaa uuden. —
 Armahint', ah, aamuhetkeä!

(Viimeisten sävelten laikusessa esirippu lankee).

Viides Näytös.

Ensimmäinen Kohtaus.

Lähellä Gilboan wuoria eräässä huoneessa, jossa on kaksi siwu-owea vastakkain. Yön aikana.

(Saul, sittemmin Doeg).

Saul (tullen siwu-owesta).

Di, Jumalani! siis on alkanut
 Wanhurskautes, jota halwefsin,
 Rauheesti kostaa mua synnistäin.
 Kätefi alla wierin raskahan
 Kuin mato maassa. Kurja kuitenkin
 Ja mitätön on mullan kappale

Se, jota ihmisellä mainitaan,
 Kun omia hän tahtoo teitään,
 Sinusta luopuin, täällä kulkea.
 Edestäsi hän kohta voimiseen
 Kun tomu haihtuu henkäyksestäs.
 Minusta kun ja, Herra, erkanit,
 Siteisin kierryin kuolon, helvetin,
 Ja waiwa, kauhistus mun saavutti.
 En löydä sua nyt mä mistäkään,
 En wastausta sulta kuulla saa,
 En waltkeuden kautt', en unien. —
 Profeetain suut taas itse sulkenut
 Pässi olen kyhmyksillein.
 Sua waltkeudessa jos etsisin,
 Niin sydämeni peittää pimeys
 Wawistaen sen kaikki ytimet.
 Unissa taas jos ääntäs itävöin,
 Mua näky, ääni kohtaa hirmuinen,
 Kun äsken, jolloin waiwui unehen
 Wäshnehenä tunnon-waiwoistain;
 Se uni vielä mua kauhistaa.
 Ma tulewanan' olin Nobehen
 Siell' etsimähän Herran neuwoa
 Täss' Israelin suures' ahdingossa.
 Kun lähenin ma Herran alttaria,
 Sen ympärillä pappein parwen näin
 Ja ylipäässä Ahimelekin.
 Ja tahrattuna näin ne werehen,
 Jos' alttarille juoksi, peitti sen.
 Mun ehdittyä sinne, nostivat
 Käätensä kaikki tawahasen päin
 Ja murretulla äänin huusivat:
 „Woi Israelin asujia, woi!
 Ja kuningasta, kolmin ferroin woi!“

Ja alttarilla weri punainen
 Äkisti syttyi tulen liekkihin
 Ja syököhyi sieltä tuliwirtana
 Ylt'ympär' Israelin sentuja;
 Waan kotiani kohden semminkin
 Se kuohuwana kulki koskena
 Uhaten sille perikatoa.
 Kun tuulen siwin sinne ennätin
 Sit' auttaakseni häwidöstänsä,
 Miin autioiksi aiwan löystin sen,
 Ja korwihini jylhän huminan
 Sen raunioilta kuulin kuiskaawan:
 „Mit' etsit täällä, surma sukusi?“
 Waan keskell' äänten wieno kuiskaus
 Myös kuului mulle: „älös häwityksen
 Mua maassa etsikö“ — mä äänen tunsin:
 Se ääni Mikalin ol' armahan.
 Miin, hento henkensä jo mennyt lie
 Pois surjuudesta surjan maailman.
 Mä jätin hänen kuolon kitahan
 Sulmempi järjetöntä petoa,
 Jok' asti kuolemahan pentujaan
 Kuolosta koittaa päästää, torjua.
 Hän päässyt on, se hyvä kuitenkin,
 Isänsä armottoman wainon alta,
 Ja kulkee siellä siiwillä enkelin,
 Miss' ilkeyden woim' ei wallitse.
 Waan muisto kuolostasi, enkeli,
 Mua painaa niinkuin wuorten raskaus
 Ja sieluhun tuo tuskat helwetin.
 Mä kuolostasi kohta kostajan
 Saan Dawidista, jonka mainitaan
 Nyt tänne käywän wihamiesten kanssa.
 Hän, Dawid, johtamassa juuri nyt

Die Filistean julmaa jouffoa.
 Kun tänne puolesta hän Jumalan
 Käy, ken voi olla häntä vastahan.

(Käy istumaan).

Tään tuskan alla ruumis raukkain
 Jo raukeaa. En yöhön useaan
 Mä filmiäni ole unehen,
 Jost' onnetonkin wirvoitusta saa,
 Kun muut' ei löydy, saanut ummistaa.

(Mukahtaa lewottomasti ja puhuu unisfaan).

Ken kulkee tuolta, mua lähenee?
 Haa, kiharasi tunnen hopeaiset —
 Sa olet haamu Ahimelekin,
 Sa haamu werinen. Ah, Ahimelek!
 Jos oisin silloin kasvos arvoisat
 Mä nähnyt, jolloin kuolos saawutit,
 Et tahrattuna näin ois werehen.
 Se oli Doeg, joka kawalin
 Sai kielin suostumaan mun kuolemaas —
 Se oli Doeg, Doeg —

Doeg (kuultuaan nimensä tulee toisesta sivu-owesta).

Herrani,

Täs' olen, käskjäsi odotan.

Saul (wielä unen torroksissa tempaa wiereltänsä keihään ja tähtää sillä Doegia).

Kirottu henki, myös jä häiritset
 Minulta lepoani.

Doeg (kumartuin maahan).

Kuningas!

Mua etkö tunne, palvelijatas?

Saul.

Sa Doeg olet, — elävänä vielä.
 Ma unten hourehissa luulin sun
 Pahaksi henkefeni helwetistä,
 Jok' otti päälleen muotos -saatanaisen
 Mua muistuttaakseen ilki-töistä, joihin
 Hän kavalast' on mua wietellyt.
 Sä elä rauhasi'; et sa milloinkaan
 Käteni kautta kuolemaan lie luotu.
 Kun heikkouten' annoin wietellä
 Mun neuwoasi seuraamaan, niin sitä
 Ma seuraukset itse kantaa aion,
 Enk' uhkaawata siitä kosta
 Dsaksi sulle yhtään aio suoda,
 Mut kokonaan sen kalfin tahdon juoda.
 Waan mitä sull' on täällä toimitusta?
 Et multa saanut tänne kutsumusta.

Doeg.

Kun nimeäni mainitsewan kuulin
 Sun äsken, mua kutsuneesi luulin.

Saul.

Sait nähdä nyt, mihinkä kauheaan
 Dn epätoiwohon mun saattanut
 Sun neuwojesi seuraaminen; nyt
 En lepoa ma löhdä misäkään,
 Ja öitten rauha mua pakenee.
 En neuwoa nyt saa, en lohduitusta,
 Kuin ennen aina, Jumalaltani.
 Ja epätieto, minkä onnen mulle
 Tuo huomis-päiwä, wihamies kun, tänne
 Jo tulemasa, meidät saawuttaa —
 Tää epätieto siit' on kauheaa.

Jos tiedon siitä saattaa mulle woisit,
 Sen waikka vielä helmetistä toisit,
 Mä entiset laikk' anteeks' antaisin
 Ja neuwoasi vielä seuraisin.

Doeg.

Kentiesi woisin, herra kuningas,
 Ma tiedon tuottaa sulle wakawankin,
 Jos kokemaan sun saisin keinoa,
 Joll' outoa on ennen sulle ollut.
 Waan turha lienee tuota ilmoittaa,
 Kun sielusasi, pelkään, kauhistusta
 Se nostattaa ja saattaa kurjan muu
 Wihaasi, kenties hengen-waarahan.

Saul.

Sa tosiaankin woisit aikahan
 Senlaista saada? Sano suorahan,
 Mik' on se keino. Sano wiipymättä.
 En synniksi ma lue sitä sulle,
 Sen wannon.

Doeg.

Lupaussehesi luotan.

Siis tarkoin kuule, minkä ilmoitan.
 Lähellä täällä, laakfoss' Endorin,
 On waimo, joll' on tarkka noidan henki,
 Joll' ilmoittaa voi sulle asioita
 Salaisiakin, waikka tuonelaan
 Ne olisivat kätketyinä. Hänpä
 Voi ajan tulewankin hämärästä
 Sinulle ilmi saattaa seikkoja.
 Häneltä hakemaan käy tietoja.

Saul.

Olenko niin jo kauas joutunut,
 Ett' uskallat sa mua neuwoa
 Näin rohkeasti niihin turvaamaan,
 Toit' aina tähän asti mainosin?
 Ja selwemmin nyt saatit näkhyiin,
 Mit' olet ollut pimeyden lapsi,
 Kun sellaisia sull' on tuttavia.

Doeg.

Suo anteeksi ja muista lupaustas.
 Ja muista, että heikko ihminen
 Mä myöskin olen, joka jolloinkin
 Voi tuntea, ett' elämäsämme
 On kohtaloita meillä vastasämme,
 Toit' emme tunne itse ohjaavamme,
 Waan joiden johto kokonansa on
 Käsisä hentein nähyttömään.
 Näin ollen, oli pakko mullakin,
 Profeetain suut kun syystä suljetut,
 Kun itse tiedät, mulle oliwat,
 Luo noitain mennä neuwon-hakuhun,
 Kun keinoa en muuta keksinyt.
 Sen anteheksi mulle suonet nyt.

Saul.

Jos neuwoasi seuraisinkin, kuinka
 On mahdollista mulle awata
 Suut niiden, jotka multa kuolemaa
 Dottawat?

Doeg.

Yön pimeydessä
 Ja waatettuna walhepukuhun
 Sun käyminen on luolaan Endorin.

Saul (hetken mietittyään).

No, olfoon niin. Käy tietä neuwomaan
Ja palvelija yksi luotettava
Myöt' ota. Teitä tuolla odotan.

(Menee).

Doeg (yksinään).

Jo ammoin tehty täällä työni on.
Nyt joutilasna olen woimaton.
Täällä' olo käy jo mulle tukalaksi,
En henkeäinkään tunne wakawaksi.
Kuningas-kaapu kurjan Saulin yllä
On kulunut, eik' ole luja hylä,
Ett' elkiäni sillä woisin peittää.
Se suoja siis mun kohta täytyy heittää.
Hänelle, wallassa jo hämmästyksen,
Suuremman vielä saatan hämmennyksen.
Tän' yönä vielä täältä päästä loitan.
Ja warmaan waarat uhkaawat ma woitan
Sun awullasi, henki kawaluuden.
Sa mulle keinon keffinet wiel' uuden.

(Menee).

Toinen Kohtaus.

Endoriissa, yön aikana. Taimas on synkässä pilwessä ja ukkonen kuuluu.

(Näytelmäsiilan perällä näkyy noidan luola. Ammiel tulee on-
tuen, fitten eräs kansalainen).

Ammiel.

Hoh, hoh! Toista on tosiaan kulkea näin yön pimeydessä
ja raju-ilmassa, kuin kirffaana päivänä wiheriöillä kedoilla kait-
sea lammaslaumaa ja riemuita wafikkain kipakasta. Nyt, Su-
mala paratfoon, iloitsewat Filistean pakanat oinasteni lihawuu-
besta, kun minun poloisen pojan täytyy piileä henkeäni heiltä

täällä erämaan warjossa. — Mutta ken kulkee tuolta? Abrahamin Jumala warjelsoon, jos se waan on joku wihollinen. (Wetäytyy syrjään ja kanjalainen tulee esiin). Ahaa, naapurianiahan tuo onkin. (Kowaa). Hei ystävä, oletko sinäkin lähtenyt tänne hön selkiin? Mitä täällä toimitat?

Kanjalainen.

Ammieliksi tunnen sun äänestä. Vielähän kysyt, mitä täällä toimitan, kun warmaan tiennet, miksiä häwityksen pesäkki pafanat owat kotini tehneet. Eöin tustin pelastin kurjan henkeni häwityksestä, johon kaikki omaisuuteni joutui.

Ammiel.

Kurjuutta, kurjinta kurjuutta! Minultakin on kallista tawaraa ryöstetty. Hirweätä on näin suojatonna ja rampana kuljeskella raju-ilman wallassa.

Kanjalainen.

Niin, Israel! majasi owat kukistuneet, taiwaasi on syyttä ja kauhistawa ja uhkaa ukkosen liekillä maalleksi peri-häwiötä.

Ammiel.

Oletko tosiaankin kaiken tawarasi hukuttanut. Tottahan sulle kumminkin niin paljo jäi, että voit maksaa mulle welfasi, jolla tuonnoin sinua tarpeesfas autin. Wahinko, jota kärsin, pakoittaa mun sitä sulta waatimaan.

Kanjalainen.

Oletkos mieletön? Kuinka luulet nyt woimani suorittaa sulle welfani, kun ei rahtuakaan tawarastani jäänyt? So ennen tätä oli omaisuuteni sodan kustannuksista ja kuninkaan weroista niin wähentynyt, että welfaannuin ja welfamiesteni armosta waan pystösjä ppsihin.

Ammiel.

Kurjan kuninkaamme syhy on tämä kaikki. Mitä hän itse ei ehtinyt meiltä ottaa, sen hän toimitti vihollisten jalkoihin. Häneltä on tämä onnettomuus tullut.

Kansalainen.

Sienet kyllä oikeassa. Usein olen muistanut, mitä Jumalan mies, pyhä Samuel mainaa Ramatasassa muinain jutteli kuninkaan oikeudesta, kun kansa kokoontui sinne kuningasta häneltä pyhittämään. Muistatko tärkeitä sanojansa?

Ammiel.

Enhän niitä kuullutkaan, eikä minulla silloin ollut aikaa juosta kaikkiin kansan kokouksiin profeetain saarnoja kuuntelemaan.

Kansalainen.

Minä muistan ne vielä aiwan selwään. Sanat kuulivat näin: „Tämä pitää oleman kuninkaan oikeus, joka teitä wallittewa on. Teidän poikanne ottaa hän ja panee waunu- ja hewois miehikSENSÄ, ja waunuinsa edelläjuoksjaksiksi; ja panee päämieheksi tuhannen ja wiidenkymmenen päälle, ja kintäjäksi, kintämään hänen peltoansa, ja elonleikkaajaksi hänen eloonsa ja hänen sota- ja waunufalunsa tekijäksi. Ja teidän tyttäremme ottaa hän woidetten tekijäksi, keittäjäksi ja leipojaksi. Hän ottaa myös teidän parhaat peltonne, wiinamäkenne ja öljypuunne, ja antaa ne palvelijoillensa. Ja ottaa teiltä kymmenekset teidän jhwistänne ja wiinastanne, ja antaa huomillensa ja palvelijoillensa. Hän ottaa myös teidän palvelijanne ja piikanne, teidän parhaat nuorukaisenne ja aasinne, ja panee työhönsä. Ja ottaa teidän laumastanne kymmenekset; ja teidän pitää oleman hänen orjansa. Niin te silloin huudatte teidän kuninkaanne tähden, jonka olette itsellenne walinneet; waan silloin ei Herra kuule teitä“. — Jo ammoiden on tämä profeetan ennustus käynyt toteen. Suitenkin olisimme tämänkin kurjuuden kärsineet

ja kuninkaamme olisi meille vieläkin otollinen, jos hän olisi pyssynyt Herran sotamiehenä eikä nousnut Herraa ja Hänen palvelijoitansa vastaan. Nyt ei hän näy olevan mies päättämme torjumaan vihollisia, sillä Herran henki on hänestä paennut ja luottamus hänehen kansasta kadonnut.

Ääni noidan luolasta.

Niin, lankeemukses on nyt, Israel,
 Jo lässä, josta lausui Samuel.
 Sa jumalastas ylpeiletkö vielä,
 Kun pakanat jo uhlaavat sun niellä?

Kansalainen.

Hui, kuulitko sitä kamalaa ääntä? Se tuntui kuin olisi se tullut tuonelaista.

Ammiel.

Kientäkäämme täältä. Nuta, weikko, minua pikemmin kulkemaan; sillä sairaus ja wamistus ovat tehneet mun saattamattomaksi. (Mennesensä kohtaawat Saulin, Doegin ja palvelijan, jotka walhepuvussa lähenewät luolaa).

Kansalainen.

Herra armahda! manalaiset owat jo nousseet maasta. Näetkö tuolla noita kolmea haamua? (Suokkee pakoon).

Ammiel.

Ystävä, armas ystävä, älä jätä minua tänne. Kuule, se welka, josta mainitsin, jääköön lauemmaksi aikaa suorittamatta. Haa, wäärä ystävä, sä jätät minun. Herra Zebaot minua warjele! Jos waan pääsen tästä häädästä, saat, petturi, maksaa welkasi viimeiseen ropoon asti, waikka wapaudellas. (Ontuu tiehenfä).

Kolmas Kohtaus.

Samalla paikalla.

(Saul, Doeg ja palvelija, sitten noitawainio).

Saul.

Kutk' olimat nuo? Joskus muistelen
Ma kuulleheni äänen käheän,
Min päästi toinen; waikka silloin ei
Näin hätähuudolta se kuulunut.

Doeg.

Yö-kulkijat kutk' olleet lienewät.

(Steffeen).

En ihmettele, että muistelet
Sä vielä ääntä korpin käheää,
Jonk' ennen kuulla hetkellä sait sillä,
Joll' alkoi sulle lankeemukses aika.

(Kowaa).

Waroillasi nyt ollos, kuningas,
So saarutimme paikan määrätyn.

Saul.

Jos niin on, tehtäväsi kohta tee.

Doeg (astuu luolan owelle ja kolkuttaa)

Nimesjä Astarothin, Dagonin

Ja Baalin mulle omi awaja.

(Luola aukenee, jossa nähdään himmeässä valossä katkellaisia
noidan kapineita).

Noita.

Oletko Doeg? Kutka lienewät

Nuo kaks'i kansas? Ethän pauloihin

Sa sieluani aikone waan saattaa?

Kun kyllä tiedät, kuinka menetellyt
 Saul meikäläisten kanss' on, kuinka hän
 Hävittänyt on noibat, velhot maasta,
 Miks' saatat tänne tuntemattomia,
 Todistamahan mua vastahan?

Doeg.

Ea Saulin tiedät velhoin suosijoita
 Myös wainonneen. Siis turha luulos on,
 Ett' ansaan saattaa pyhtäisin mä noita,
 Kun itse saisin saman tuomion.

Saul.

Ma Israelin Jumalassa wannon,
 Ett' en mä, waikka Israelita,
 Sinua saata kuolon waarahän,
 Waan palkan sulle annan runsahan,
 Jos tahtoani tahdot noudattaa.
 Nyt tenhovoimas saata liikkumaan
 Ja tuonelasta tuota wastaus
 Wakaille kysymykselleni, joisfa
 Ei wastahasi ole wilppiä.
 Ja wastaus se mulle ilmi tuo
 Sen hengen kautta, jonka mainitsen.

Noita.

Jos luottamus ja usko taikahani
 On sulla, kysy, wastauksen saat.

Saul.

Herätä mulle Samuelin henki,
 Profeeta wainajan; mä hänen suusta
 Halajan kuulla wastauksia.

Noita (käyttäin outoja loihstuksinoja).

Ma, manner, kättös auki luo
 Ja ihmeitäs sielt' ilmi tuo!
 Sun porttis, Tuoni, auetkoot
 Ja vastustuffet rauetkoot
 Pois kaikki tyhjäs' siltä tieltä,
 Jot' ohjaa kuollehia sieltä.
 Niin suoraks' sieltä tulfoon tie,
 Kuin tie se, joka sinne wie,
 Ett' astua se tänne vois,
 Jonk' ääntä kysyjä tää sois
 Nyt kuulla. Tuoni, hetkeks' saata
 Hän kulkemahan tätä maata,
 Suo hänen täällä kerran vielä
 Puhua elävitten kiellä.

(Waikenee ja waipuu hetkeksi salaiseen tarkastukseen).

Saul.

Ilmoita, mitä näet, kuulet, noita.

Noita.

Ma maasta nousewan nään jumaloita.

Saul.

En tullut tänne jumaloita maan
 Mä näkemähän enkä kuulemaan.

Noita.

Erillähän mä miehen harmajan
 Nään tuolla myöskin maasta nousewan.
 Hän waatetettuna on hamehella
 Ja nyt hän tulisella katsehella
 Sinuhun katsoo.

Saul.

Hän on Samuel!

(Kumartuin maahan).

Wanhurskas henki! Nyt on Israel
Hädäsä, kuningas on neuwoton;
Minusta Herran henki mennyt on.
Waikk' etsisin ma kuinka Jumalaa,
En löydä Hänt', en wastausta saa.

Noita (huutain suurella äänellä).

Saul, miksi näin mun olet pettänyt?

Mun wiekkahasti ansahas sait nyt.

(Doegille).

Kawala Doeg, poika perfeleen!
Nyt wiekkaan luulit tehnees askareen,
Kun wihamiehen, kuolon waltoihin
Sait henkeni; mut Tuonen aaltoihin
Saa kurja henkes uimaan mennä ennen,
Kuin petthnyt mä täältä sinne menen.

(Syöffe wäkypuukon Doegin rintaan).

Woinna sulle helwettiin on tie.

Nyt mestarilles terweisiä wie!

Doeg.

Kirottu noita, mitä teit sä nyt?

Mä itseni, en sua pettänyt.

Saa, täänkö palkan kawaluus nyt tuotti,

Johonka henken' äsken vielä luotti.

(Kaatuu).

Saul (rientää palvelijansa kanssa
apuhun).

Oletko hurja? Työn sä winmatun

Nyt teit. Ei ollut tätä ansainnut
Hän. Nuta, hän on kuolemaisillaan.

Noita.

Ryhkäärmeen myrkys' oli voideltu
Se weitsi, joka hälle haawan toi.
Ei keinoa wiel' ole koiteltu,
Ei' koitella, jol' auttaa häntä woi.

Saul.

Mut kuitenkin hän oli wiaton
Petoksehen, jost' epäelit häntä,
Ja syhttä sai hän kuolon kauhean.

Noita.

Hän wiekkaudes' oli ehtinyt
Niin kauan, etten astioisa näisä
Näin hämärisä muuta taitanut
Kuin kawaluutta hältä wartoa
Hawaittuani hänen walhetelleen. —
Kuningas parka, jos sa kawaluuden
Sen tuntisit, jot' aina wastahas
Hän käyttänyt on, ehj'et kuoloaan
Näin surkuttelisi. Jos wihamies
Et olisi sa lahkolaisillemme,
Sinua sääli olisi mun, että
Ryhkäärmettä näin kauan kaswatit
Ja tietämättä hoidit rinnoillas.

(Palwelijalle).

Hän täältä saata, sillä raadollinen
On olemaan hän seuras' ylewäsä.

(Saulin wiittauksesta korjaa palwelija kuolleen luolasta. Noita
Saulille).

Walalla wielä wanno jumaloitse,
Tääll' ettet koston toimis' askaroitse.

Saul.

Sen wannon wilpittömällä mä suulla. —
Suo Samuelin ääntä mun nyt kuulla.

(Noidan tehtyä muutamia taikatemppuja alkaa ääni kuulua luolan perältä).

Ääni.

Saul, Riis'in poika, mitä hankitset,
kun kuolleitten sa rauhaa häiritset?
Lewottomuudellako tahdoit kostaa
Minua, kun sa annoit mua nostaa
Majoista rauhaifista autuaitten
Lewottomunteen näitten kurjain maitten?
Miks' olet, sano, mua waiwannut?

Saul (kumartuin).

Wanhurskas! Herralt' olen kaiwannut
Ma neuwoa. Kun erinnyt Hän on
Minusta, olen aiwan neuwoton.
Wihollis-joukko maata ahdistaa,
Ja Israelia se kauhistaa.
Ma neuwoa sun kutsuin antamaan,
Mitenkä auttaa ahdistuksessaan
Woi Herran kansaa. Pyhä, wanhurskas,
Suo waiwaisen mun kuulla neuwoas.

Ääni.

Miks' et sä neuwojani täyttänyt,
Joit' annoin Herran puolest' elämässä.
Sanansa Herra ain' on täyttänyt
Ja täyttävä on kohdasakin tässä.
Sun kansoines on Hän nyt hyljännyt
Ja rangaistuksensa on aiwan lässä.
Sinulta waltakuntas otetaan
Ja Dawidille kohta annetaan,

Kun tahtoa et Herran tähtännyt
 Ett' Amalekitaisja käyttännyt
 Wihaansa: siitä koston saat sä nyt.
 Wuodattamasi weri, wiaton
 Sinua waatii tilin-tekohon.
 Ja Herra kosta súa siitäkin,
 Ett' epäjumalaisiin noitihin,
 Rakinsa unhottain, ja tahdoit luottaa.
 Siis kuule, minkä Herra sulle tuottaa:
 Filistealle voiton suuren suo
 Hän huomenna ja sulle surman tuo.
 Kun kulkemas' on päivä huominen,
 Sun poikines on täältä käyminen.
 So ennenkuin on päivä loppumassa,
 Olette tykönäni tuonelasja.

(Ulfonen, joka yhä on yltynyt, räjähtää kowasti. Saul waipuu hermotonna maahan. Noitawaimo ja palvelija rientävät säikähtyneinä apuhun).

Noita.

Oi herra, että sielus säikähtyy
 Näit' tapauksia, ei ole piikas syh.
 Sanaasi tottelin ja käteheni
 Ma panin sielunikin ollakseni
 Sinulle kuuliainen. — Kuningas,
 Nyt wirwoitusta ota pii'altas.
 Ma wirwoittawan ruoan laitan sulle,
 Mi ruunihillesi woi murretulle
 Taas wäkeä ja elämyhyttä tuottaa.
 Sä pelkäämättä siihen taidat luottaa.

(Saul nousten istuallensa wiittaa kieltävästi).

Palwelija.

Kuningas, seuraa hänen tahtoansa,
 Ja ota waitka hiukka ruoastansa.

Rasittanut on sua päivän työ,
Nyt raukais' sua rauhaton tää yö.

Saul.

No, olkoon niin. En maannut, enkä syönyt
Ma ole kaukaan aikaan.

(Stiikseen).

Kohta syönyt

Siis hetki viimeinen jo mulle on.

Waan Herran tahto tapahtukohon.

(Wäliwerho lankee).

Neljäs Kohtaus.

Silboan vuorisseuduilla. Aamulla warhain.

(Saul ja Jonathan aseenkantajinensa ja sotaväkineen; sittem-
min Abner, pakenevia sotamiehiä ja Amalekilainen nuorukainen).

Saul (Jonathanille).

Keneltä kuulit, että Isain poika
On Filistean joukon jättänyt?
Se warma on, ett' eilis-päiwähän
Ast' ollut on hän luona Atiksen,
Wihollis-kuninkaan ja ystäwänsä.
Sen wakawilta kuulin wakojilta.
Kuningas Atis hänen asettanut
Päämieheks' oli henkiwartijainsa.
Niin uskottuna oli miehenä
Hän eilen vielä wihamiehillemme.
Mist' on tää muutos äffinäinen tullut?

Jonathan.

Wiel' eilen kulkki Atiksen hän kanssa,
Mut sen hän teki siihen pakotettu.
Waan myöhemmiltä tiedustelijoilta

Ma warmaan tiedän hänen luopuneen
 Wiuhollis-joukosta, kun joutunut
 Päämiesten hän ol' epäluulohon.
 Ja ehdollansa itsensä, mä luulen,
 Hän saatti heille arweluttawaksi,
 Näin päästäksensä miekkaa kantamasta
 Isänsä maata vastaan kansan kansa,
 Jok' ain' on hälle inhottawa ollut;
 Pakosta waitka tämän suosiota
 Hän etsi äsken. Joka Davidin
 Ja rakkauden hänen sielusansa
 Isänsä maata kohtaan tuntee waan,
 Ei usko, että koskaan wihamiesnä
 Hän lähetä woiß Israelia.

Saul.

Saa, maassa muita hurstkaampi hän on.
 Hänt' Israelin Herra siunatkoon.

(Sota-ääniä ja meteliä alkaa kuulua).

Saa, kuuletteko? Abner joukkoneen
 Wiuhollisen kanss' on jo ottelusja.
 Nyht rientäkäämme sinne, Jonathan.

(Aseenkantajalleen).

Räy telttihini kruunu kultainen
 Minulle ensin sieltä noutamaan.

Jonathan.

Mit' aiot, isä, kruunull'? Aikonetko
 Sill' itseji ja tunnetuksi tehdä
 Wiuhollisillemme ja käännhyttää
 Aseensa kaikki itse puolehes?
 Sit' Israelis' yksikään ei sois.
 Ei, isä armas, kruunu jätä pois!

Saul (pannen aseentantajan tuoman kruunun päähänsä).

Ei maaraa yhtäkään. Ma toki lien
 Jo ennestänsä heille tuttu mies.
 Ja nytkin toivon, että miekkani
 Mä iskennästä heiltä tunnetaan.
 Runinkahana tahdon heille tuolla
 Mä näyttäitä —

(Itsekseen).

Tai, oikeammin, kuolla.

(Syleillen Jonathania).

Sinusta, armas, sua sunaten
 Nyt murhemiellä hetkeks' erkanen.

Jonathan (liikutettuna).

Mintähden mieles' on nyt murheinen,
 Kun sielus on, sen tiedän, urhoinen. —
 Pois rientäkäämme sotamelskeesen.

(Nenee satureineen).

Saul (katseen hänen jälkeensä, itse).

Uljuutta, voimaa täynnähän hän lähti.
 Hän, loistain nyt, kuin kirkas aamutähti,
 Ihmeenä ihmisille kullasfaan,
 On kohta, ah kuink' kohta multaa waan!
 Et uhria Sa, Herra, suurempaa
 Ja puhtaampata synnin maasta saa,
 Kun minä multa syntieni tähden
 Wanhurskautes waatii. Täältä lähden
 Ma kaipauksetta, kun hän pois' on.

(Wäelleen).

Nyt, miehet, miekoin urho-tekohon!

(Pähtee viimeisen sotajoukon kansa. — Yksinäisiä pateniijoita Abnerin joukosta juoksee ohitse; viimein koko joukko tuoden väkitun-
 goksessa Abnerin myötänsä).

Abner (Häärien vihan vimmasja pal-
jastetulla miekalla).

No, seisokaatte, miehet epäkelwot,
Te järjettömät, tyhmät tomppelit!
Totk' ilman syyttä, niinkuin lampahat,
Sen vihollisen eestä pakenette,
Tot' useasti ennen kurititte.
Te häijyt konnat, kurjat pelkurit!
Wiel' ettekö nyt seista rohkene,
Wihollinen kun näkymättömissä
On teistä, koirat, hiiden syöttiläät?
Kuin niityll' lehmät paarmain puremat
Kesällä kiilivät, kun koittawat
Ne päästä shöpäläisistänsä, joita
Omasa ruunniisansa kantawat,
Waan joista eiwät pääse paeten,
Niin tekin, pöllöt, pelkuruuttanne
Omasa mielesänne pakenette,
Jos' ette juosten pääse kumminkaan. —
Tot' ei nyt kohta tahdo seisahtaa,
Hän miekan kärjen rintahansa saa.
Wihollisjoukon waltaan kuninkaamme
Te heititte nyt, häpeätsi maamme. —
Woi kirouksen mustaa päiwää tätä,
Woi Israelin suurta häpeätä!

(Wiedään wätisin wäkitungoksesa pois. — Muutamain pakeni-
jain jälestä tulee Saul werisenä ja horjuwin askelein aseenkantajansa
nojasja).

Saul.

Seisahutaamme tässä, kauemmaks'
Ei soti sotarinnasta mun mennä.
Näin kauaskaan en sielt' ois lähtenyt,
Jos heikkoudest' en ois nääntynyt,
Kun wertani jo liian wuodatin.

Käy kypärilläs wettä noutamaan
 Lähellisestä lähtehestä, että
 Tulista kieltä sillä jäähdytän
 Ja kaswoiltani werta wirutan.

(Meeskantaja menee).

Hent' olisi nyt tosin vielä altis,
 Waan liha kuolema on aivan heikko.

(Eräs pakenema nuorukainen tulee).

Nuorukainen.

Woi, kuninkaani, päivää murehen!
 Uroosi, Israel, on kaatunut.
 Sen surusanoman nyt sulle tuon.

Saul.

Sun Jonathanin joukost' olewan
 Ma tunnen. Sano, onko poikani
 Jo kuollehena? Sitä warmahan
 Sa woivotellen aiot ilmoittaa.

Nuorukainen.

Pois Israelin kunnia on hän.
 Jo murrettu on kilpi wälewän.
 Hän, jonka jouts' ei ennen harhailut
 Tapettujen werestä eikä nyt,
 Redolla kirotul' on kaatunut.
 Nyt kulkas, Israel, on nääntynyt.

Saul.

Eläisjähän hän oli mulle kallis,
 Kalliimpi kenties vielä kuoltuaan.
 Rakasta muistoaan en suinkaan sallis
 Ma waihtumahan kultaan kaiken maan. —
 Mua wirwoittaakses kerro kuolostaan.

Nuorukainen.

Jalompata ei filmä nähdä woi,
 Kuin taistelua tämän sankarin.
 Kuin liukas kotka, lentons aina loi
 Hän sinne, sota mis' ol' ankarin.
 Kun ympäriltä uskollinen seura
 Ol' uupunut ja itse waipunut
 Jo polwilleen, kuin raju jalopeura
 Hän soti wiel' eik' ennen kaatunut,
 Kun wihamiehistä' oli joukko suuri
 Tapettu; sitte henkensä hän heitti.
 Ja ympärillä oikein oli muuri
 Wihollisjoukosta, mi maata peitti. —
 Pois, kuningas, sun täältä' on kulkeminen.
 Wihollisen jo kuuluu karjuminen.

Saul.

Pois lähde täältä. Minä tänne jään.
 Sä henkes jäästä wielä elämään.

Nuorukainen.

Mä käskyäsi, herra, tottelen
 Sun jättäen nyt Herran kätehen.

(Menee).

Saul (itseksään).

En tiedä oikein, murheellako wai
 Molla kuoloansa muistelen.
 Hän nuorena jo urhon kuolon sai
 Walossa kunniansa loistaen.
 Ja tuskin tainnen onnettomuudeksi
 Lutea kuoloaan, joll' ikuisiksi
 Njaksi sankarin sai mainehen,
 Jonk' kautta unhotuksen merehen

Nimensä kallis milloinkaan ei waiwu. —
 Nyt kansaas armahtamahan jo tawu,
 O Herra! Olkoon uhri sowingon
 Tuo Jonathanin weri wiaton
 Wioista, joita tehnyt kansas on
 Mun tähten'; — ota taas se armohon.

(Aseenkantajalle, joka seisoo hänen edesjäsä tariten wettä).
 Taritsemastas wirwoituksest' en
 Enää mä huoli; nytpä tarwitfen
 Mä wirwoitusta siitä lähtehestä,
 Mies? synnin weriwammat woidaan pestä.
 Et mua saattaa lähtehen luo woi sen,
 Waan palveluksen woiit sä tehdä toisen.
 Kuin näät, en taida henkeäni säästää
 Wihollisilta, mut sa taidat päästää
 Mun joutumasta heidän waltahanfa
 Elosfa ollessain ja pillastansa.
 Kuin mies nyt wedä miekkasi ja sillä
 Löwistä rintan', että eläwillä
 En filmillä mä nähä pafanain
 Sais ilkkumista, pillkaa kuollessain.

Aseenkantaja.

En, herra kuningas, en milloinkaan
 Woi suostua ma sua murhaamaan.
 Ja ennen kuolon kuudenkertaisen
 Mä itse kärfsin, kuin murhaten
 Kuninkahani werta wuodattaisin.

Saul.

Waan palvelus se sult' ois kaunokaisin.
 Niin uskollist' et työtä tehnyt ennen
 Viel' olift. — No, kuinka täältä mennän,

Lie yhtä, kun mun mennä kuitenkin
Tähtyypi.

(Paljastetulle miekalensa).

Ostäväni armahin,
Et palvellesjas ennen pettänyt
Minua milloinkaan, niin tylsä nyt
Et terävyhdeltäsi suintaan lie,
Ett' ihmisyhdämeen ei sulle tie
Wiel' aukeisi. Täs' on nyt tieni pää.
Snyvästi, maani, kanjoinesi jää!

(Vankee miekkaansa).

Afteenkantaja.

Di Israel! nyt suurin setripuu
Sun kuffuloiltas kaatui myrskyn alla,
Hän, jonka latwan päässä loisti kuu
Ja päivä Israelin taiwahalla,
Makaapi maassa mullan wertaisena.
Te kummut Gilboan, älkääte lastehena
Taiwaasta saako koskaan siunausta,
Ketonne wihreinkin ain' olkoon musta,
Joll' ei moi nähdä kuffa-kunnistusta,
Kun kunnia siell' Israelin suurin
On temmattu jo maasta perin juurin.
Ja älköön nousko Herran etehen
Sielt' uhri-samu, misä werehen
Nyt Herran woideltu on uupunut
Ja sankari tää juuri kaatunut.
Hän, jonka miekka wiel' ei tyhjänä
Werestä wihamiesten palajanut,
Makaapi tuossa nyt jo kylmänä;
Hän miekallaan on wihdoin saawuttanut
Wihollisensa muita suurinman,
Kun oman sydämensä horjuwan

Hän sillä saavutti. — Mä myöskin tehdä,
 Kuningas, tahdon laillasi; en nähdä
 Voi pakanoiden pilkkaa ilkiää.
 Hyvästi, maa, mun puolestainkin jää.

(Syöksyy miekkaansa ja kuolee. — Hetken päästä tulee eräs Amalekilainen nuorukainen, huomaa Saulin ja tarkastaa häntä).

Amalekilainen.

Ken tuosja on? Se Saul on tostaan.
 Häneksi tunnen tuon jo kruunusta.

(Saul herää tainnoististaan ja huomaa nuorukaisen).

Saul.

Oletko, sano, Israelilainen?

Amalekilainen.

Ma olen nuori Amalekilainen,
 Waan Israelin palvelukses' ollut.

Saul (itsekseen).

Hän tänne Herran suomast' ehk' on tullut.
 Ma Samuelin sanonehen Herran
 Nyt muistan, että sallinnasta Herran
 Viel' Amalekin jäännösfistä mulle
 Tulifi kostaja. — Kun murretelulle
 Wanhurskauttas, Herra, vielä näytät,
 Niin toivon, että armoasfin käytät
 Ja sielustani huojennat sen waiwan,
 Jos' elämässä täsf' on fitä aiwan
 Kaslaasti painanut. Kun kuljen
 Nyt tuonelahan, itsen' armoos suljen.

(Amalekilaiselle).

Minulle vielä tehdä palveluksen
 Sa voit, jos multa kuolon ahdistuksen

Nyt päätät. Tuossa miekkan' on,
 Waan itse olen sitä voimaton
 Poveeni painamaan. Sa tee se työ
 Ja mulle jouduta jo kuolon yö.
 Ja kruununi ja Dawidille wie.
 Mies Israelis' ainoa hän lie,
 Jollenkä Herra suonut on sen pestä
 Werestä tästä Saulin syntisestä.
 Nään sielun silmin, kruunu, tulemassa
 Ajassa loistawan sun funniasa.
 Ja nähdä saa miel' Israelin kansa
 Profetaan' olleen Saulin kuollessansa.

(Painaa Amalekilaisen avulla miekan rintaansa ja kuolee).

B:
Hki'
SKS
Toim
45
(1868)

SUOMALAISEN KIRJALLISUUDEN SEURAN KIRJASTO

106 015 4460

